

MADRAS UNIVERSITY TAMIL DEPARTMENT
PUBLICATION
THIRUMATHI SORNAMMAL ENDOWMENT LECTURES

TIRUKKURAL
LECTURES

1959-60 to 1968-69

(In Two Parts)

PART II - TAMIL

© University of Madras 1971

Price Rs. 6

Printed at:

Rathnam Press, 11, Badrian Street Madras-1

UNIVERSITY OF MADRAS

. Thirumathi Sornammal Endowment Lecture

1968-69

The Way of Life as expounded by Tiruvalluvar

BY

Tamil Perumpulavar

Professor S. ARUMUGA MUDALIAR, M.A., B.O.L., L.T.
Retired Principal, Palaniandavar College of Indian Culture Palani
and Post graduate Professor of Tamil Language and Literature
National College, Tiruchirapalli.

1971

அச்சப்படிக்களைத் திருத்திய அறிஞர் :

பெரும்புலவர் - மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை அவர்கள்

திருமதி சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு

1968 - 69

பகுதி - 2 தமிழ்

வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறி

சொற்பொழிவாளர் :

தமிழ்ப் பெரும்புலவர்

பேராசிரியர் :

சரவண-ஆறுமுக முதலியார், எம்.ஏ., பி.ஓ.எல்., எல்.டி.

ஒய்வு பெற்ற முதல்வர், பழனியாண்டவர் இந்தியப் பண்பாட்டுக் கல்லூரி,
பட்ட மேற்படிப்புத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், தேசியக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

1971

அணிந் து ரா

இந்தியப் பண்பாட்டில் மலர்ந்த நறுமணமிக்க வண்ணப் பூக்களுள் நேர்த்தி மிக்கதாகத் திருக்குறள் போற்றப் படுகின்றது. மனித இனத்தின் சிந்தனையில் ஊற்றெடுக்கும் அழிவில்லா மெய்யுணர்வின் நிலைக்களனாய் விளங்குவது திருக்குறள். என்றென்றும் எழுச்சியூட்டும் கருவியாய்த் திருக்குறள் விளங்குவதை அறிஞர் பெருமக்களுள் பலர் கண்டுணர்ந்து போற்றி வருகின்றனர்.

திருக்குறள் தமிழ் இலக்கியத்துள் தலை சிறந்து விளங்குவது; அறிஞர் பெருமக்கள் ஆராய்வதற்குரிய கருத்தாழமிக்க கருவூலமாய் இன்றும் திகழ்வது; அவர்களுடைய ஆராய்ச்சியின் மூலம் உலகிற்குத் தமிழருடைய விழுமிய மதி நுட்பத்தை அறிவிக்க வல்லது.

தமிழறிஞர்களுள் சிறந்து விளங்கிய டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள், தமிழின் எழிலையும் ஏற்றத்தையும் தீட்ப நுட்பங்களையும் பாமர மனிதனும் அறிந்து மகிழுமாறு செய்வதற்குத் தம் வாழ்வையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்தி வந்தார். 1955-ஆம் ஆண்டில் தம் வணக்கத்திற்குரிய அன்னையின் பெயரால், அவர் ஓர் அறக்கட்டளையைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறுவுவதற்கு ரூ. 25,000/- நன்கொடையாக அளித்தார். இந்த அறக்கட்டளை 'திருமதி சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளை' என்னும் பெயரால் வழங்கப் படுகிறது.

இந்த அறக்கட்டளையின் சார்பில் ஆண்டுதோறும் நுண்மாண் நுழைபுலமிக்க தமிழ் அறிஞர்களால் ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்பது விதிமுறை. இச்சொற்பொழிவுகள் திருக்குறளைப் பற்றியனவாகக் குறைந்தது பத்து ஆண்டுகளுக்கேனும் அமைய வேண்டும் என்பது இவ்வறக்கட்டளையை நிறுவிய பெரியாரின் பெரு விருப்பாகும்.

இதுவரையில் இவ்வறக்கட்டளையின் சார்பில் அறிஞர் பெருமக்களுள் பதினொருவர் திருக்குறளைப்பற்றிச் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளனர்.

அவற்றுள் முதற்சொற்பொழிவு, ஈழத்தின் சிறப்பு மிக்க தமிழ் அறிஞரும் அரசியல் விரகருமான காலஞ்சென்ற திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் 'திருவள்ளுவருடைய காலம்'

என்பதைப்பற்றி ஆற்றியதாகும். ஆனால், அவருடைய மதிப்பு மிக்க சொற்பொழிவின் கையெழுத்துப்படி நமக்குக் கிட்டாமற்போனது நம்முடைய நற்பேறின்மையேயாகும். எனவே, அதைத்தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தப் பெற்ற ஒன்பது சொற்பொழிவுகளும் முதற்பகுதியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டன. பதினேராவது சொற்பொழிவு தமிழில் நிகழ்த்தப்பட்டு அது இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியாய் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இச்சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்திய அறிஞர் பெருமக்கள் தத்தம் துறைகளில் சிறப்பு மிக்க வல்லுநர்களாய் விளங்கி வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய ஆழ்ந்த சிந்தனையும், நெடுங்காலப் பட்டறிவும் இணைந்ததன் பயனாக வெளிப்பட்டவையே இவ்வாய்வுரைகளாகும். ஆதலினால், தமிழ் மொழியிலும், பண்பாட்டிலும் ஈடுபாடு கொண்ட எல்லாருக்கும் இந்நூல் மிகுந்த பயன் தரும். எனவே, இச்சொற்பொழிவுகளை இந்நூல் வடிவிலே கொண்டுவருவதற்குக் கருவியாய் இருந்த நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுறுகிறேன்.

இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு சென்னையில் நடைபெறுவதற்குப் பத்தாண்டுகட்கு முன்னரே, பெருங்கொடையாளரும் தமிழறிஞருமான டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை தம்முடைய அறக்கட்டளையை நிறுவியதை இங்குக்குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். அதன் தொடர் நிகழ்ச்சியோ என்னும் வகையில், உலகத்தமிழ் மாநாடு நடந்த போது தமிழகத்தின் முதலமைச்சரும், புதிய தமிழினை உருவாக்கிய பெருமை மிகு சிற்பிகளுள் ஒருவருமான காலஞ்சென்ற டாக்டர் சி. என். அண்ணாதுரை அவர்கள் மதிநுட்பத்தோடு கூடிய தமது அருமுயற்சியால் தமிழகத்தின் மூன்று பல்கலைக் கழகங்களிலும் திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்கு மூன்று ஆராய்ச்சிப் பகுதிகளை நிறுவ வகை செய்தார்கள்.

இச்சொற்பொழிவுகளையும், இவற்றோடு தொடர்புடைய திருக்குறளைப் பற்றிய பிற ஆய்வுரைகளையும் படிப்பதன் மூலம் வாசகர்கள் பெறும் மெய்யுணர்வு இவ்வுலகத்தை, மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற, இன்னும் சிறந்த இடமாகச் செய்வதற்கு உதவி புரியுமென நான் உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

சென்னை, }
25 மே, 1971. }

நெ. து. சுந்தரவடிவேலு,
துணைவேந்தர்.

வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறி

முதல் நாட்சொற்பொழிவு

1. இவ்வாழ்க்கை

இந்நில உலகத்தில் ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர் ஈடுக வாழும் உயிரினங்களுள் ஆறறிவு படைத்த மக்கள் வாழ்க்கையே சிறந்த வாழ்க்கையாக இருக்க இயலும். கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று உணரும் ஐம்புல வாழ்க்கையாகிய சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் மட்டும் கண்ட பகுத்தறிவற்ற மக்கள் வாழ்க்கையைவிட அவற்றுக்கும் மேம்பட்ட ஆறறிவுற்ற மக்கள் வாழ்க்கையே மன்னிய வாழ்க்கையாகவும், மாண்புடைய வாழ்க்கையாகவும் மிளிர்றும். “விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்கு நூல் கற்றொரு ஏனையவர்” என்று மக்கள் நிலை வாழ்க்கையை, மாக்கள் நிலை வாழ்க்கையினின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டினார், ஆசிரியர். மாவும் மாக்களும் ஐயறிவின. மக்கள் ஆறறிவினர். இவ்வேறுபாட்டையே அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

திருக்குறள் முழு வாழ்க்கை நூல்

இவ்வாறு ஆறறிவு படைத்தமைக்கு ஏற்ற இயல்பான மக்கள் வாழ்க்கையையே திருவள்ளுவர் “வைவத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கையாகவும், அவ்வாழ்க்கையாளனை உயர்வு மிக்க வானுறையும் தெய்வத்தை ஒத்தவனாகவும் மதிப்பிடுகின்றார். ஆனால், இந்த மதிப்பீட்டுக்குற்றவர் உலகில் எத்துணை பேர் உள்ளர் என்று கூற இயலாது. மிகப்பெரும்பாலோர் ஏதோ ஒரு விதமான ஊனோம்பும் வாழ்க்கையை மட்டும் நடத்தி, அவ்வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வேண்டிய ‘ஊண், உடை, எச்சங்களி’லேயே ஈடுபட்டு, வீடு வாசல், பெண்டு பிள்ளை, நிலம் புலம், மாடு மனை முதலிய அழிதன்மையவாகிய உடமைகளிலும், யான் எனது எனப்பெறும் செருக்கிலும் ஆழ்ந்து அலுத்துச் சலித்து, காய்ந்து தீய்ந்து, உலர்ந்து புலந்து இறுதியில் காக்கைக்கே இரையாக்கிவிடுகின்றனர். இவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் இவர்கள் ஊனை ஒம்பினார்களே ஒழிய, ஊனோடு ஒட்டிய உயிரையும், உயிருள் நின்ற உணர்வையும் ஒம்பிய முழு மனித வாழ்க்கையை, ஊண், உயிர், உணர்வு

வாழ்க்கையை - வாழ்வில்லை. போலி வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் இவ்வறியாமை நிலையை அறிந்த மாணிக்கவாசகர் இவர்கள் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தலாகத் தம் நெஞ்சையே முன்னிலைப்படுத்தி, “ வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே, வல்வினைப்பட்டு ஆழ்கின்றாய்!” என்று இடித்துக்கூறி இரங்குகின்றார்.

இவ்வவலநிலையைப் போக்கி, வையத்துள் வாழ்ந்துகொண்டே வானுறையும் தெய்வப் பேரின்ப நிலை எய்தக்கூடிய ஒரு பெருவாழ்க்கை நெறியை, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுமாறு வள்ளுவர் தம் பெருநூலில் ஆக்கி வைத்து, ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்னும் பேரருள் திறத்தால் இந்நாட்டிற்கே யன்றி எந்நாட்டுக்கும், அக்கால இக்காலங்களுக்கு மட்டுமேயன்றி எக்காலத்திற்கும், அச்சமயம் இச்சமயம் என்றின்றி எச்சமயத்தினருக்கும், அக்குலம் இக்குலமென்றின்றி எக்குலத்தினருக்கும் வாரி வழங்கியுள்ளார். இவ்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கை. என்று ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் பூத்துக் காய்த்துப் பழுக்கும் முழு வாழ்க்கையாக முப்பாலில் மொழிந்துள்ளார். இங்ஙனம் வழங்கியதால், வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து தமிழகம் வான் புகழ் கொண்டுள்ளது.

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழும் வாழ்க்கை வகுத்த வள்ளுவம் ஓர் ஒழுக்க நூலாக மட்டும் (Ethical) அமைந்துவிடாமல் அதை உள்ளடக்கிய வாழ்க்கை விளக்க நூலாக அமைந்திருக்கும் தனிப்பெருஞ்சிறப்பு உய்த்து நோக்கி உணர்ந்து போற்றற்பாலதாம். தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் கண்ட உலக வாழ்க்கைக்கும், வாற்சாயனர், கௌடில்யர், மனு முதலியவர்கள் கண்ட இன்ப, பொருள் அறவாழ்க்கை முறைகளுக்கும், சில பல ஒற்றுமைகள் காணப்பெற்றவரினும், திருக்குறளை, அவர்கள் சாத்திரங்கள் முற்றுமுடிய ஒத்திருக்கவில்லை. திருக்குறள் ‘வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தலை’ எடுத்துக்கூறும் முழு வாழ்க்கை நூலாதலாலும், வாற்சாயனர், கௌடில்யர், மனு ஆகியோர் தனித்தனி இன்ப, பொருள், அறங்களைத் தனித்தனியே பெரிய முழு நூல்களில் முழு விவரங்களோடு, தம் நாட்டிற்கேற்ப விரித்து மொழிவது போல மொழியால் தமிழ் கூறு நல்லுலகிலும், பிற உலகிலும் நிலவும் வாழ்க்கைக்கேற்ப, பொதுப்படவேசுருக்கி, ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதுமாக விளங்க வைத்துக் கூறுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகக்

கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் போல, அல்லது மகாபாரதம் போல, (திருக்குறள் சமுதாய வாழ்க்கைப்பகுதியாகிய பொருட்பாலில் கூட்டுவாழ்க்கையாகிய (Social Life), சமுதாயத் தேவைகளுக்கு ஏற்ற சமுதாயத்தோற்றம் (Origin of Society), சமுதாயமும் நாடும் (Society & State), சமுதாயத்திலிருந்து நாடு உருவாவது (Formation of the State from the Society) ஆகிய கோட்பாட்டு விவரங்களுக்குள் நாட்டத்தைச் செலுத்தவில்லை. செலுத்தாமல், அது, ஒரு நாடுண்டு, அதைப் பேணும் ஓர் அரசருண்டு என்று உறுதியாக அறுதியிட்டு வைத்துக்கொண்டு, அரசையும் அரசுக்கு உதவும் அங்கங்களையும் பற்றிய அடிப்படைச் சமுதாயத் தகுதிகளை தமிழ்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ற விவரங்களுக்குள் போகாமல் எல்லோருக்கும் ஏற்பப் பொதுப்படவே கூறிச் செல்கின்றது. இதுதான் பிறருக்கில்லாத—திருவள்ளுவருக்கே உரிய—தனிச்சிறப்பாகும். அதனால்தான் அனைத்து நாட்டினரும் இதை மேற்கோளாகக் கொள்ள முடிகிறது.

கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் (கி. மு. 427-347) வாழ்ந்த கிரேக்கப் பேரறிஞரும், மெய்யுணர்வாளருமாகிய பிளேட்டோ தம்மாசிரியராம் சாக்கிரட்டீசைப் பின் பற்றியே அறநெறி, மறநெறிகளையும் (Justice & Injustice), சட்டதிட்டங்கள் எவ்வளவில் இவற்றை நிலை நிறுத்தி வருகின்றன என்பதனையும், இவற்றை அரசியலில் கொண்டு செலுத்துவோர்களுக்கிருக்க வேண்டிய தகுதிகளையும், அறநெறியில் எல்லோருக்கும் எல்லாச் செல்வமும் பகிர்ந்தளிக்கப் பெற்றுச் சென்று சேர்வதையும், உண்மையையும், உறுதிப் பொருளையும் (Truth & Reality) உணரவல்ல மெய்யுணர்வாளரே அரசைத் தலைமை தாங்கி நடத்தற்குரியரென்பதனையும், மறம் மலிந்த அரசியலில் நிலவும் நாட்டுச்சீர்கேடுகளையும், இன்னபிற அரசியல் தத்துவங்களையும் திட்டவட்டமாகத் தாம் குடியரசு (Republic) நூலில் 10 பிரிவுகளிலும் ஆராய்ந்து நிறுவுகிறார். இவற்றுள், எந்த அரசியலும் அறநெறி அடிப்படையிலேயே அமைந்திருக்க வேண்டும் என்னும் உண்மையை நந்தம் செந்தமிழ் நாட்டில் பண்டு தொட்டே—தொல்காப்பியர் காலம் முதற்கொண்டே—ஒரு மரபாக மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர்.

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்பேடும் தோற்றம் போல”

(புறம். 31)

என்னும் கூற்று, நாற்படைகள் தன் அதிகாரத்திலிருந்தும் அவற்றை ஏவி வன்முறையில் நாடாளும் அதிகார ஆற்றல் பெற்றிருந்தும்,

மறநெறியில் வன்முறையில் போகாமல், அறநெறியில் நன்முறையில் போகவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம் ஒன்றே அதற்குக் கடிவாளமாக, மனமுவந்து, கட்டாயப்படுத்தப்படாமல்' தன்னியல்பிலேயே மேற்கொண்டு நடக்கும் பெருந்தன்மையும், நேர்மைத் திறமும் தமிழக அரசு கொண்டிருந்ததை விளக்கும்.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்
கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
நெஞ்சடைய புகல்மறவருமென
நான்குடன் மாண்ட தாயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” (புறம். 55)

என்று வரும் புறநானூற்றடிகளும்,

“அறத்தால் வருவதே இன்பம்;மற் றெல்லாம்
புறத்த; புகழு மில.” (திருக்குறள், 39)

“அறனிழுக்காது அல்லவை நீக்கி, மறனிழுக்கா
மான முடைய தரசு.” (திருக்குறள், 384)

“வேலன்று வென்றி தருவது; மன்னவன்
கோல்;அநூஉம் கோடா தெனின்.” (திருக்குறள், 546)

என்ற திருக்குறளும்,

“அல்லவை செய்தார்க்கு அறங்கூற் றுவது”

என்ற சிலப்பதிகார மொழியும்,

“உறங்கு மாயினும் மன்னவன் தண்ணொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகம் காக்குமால்,
இறங்கு கண்ணிமை யார்விழித் தேயுருந்து
அறங்கள் வெளவு வதன்புறங் காக்கலார்”

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளும்,

“மாநிலம் காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலை, தானதனுக் கிடையூறு தன்னுல்தன் பரிசனத்தால், ஊனமிகு பகைத்திறத்தால், கள்வரால், உயிர்தம்மால், ஆன பயம் ஐந்துந்தீர்த் தறங்காப்

பானல்லோ?” என்னும் சேக்கிழார் வாக்கும், சோழ அரசினங் குமரனான வீதி விடங்கனது தேர்க்கால் பட்டுப் பசுக்கன்று இறந்த பாவத்துக்குக் கழுவாயாய், தன் குலத்துக்கு ஒரே மைந்தன்தான் உள்ளான் என்றும் கருதாது, தருமம் தன்வழிச் செல்கை கடன் என்று, தன் மைந்தன்மீது தேரைச் செலுத்திக் கொன்று, நீதி வழங்கிய மனுநீதிச் சோழன், அரசியல் அற அடிப்படையில் அமைந்ததை வியந்து “அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்றெளிதோதான்” என்று அவர் கூறியதும்,

“உருளும் நேமியும் ஒண்குடர் எஃகமும்,
மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்
தெருளு நல்லற மும்மனச் செம்மையும்
அருளும் நீத்தபின் ஆவதுண் டாகுமோ?”

என்னும் கம்பராமாயணக் கூற்றும் அறநெறி வழிவரும் அரசின் சிறப்பைத் திறம்படத் தெரிவிக்கின்றன.

“தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும்”

என்னும் பாரதியார் கூற்றும், பிற இற்றை நாள் இலக்கியங்களும் இங்ஙனமே அரசின் அருமை பெருமைகளையும் நாட்டுக்கு அதன் இன்றியமையாமையையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

“தமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனாய்த் தோன்றியருளிய திருவள்ளுவர், இவ்வுலகில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்தற்குரிய வாழ்க்கையையும், அவ்வாழ்க்கைப்பயனையும், அதை எவ்வாறு வாழ்வது என்ற வாழ்க்கை நெறிகளையும், முறைகளையும், துறைகளையும் தம் பெருநூலுள் இவ்வாழ்க்கை (Domestic life), சமுதாய வாழ்க்கை (Social life), சமய வாழ்க்கை (Religious life) என வகுத்துக்கோடற்குரிய காம, அற, பொருட்பால்களாகிய முப்பாலில் மொழிந்து வைத்துள்ளார். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்படும்” என்ற முறையே, துறையே, தமிழர் கண்ட அற அடிப்படை உலக வாழ்க்கையாக, அறவழி நின்றே சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து, இன்பமும் வீடும் எய்தும் திறமே, சுருக்கமாகத் தமிழர் வாழ்வாகத் திருவள்ளுவர் கண்டுவைத்த வாழ்க்கைத் தத்துவமாகும்.

முப்பாலாக வாழ்க்கைக் கூறுகளை வள்ளுவர் வகுத்தது :

கல்தோன்றி மண்தோன்றாத ஒரு மிகப்பழையகாலந்தொட்டே இயங்கி வந்த இவ்வாழ்க்கை முறையை, அகங்கையிரண்டாயினு ருக்குப் புறங்கை இரண்டாகுமாறு போல, அகவாழ்க்கை புற வாழ்க்கை என்னும் இருபால் வாழ்க்கையாக ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியனார் தொகுத்து இலக்கணம் வகுத்தார். இனி அக் காலத்தில்தானே, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நூற் பாலாகவும் இவ்வாழ்க்கை விரிவு பெற்றுப்பின்னும் சிந்தை யும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகிய வீடு இலக்கண வகையாற் கூறப்பெழுது துறவறமாகிய காரணவகை யால் மட்டுமே விளக்கப்பெற, அறம், பொருள், இன்பங்களுக் குள்ளேயே வீடும் அடங்க முப்பாலாக உருப்பெற்றுவிட்டது. அதன் வழி வந்த திருக்குறளும் தமிழ் மரபு வழுவாமல் முப்பாலி லேயே வாழ்க்கைக் கூறுகளை மொழிந்துவைத்துள்ளது.

துறவறவியலில், காரண வகையால் வீட்டையும், மற்றைய பால் இயல்களில் அறம் பொருள் இன்பங்களையும் அமைத்து வைத்துள்ளது. இல்லறத்தை நல்லறமாக மேற்கொண்டு வாழும் கற்பியலாகிய இவ்வாழ்க்கை, அதற்கு முந்திய களவியல் வாழ்க்கை ஆகியவற்றை அறத்துப்பாலில் இல்லற வியலிலும் காமத்துப்பாலிலும் படிப்பவர், பின் கடவுள் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமைகளையும், துறவற இயலில் முறையே, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் முதலிய அதிகாரம் படித் தால், முறையே, வாழ்க்கை பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இன்றி ஊழி வயத்தால் தொடங்கிப் பின் அரும்பி வளர்ந்து, சமுதாயத்தை வளைத்துப் பூத்துக் காய்த்து, ஈற்றில் அருட்பேராகிய வீட்டின் பத்தில் பழுத்துப் பயன் விளைவிப்பதைப் பார்க்கலாம். “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது” என்றும், “அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க் கிவ் வுலக மில்லாகியாங்கு” என்றும் சுருக்கமாக இப்பொருள் அருள் நெறி வாழ்க்கை முறைகள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் முப்பால் வாழ்க்கை முறை :

தொல்காப்பியத்திலேயே முப்பால் வாழ்க்கை முறை சுட்டப்பெற்றுள்ளது. “அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருட்டு முரிய வென்ப” என்று முப்பாலினைப் பொருட் குரியவாற்றால் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்யுங்கால், நான்கு

- உறுதிப் பொருள்களின் திறம் மூன்றிலடக்கும் முறை விளங்கும்.
- இதை, “உலகியற்பொருள் மூன்றனையும் கூறுவான் அவற்றை மும்முதற்பொருள் என்றார். அவையன்றி, வீடு பெறுமாறு வேறு இன்மையின் வீடும் ஆண்டுக் கூறினார் என்பது,” என்று பேராசிரியர் விளக்கிக் கூறுவார். “மும்முதற்பொருள் எனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அற நிலையின்மையும் பொருள் நிலையின்மையும், இன்ப நிலையின்மையும் அடங்கும் என்ப. உலகியற்பொருள் மூன்றனையும் இவையெனக்கூறி, அவற்றை விடுமாறும் கூறவே, வீடும் கூறிற்றும்” என்று நச்சினாக்கினியரும் இதை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். “வீடு கூற்றோ எனின், அகத்தியனரும், தொல் காப்பியனரும் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறுதலன்றி, வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற்குரார் என்றுணர்க. அஃது ‘அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருட்குமுரிய வென்ப,’ என்ப தனால் உணர்க. இக்கருத்தைத்தானே வள்ளுவரும் முப்பாலாகக் கூறி, மெய்யுணர்தலான் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறினார்” என விளக்கமாகச் சிறப்புப்பாயிர உரைக்கண்ணும் கூறிப் போந்தார். களவியலின் பெற்றியை விளக்கும் போது தொடக்கத்திலேயே, “இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை” என ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியன் கூறி வைத்த தும் இது பற்றியேயாம் என்க. இவ்வாறு அன்பில் தொடங்கி அருளில் முடியும் இல்லற, சமுதாய, சமயவாழ்க்கை முறைகளை வள்ளுவர் முப்பாலாக மொழிந்து வைத்த முறை.

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
எமஞ் சான்ற மக்கனொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்னும் தொல்காப்பிய வாழ்க்கை முறையின் விரிவுரை விளக்கமே யாகும் அன்றோ?

“சிறப்பீனும் செல்வமு மீனும் அறத்தின்னங்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு?”

“பிறப்பெனும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப நறிவு”

என்று தொல்காப்பியம் காட்டும் சிறந்தது பயிற்றலையே சிறப் பென்னும் செம்பொருள் காண்டலாக வள்ளுவர் வகுக்கின்றார். திருக்குறள் முப்பாலில் நார்பாலைக் கண்ட அருமைப்பாட்டை

“அறநறிந்தேம், ஆன்ற பொருளநறிந்தேம் இன்பின்
தினநறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்.”

“மும்மையின்
வீடவற்றில் நான்கின் விதிவழங்க வள்ளுவனார்
பாடின ரின்றுள்வெண் பா.”

“அறம்பொருள் இன்பும்வீ டென்னும்அந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை.”

“முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவர்”

எனத் திருவள்ளுவமலை போற்றிப் புகழ்கின்றது.

இனி, அமிழ்திலுமினிய நம் தமிழ்மொழியும், தனது பண்டைப் பெருமையும் பண்பாடும் மரபும் வழுவாமல் இம்முப்பால் வாழ்க்கை முறையை வளர்க்கும் இயல்பினியங்கியே, மனித குலத்தின் உள இயல்புகளாகிய அறிவு செயல் இச்சைகளே, ஊன், உயிர், உணர்வு ஒம்பும் முழு மனிதக்கல்வி இயல்புகளை, மனக்கருத்தின் அமைதி, இயற்கைவாய் ஒலியின் அமைதி, மெய்யின் இயக்க விளக்கம் ஆகிய மொழி இயல்புகளை, அறம் பொருள் இன்பங்களாகிய வாழ்க்கை இயல்புகளை ஞான, கிரியா, இச்சா (அறிவு, செயல், இச்சை) சக்திகளாகிய இறையியலை, சித்து ஆனந்தம் என்ற இறையியற்கூறுகளை—அளித்தல், அழித்தல், படைத்தல் களாகிய இறையியற்கூறுகளை—சத்துவ, இராஜச தாமத குணங்களாகிய உயிரியற்கூறுகளைச் சுருக்கமாகக் கூறினால், முப்பால் வாழ்க்கைக்கூறுகளை, உளவியல், கல்வியியல், மொழியியல், வாழ்க்கையியல், இறை இயல், உயிரியல் முதலிய பல கோணங்களில் கூர்ந்து நோக்கி, இயல் இசை நாடகம் என்ற முக்கூறுகளில் நிரல் பட நிறுத்தி, மனிதகுலத்தை, உலகியலை ஒம்பி வருகின்றது. இப் பேருண்மைகளை எந்த மொழியும், நத்தம் மொழி போல அமைத்து வளர்த்துக் காட்டவில்லை. ஒவ்வொரு கோணத்திலிருந்து பார்க்கும் போதும், எவ்வளவில் முத்தமிழ்க் கோட்பாடுகள் அவற்றோடு முறையே இணைந்தும் பிணைந்தும் வருகின்றன என்பதை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டும்; மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். இயல் இசை நாடகங்களாகிய முத்தமிழ் மேற்கண்ட இயல்களோடு இணைத்துப் பார்ப்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டும்.

முத்தமிழ் இயல்பு அட்டவணை

வரிசை
எண் கருத்துவிளக்க நோக்கு
அல்லது நெறி
Way or mode of
interpretation

வரிசை எண்	இயல்	இசை	நாடகம்	குறிப்பு
1.	உளவியல் Psychological	அறிவு Cognition Knowing	இச்சை Affection emotion feeling	உள்ளத்தினது மூலியல்பு
2.	கல்வியியல் Educational	உணர்வு Intellectual	உயிர் Emotional moral & spiritual	கல்வியினது மூலியல்பு
3.	மொழியியல் Linguistic	மனக்கருத்தின் அமைதி Inter thought	இயற்கைவாய் ஒலியின் அமைதி Natural Production of sound	மொழியினது மூலியல்பு
4.	அறவியல் Ethical	அறம் Spiritual or moral	இன்பம் Domestic	வாழ்க்கை யினது மூலியல்பு
5.	(அ) மெய்யுணர்வியல் Philosophical	ஞானம் Gnana	இச்சை Icca	அண்டத்தினது மூலியல்பு
6.	(ஆ) Do.	சித்து Chit	ஆனந்தம் Ananda	Do.
7.	(இ) Do.	அளித்தல் Preservation	அழித்தல் Destruction	Do.
8.	(ஈ) Do.	சத்துவம் Satva	தாமதம் Tamas	உயிரினது மூலியல்பு

இவ்வாறு, உலக இயல்கள் அனைத்தையும் முக்கூறுகளாகத் தமிழ் கண்டதால் அன்று முதல் இன்று வரை தமிழ் 'முத்தமிழ்' என்று போற்றப்பெற்று வருகிறது. 'தெரிமாண். தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்' என்று சங்கப்பனுவல் பரிபாடல் அதன் முத்தன்மையைக் குறிக்கின்றது. 'மூவுலகும் புகழ் முந்து முத்தமிழ்' என்பது கம்பரது கவினுறு வாக்கு. தமிழ் மூதாட்டி ஒளவைப்பிராட்டியார் 'சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா' என்று முத்தமிழ்நாயாரை முன்னிறுத்தி வேண்டுகின்றார். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்தை 'இயல், இசை, நாடகத் தொடர்நிலைச்செய்யுளாக—முத்தமிழ்க்காப்பியமாகக்—காட்டுகிறார். 'முத்திப் பயனே முத்தமிழே', 'முடிக்கு மூன்றும் முத்தமிழே, முத்தமிழ் என்பது புத்தமுதே' என்று தமிழ்விடு தூதுடையாரும், பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரும் முத்தமிழின் வித்தகத்தை விரித்துரைத்துள்ளனர்.

இல்வாழ்க்கை களவில் தொடங்குதல்

இனி, முத்தமிழ் காட்டும் வாழ்வியல் வழியாக முப்பால் காட்டும் வாழ்க்கை நெறியில் முதற்பகுதியும் முழு வாழ்க்கைக்கும் அடிப்படையும் ஆகும் இல்வாழ்க்கை நெறியைப் பார்ப்போம். இல்லிலேயே வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. இல்லறநெறி, வாழ்க்கையின் உயிர் நிலையாகிய அன்பு நெறியில் தொடங்கி, உலகு முழுவதையும் வளைக்கும் மனத்துக்கண் மாசில்லாத மனத்துறவறத்தில் விளையும் அருள் நெறியில் பேரின்பத்தில் முடிகிறது. அன்பின் அடிப்படையில் தொடங்கும் இல்லறநெறிக்கும் முதற்படியாகக் களவியல் நெறியிருக்கிறது. களவில் தொடங்கிய இவ்வன்பு-நெறி சுற்பில் இல்லறத்தில், பின் 'காமஞ்சான்ற கடைக்கோட்காலை', சிறந்தது பயிற்றும், சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காணும், மனத்துறவற மெய்யுணர்வில், அருள் ஆட்சியில், முற்றுப்பெறுகிறது.

இல்வாழ்க்கை களவில் தொடங்குவது. திருக்குறள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல் நெறிப்படி இல்வாழ்க்கை தொடங்குவதே நாம் நயக்கத்தக்கதாக, வியக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. இது நம் முன்னோரின் பரந்த நோக்கத்தையும் புலப்படுத்தாநிற்கும். வாழ்க்கைத்துணைவர்களாகிய இல்லக்கிழவன், இல்லாள் என்ற முறையில் இருந்து இல்வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்குவதற்கு முன் அவர்கள் இருந்த நிலை என்ன? வாழ்க்கைத்துணைவராய் ஒருவருக்கொருவர் அமைய நேர்ந்த விதம் என்ன? பழங்காலத் தமிழ் மக்களின் மன

முறையை ஆராய்ந்தால் இது புலப்படும். தொல்காப்பியத்திலும், இறையனார் களவியலிலும், பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காட்டப்பெற்ற பழந்தமிழ் மண முன் முறையாகிய களவியலும், மணவியல் வாழ்க்கை முறையாகிய கற்பியலும் ஆகிய இவ்வற முறைகளையே திருவள்ளுவர் பின்பற்றி, வற்புறுத்தி, எக்காலத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் அன்பு அடிப்படையிட்டு அமைத்துக் காட்டுகிறார். பிணி மூப்புகளின்றி ஒரு தன்மையராய், உரு, திரு, குலம், குணம், பருவம், அன்பு, கல்விகளிலும் பிறவற்றிலும் ஒத்தவராகிய ஒரு தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இன்றி, ஊழ்வினைப் பயத்தால் தாமே எதிர்ப்பட்டு அன்பு செய்யும் முறையைத் திருவள்ளுவர் அமைத்துள்ளார். பிறகு பலரும் அறியத் தலைவன் தலைவியை வரைந்துகொள்ள, இருவரும் இல்லறம் நடத்தி, அன்பும் அறனும் பயிலும் இல்லறம் நடத்திச் சிறப்பென்னும் செம் பொருள் காண்பர்.

‘யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர் ?
யானும் யீயும் எவ்வழி அறிதும் ?
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே.’

என்னும் குறுந்தொகைப் பாட்டினால், அன்புள்ளங்களினாலேயே முதன்முதற் காதலர் கலந்தனரென்றும், அவர்களுள் அதற்குமுன் உறவின் முறை இருந்ததில்லை என்றும் அறிகின்றோம். தலைவியின் நலத்தைப் பாராட்டும் திருக்கோவையார் தலைவன் கூறும்

‘வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
கிளைவயின் நீக்கியிக் கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேன்றய வேன்தெய்வ மிக்கனவே.’

என்னும் கூற்றிலும் இதைக் காணலாம். மணமென்பது மணமக்களின் மனம் ஒத்ததேயாகுமன்றோ? ஆதலால், அக்காலத்தே மணமக்கள் ஒருவரையொருவர் பலவிடங்களில் கண்டு பழகி, அன்பு கொண்டு, களவொழுக்கத்தில் நின்று ஒழுகுவர். பிறகே பலருமறியக் கற்பு மணம் நிகழும். ‘கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே’ ஆகும். களவின்றிக் கற்பில்லையாம். இடைக்காலத்தில், கல்வியிற்பெரிய கம்பரும், இக்கோட்பாட்டை வற்புறுத்தித் தம் இராமாயணத்தின்வழி தமிழுலகுக்குக் காட்டியுள்ளார். இராமபிரானும் சீதா பிராட்டியும் திருமணத்துக்கு முன்பே காதலுள்ளங்களாற் கலந்ததாக,

‘கண்ணொடு கண்ணினை கவ்வி, ஒன்றையொன்று -
உண்ணவும் நிலபெறுது உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்.’

‘பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தாற்பிணித்து
ஒருவரை ஒருவர்தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்
வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக் கிதய மெய்தினர்.’

என்று இலக்கியச்சுவைபட இயம்பினர். திருக்குறள் இவ்வாழ்க்கை முறையும் இவ்வாறு அமைந்துள்ள அன்பு முறையே. உரு, திரு, குலம், குணம், கல்வி முதலியவற்றால் ஒத்துக்கலந்த காதலரே இவ்வாழ்க்கைக்கும் மனவொற்றுமையோடு கூடிச்செய்யவேண்டிய இல்லறக்கடமைகளுக்கும், ஒப்பரவு ஈகைகளுக்கும் ஏற்றவர் என்று அவர் அமைத்திருப்பது முக்காலத்திற்கும் ஏற்ற முறையே ஆகும்.

இக்காலத்தில் நிகழும் சில திருமணங்கள், கருமணங்களாகி விட்டன. இவற்றைக்கண்டு மனம் புழுங்கிப் புண்பட்டு, “பணம், பதவி, வெளித்தோற்றம் முதலியனவே மணத்தில் முக்கியமாய்க் கவனிக்கப்படுகின்றன. அன்பும் குணமும் ஆற்றோடு அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கின்றன. காணி பூமியில் எத்துணை மணம்; பொன் பொருளில் எத்துணை மணம்; போலிக் கல்வியில் எத்துணை மணம்; புகைப்படத்தில் எத்துணை மணம்; ஊன் பொதிந்த உடலில் எத்துணை மணம்; வேறு பல இழிவுகளில் எத்துணை மணம் அரும்புகின்றன? அன்பு மணம் வளர்ந்த தமிழ் நாடும் துன்பக் குழியில் விழுந்து கிடக்கிறது. அகத்தினை அரும்பிய தமிழ் நாட்டில் அன்பற்ற மணங்களே மல்கிக்கிடக்கின்றன!” என்று கூறித் தமிழ்ப் பெரியார் திரு வி. க. கவல்வாராயினர். ஆனால், முற்கால மணம் களவு மணமாய், ஐந்தினை மணமாய், நல்லறமாகிய இல்லறமாய் இலங்கிற்று.

அன்பு, குணம், கல்வி, உரு, திரு முதலியவற்றில் ஒத்து, தம்மை ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி உயர்வுற்ற தலைமகனும் தலைமகளும் தமிழராய் ஒரு பொழிலிடத்து ஒருவரையொருவர், பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவமின்றி ஊழ்வயத்தால் எதிர்ப்படுவதில் இவர்கள் பழக்கம் தொடங்கி, தலைமகளைக் கண்ட தலைமகன், ‘இவள் அணங்கோ! ஆய்மயிலோ! அன்றிக் கனங்குழை மாதுதானே!’ என்று ஐயுற்றுப் பின் பெண்ணே எனத் தெளிந்து, தன் காதலைச் சொற்களால் சொல்லாது கண்களால் குறிப்பால் உணர்த்தத் தலைமகளும் தன் காதலை வெளிப்படையாகக் கூறுது, குறிப்பாய்க் கண்களால் உணர்த்துவாள்.

‘கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில்.

‘யானோக்கும் காலே நிலனோக்கும்; நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்.’

என்னும் குறள்கள் இவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டு கண்களால்
குறிப்பாய்ப் பேசிக்கொண்ட பேச்சை விளக்குகின்றன.

இங்ஙனம் அன்பால் பிணிக்கப்பட்ட இருவரும் காதலாற்
கலந்து இன்பம் நுகர, தலைமகன் அதில் மகிழ்ந்து, தலைமகள்
நலத்தைப் புனைந்து கூறுவான். பின் பிரிவதற்கு வேண்டித் தன்னார்
அண்மையிலுள்ளதைத் தெரிவித்து, அடிக்கடி அவனைக் காண்பது
எளிது என்று கூறி, அவனைத் தேற்றி, ‘நினைப்பிரியேன்; பிரியின்,
தரியேன்!’ என்று உறுதி மொழி கூறிப் பிரியாவிடை பெற்றுச்
செல்வான். பின்னும் அவனைக் காணும் பேரார்வம் பிடித்துந்
பெற்று முன் கூடின பொழில் இடம் தலைப்பட, அதே ஆர்வத்தால்
தூண்டப்பெற்று வந்திருந்த தலைவியைக் கண்டு மகிழ்வான். பின்னர்
வீடு சென்று, பிரிவாற்றாது ஒளி மழுங்கி, ஊண் உறக்கம் இன்றி
வாடுவதைக் கண்டு பாங்கன் அதன் காரணத்தைக் கேட்க, தலைவன்,
‘முறி மேனி, முத்தமுறுவல் வெறி நாற்றம் வேலுண்கண் வேய்த்
தோள் பால் தன் நெஞ்சம் பள்ளத்திழியும் வெள்ளம் போலச்
சென்றதைக் கூற, அவன் குறித்த இடஞ்சென்று அவனைக்கண்டு,
இவ்விடத்திற்கு அனுப்பித் தலைவனைப் பாங்கன் கூட்டுவிப்பான்.
இவ்வாறே தானே தலைவியைக் கண்டும், இடந்தலைப்படும்,
பாங்கனாற் கூடியும் களித்த தலைவன், அடுத்துத் தன் காதலியின்
உயிர்த்தோழியை இரந்து, அவள் வாயிலாகத் தலைவியை அடைவான்.
அவர்கள் சேர்ந்திருக்கும்போது முன்னறியாதவன் போலச் சென்று,
ஊரும் பேரும் உசாவுவான்; ‘தினைப்புனத்தின் வழியே மால்வரை
யானே போந்ததோ?’ என்றும் உசாவுவான்; தழையும் அணியும் ஏந்தி
அவை அவர்களுக்கு ஏற்றனவென இயம்புவான். தோழி இவற்றை
யெல்லாம் ஆராய்ந்து முற்கூட்டமுண்மையை ஓர்ந்து, ‘ஏதிலார்
போலப் பொது நோக்கு நோக்குதல் காதலர் கண்ணே உள,’ என
உறுதி செய்வாள். தோழியிடம் தம் காதலை உணர்ந்ததை அறிந்த
தலைமகன் தன் குறை முடித்துத் தருமாறு தலைவியை வற்புறுத்தவும்
பயனில்லை என்று கண்டு, முடிவாகத் தான் உயிர் துறத்தலைத் தவிர
வேறு வழியில்லை என்று கூறுவான்.

‘காமம் உழந்து வருந்தினார்க் கேமம்
மடலல்ல தில்லை வலி.’

‘நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன், இன்றுடையேன்
காமுற்றார் ஏறும் மடல்.’

என்றெல்லாம் கூறித் தோழியைத் தன் வயப்படுத்த முயல, தோழியும் அவன் குறை முடிப்பதாக வாக்களித்துத் தலைவியிடம் கூறி உடம் படுத்துவாள் ; பின் பகற்குறி, இரவுக் குறிகள் வைத்துப் பல முறை கூட்டுவாள்.

தலைவன் இங்ஙனம் பன்முறை வந்து இன்பம் நுகரும் செய்தியை நற்றாய், உறவினர், ஊரார் அறியின் துன்பமாம் என்று அஞ்சிய தோழி, களவொழுக்கம் அவன் குடிப்பிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் பொருந்தாதாகும் என்று எடுத்துக்காட்டித் தலைவியை மணந்து கொள்வதே முறை என்று கூறி, ஊரில் இவர்களைப் பற்றிய அலர் பரவுவதையும் சுட்டிக்காட்டுவாள். அலரின் பயனாகப் பின் தலைவி இற்செறிக்கப்பட, அவள் தலைவனைக்காணாத நிலையில் வருந்தி, நலிந்து, உடல் மெலிந்து போக, தோழி தலைவனுக்கும் அவளுக்கும் கூட்டமுண்மையைப்பற்றிச் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். அதையுணர்ந்த பெற்றோர் கற்புக்கடம் பூண்ட மகளைத் தலைமகனோடு திருமணத்தால் இணைத்து வைப்பின், இது இனிது முடியும். அன்றி, அவள் கருத்துக்கு மாறாக மாற்றானுக்கு மணமுடிக்கக் கருதுவரேல், காதலர் இருவரும் ஒன்றுபட்டுத் தலைவனோடு தலைவி உடன்போக, இடையில் பெற்றோரும் உற்றோரும் தடுப்பவும் அமையாராய்த் தலைவன் ஊர் சேர்ந்து இல்லறம் தொடங்குவர். இதுவே திருக்குறள் ஏழு அதிகாரங்களில் காட்டும் களவியல் வாழ்க்கை முறையாகும்.

அடுத்து, பதினெட்டு அதிகாரங்களில் கற்பியல் அடங்கும். கற்பியற்கோட்பாடுகளைச் சுருக்கமாகக் கூறிப் பின் இல்வாழ்க்கை நெறிப் பகுதியில் பெருக்கமாக விளக்குவோம். கற்பியலில், இல்லறத்தில் நிகழக்கூடிய பிரிவையும், அது காரணமாக நேரிடும் வருத்தமிகுதி, ஆற்றாமை, பரத்தையிற்பிரிவு காரணமாக நிகழும் ஊடல், ஊடல் உணர்வு, அவ்வுணர்வின்கண் பெறும் உவகைகள் ஆகியவற்றைப் பல்சுவைகளும் பாங்குடன் பொருந்தத் திருவள்ளுவர் அமைத்துள்ளார்.

‘செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை; மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.’

என்ற கூற்று, தலைவன்பால் தலைவி வைத்திருக்கும் உயிர்க்குயிராகிய அன்பைத் தெற்றென விளக்கும். தலைவன் பிரிவை ஆற்றாது தலைமகள் தானுறும் துன்பத்தினை எப்பொழுதும் நினைத்து நினைத்து;

அந்நிலைவால் மெலிந்திரங்குவாள். அதைப் பிறர் அறியாது மறைத்து வைக்க முயன்றும் முடியவில்லை. காதல் நோய் மேன் மேலும் பெருகுகிறது. பிறருக்கு அதை எடுத்து இயம்புதலும் நாணுத்தரும். இந்நிலையில் என் செய்வாள் தலைவி? 'காதற்கடலைக் கடக்கப் புணையில்லையே!' என ஏங்குவாள். அன்று காதலனை மிக விரைந்து பார்த்த கண்கள், இன்று தாமே இருந்து அழுகின்றன. தலைவனது அருளின்மையும் அவள் மனத்தை வருத்தும். இடை விடாது நினைத்தலினால் கனவிலும் காதலனைக் கண்டு அந்நிலையைத் தோழிக்கு உரைத்து ஆற்றியிருப்பாள்.

இனி, மாலைப் பொழுதில் மாரனது கணைகளால் மீண்டும் மெலிவுற்று மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்குவாள். காலை அரும்பிய இக்காதல் நோய், பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலரும். இன்னி சையும் மாலையின் தன்மையும் துன்பத்தையும் வெம்மையையும் தருகின்றன. இரக்கமிகுதியால் உறுப்புகள் நலனழிய, மேலும் ஆற்றாமை மீதுர்ந்தவிடத்துத் தலைவி தனக்குப் பற்றுக்கோடு அற்ற நிலையில் நெஞ்சொடு செய்திறன்றியாது பேசுவாள். பின் மனத்தடக் கற்பாலனவற்றை வேட்கை மிகுதியால் அடக்கமாட்டாது வாய் விட்டரற்றி நிறையழிவாள். 'மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ குறிப்பின்றித் தும்மல்போல் தோன்றிவிடும்' என்பது அவள் கூற்று. இவ்வாற்றாமை தலைமகளுக்கும் உண்டு. தான் வருவதாகக் கூறித் தலைவன் சென்ற நாளை நினைந்து நினைந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஒரு நாள் ஏழு நாள் போல மெல்லச்செல்லும். குறித்த நாளில் தலைவனும் வந்து சேர்ந்து தன் காதலுணர்த்த அவளும் அக்குறிப்புடையாளென் பதனைத் தொடி நோக்கி, மென்றோளும் நோக்கி, அடிநோக்கி அறியப் பெறுவான். மேல் காரணமுண்டாகிய வழியும் புலக்கக் கருதாது, புணர்ச்சி விரும்பும் நெஞ்சுடனேயே தலைமகனும் தலைமகளும் புலப் பார்கள் என்ற அழகிய செய்தியை ஆசிரியர் கூறி வைத்திருப்பது சுற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் கழிபேருவகை தருவதாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு நடந்துவரும் இவ்வாழ்க்கையில் இவர்களுக்கிடையே சிறு பிணக்கங்கள் ஊடல் வாயிலான் நிகழ, அவ்வூடல் நீட்டித்து ஊடலாகவே நின்றுவிடக்கூடாது; இது கேடு விளைவிக்கும். ஊடல், உவகையில் கொண்டுபோய் இன்பமாகவே முடிந்துவிட வேண்டும். இவ்வனுபவம் வேண்டற்பாலதே. நாள்தோறும் பாலே குடிப்பான், இடையே புளிங்காடியைக் குடித்துப் பின் பால் குடிப்பானாயின், பாலின் சுவையை மேலும் மிக நன்றாய் அறிந்து துய்ப்பதைப் போலவும், நிழலின்கண்ணேயே வதிந்தோன் ஒரு முறை வெயிலின் கண் சென்று வந்தால் நிழலின் அருமையை நன்குணர்வது போலவும்,

கூடி மகிழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும் காதலருக்கு, ஊடல், கூடலின் உவகையை மிக்குத் தோன்றச்செய்யும்,

‘ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்

கூடி முயங்கப் பெறின்’.

என்று அகரத்தில் தொடங்கிய திருக்குறள், தமிழ் நெடுங்கணக்கின் கடைசி எழுத்தாகிய னாகரத்தில் முடிந்து, அகர முதல் னகர இறு வாய்க் கிடந்த தமிழ் நூல் வழக்கும், உலக வழக்குமாகிய வாழ்க்கை முறைகளை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

இனி, காமத்துப்பாலில் இருபத்தைந்ததிகாரங்களையும், தமிழ் ஐந்திணைப் பிரிவுகளைத் தழுவினே, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்திணைக்கும், முறையே தனித்தனி ஐந்து ஐந்து அதிகாரங்களாக்கி, திருவள்ளுவர் ஒதினதாகவும் சிலர் கொள்வர். முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றனுள் பெரும்பான்மையும் உரிப் பொருள்பற்றிப் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சி எனவும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் பாலை எனவும், இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் முல்லை எனவும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தலெனவும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதம் எனவும் திருவள்ளுவர் கூறினதாக வேறொரு வகையால் இவர் கொள்வர்.

இவ்வாழ்க்கைவழி வாழும் உலக வாழ்க்கையே

அறம் எனப்படுவது.

இவ்வாழ்க்கையில் தொடங்கும் உலக வாழ்க்கை அறத்தின் அடிப்படையில் நிற்கிறது என்பதைக் கண்டோம். அந்த அறத்தை ‘அறன் வலியுறுத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் ஆசிரியர் அமைத்து, காமத்துப்பால் அறத்துப்பால்களில் ஊடுருவிச் சென்று வாழ்க்கை முழுவதிலும் விளக்கமுறுமாறு விரித்துள்ளார். அதாவது, இல் வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கை, சமய வாழ்க்கைகளில் அறம் ஊடுருவிச் சென்று இயக்கும், மிளிரும் என்பது.

சிறப்பும் செல்வமும், அருளும் பொருளும் அது தருவதால், அதனைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. அதைவிட ஆக்கம் தருவதும் பிறிதொன்று இல்லை. இது வாழ்க்கை முழுமையும் செயற்படும். ஓரிடத்தில், ஒரு செயலில் உண்டு, இன்னொன்றில் இல்லை என்றெல் லாம் இல்லாமல், ஒருநாள் உண்டு இன்னொருநாளில் இல்லை என்றெல் லாம் இல்லாமல், ‘ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே

செல்லும்வா யெல்லாம் செயல்' வேண்டும். எண்ணம், சொல், செயல் எல்லாவற்றாலும் செய்ய வேண்டும். மனத்துக்கண் மாசில்லாததே முழு அறம். ஏனையவெல்லாம்—மனமாசு நீங்காது செய்யும் செயலும், சொல்லும், எண்ணமும்—வீண் ஆரவாரமாகும். அவை அறம் ஆகா. அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் நான்கினாலும் அறம் வழுக்கிவிடும்; இழுக்கிவிடும். மேலும் உலக வாழ்க்கையில், அறச்செயல்கள் காலம் தாழ்த்தாது, அவ்வவற்றை, அவ்வக்காலங்களில் உடனடியாக அவ்வப்போதே செய்துவிடவேண்டும்; “அன்றறிவாம் என்னாது அறம் செய்க” என்பதாம். எனவே, ‘அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்றெல்லாம் புறத்த புகழ்மில்’. வாழ்க்கையில் செய்யத்தக்கது அறம்; செய்யாது ஒதுக்கத்தக்கது பழி. இத்தகைய அன்பு அற அடிப்படையில் வளரும் இவ்வாழ்க்கை நெறியை இனிப் பார்ப்போம்.

இவ்வாழ்க்கை நெறி :

இனி, ஒருவனும் ஒருத்தியும் அன்பால் ஒன்றி, இல்லறம் நடத்தி, மக்கட்பேற்றைப்பெற்று, அன்பைப் பரப்பி, இம்மைப் பயனும் புகழை எய்தி, மறுமைக்கு வேண்டிய புண்ணியத்தையும் தேடி, உலகநிலையாமையை உணர்ந்து, மனத்துக்கண் மாசிலராகி, மனத்துறவுற்று, தவ ஒழுக்கத்தில் நின்று மெய்யுணர்வு பெற்று முடிவில் பேரின்பமெய்தும் வாழ்க்கைநெறிகளுள், உலக வாழ்க்கையின் முதற்படியாக, உலகவாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக நிற்கும் இவ்வாழ்க்கை நெறிகளை வள்ளுவர் வழி நின்று பார்ப்போம்.

வாழ்க்கைத்துணைவரும் இவ்வாழ்க்கையும் :

ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து நடத்தும் வாழ்வே வாழ்வென்பதும், ஆண் பெண்ணாகிய இருபாலாரும் உடல் உயிர்போல ஒன்று பட்டு நடத்தும் வாழ்வே உலகவாழ்க்கையாகும் என்பதும் யாவரும் அறிந்ததொன்றே. ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரை அமைந்த எண்ணிறந்த தன் படைப்புகளில் ஆண், பெண் வடிவமைத்து, அவ்விரண்டையும் ஒருமைப்படுத்தி இனத்தைப் பெருக்க, இயற்கையில் இன்ப உணர்வு அளித்துள்ள ஒப்பற்ற நுட்பத்தை ஓர்ந்து, ஒருவனும் ஒருத்தியும் அன்பால் ஒன்றி வாழ்வது இறை வழி நிற்பதாகும். இயற்கைப்படைப்பில் ஆண், பெண், மரம் செடி கொடிகள், பறப்பன, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, விலங்குகள் முதலிய பல திறப்பட்டவைகளும், இரங்கத்தக்காராகிய கூனார், குருடர்,

முடவர், முதியோர் முதலியவர்களும், இன்ன பிறவும் இல்லையென்றால் இவ்வுலகில் இயற்கை உணர்வாகிய அன்பும் அதன் முடிந்த நிலையாகிய அருளும் இவ்வுலகத்து எவ்வாறு அறியப்பெறும்?

உலகத்துப் பொருள்கள் தம்முள் ஒற்றுமையுடையனவாய் ஒன்றை ஒன்று அவாவுவனவாய், ஒரு பெரிய வலையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஓடும் இழைகளைப் போன்று பின்னப்பெற்றிருக்கின்றன. உலகமே பெரிய ஓர் உயிர் வலை. உலகத்தில் இவை ஒன்றற்கொன்று உறுதுணையாகி, ஒன்று மற்றொன்றின்பால் அன்பைச் செலுத்திப் பயனைச் செய்து, தானும் பயனை அடைந்து இன்புறுகிறது. உயர்ந்த நிலையில் உள்ள மக்கள் தங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள பிற உயிரினங்களையும் போற்றி, அவற்றோடு உறவுகொண்டு, இன்பத்தை நுகர்கின்றார்கள். மக்களுக்கு இயற்கை முறையில் பயனைச் செய்யும் இயற்கைப் பொருள்கள் அளவற்றன இருக்கின்றன அல்லவா? மரம் செடி கொடிகளினாலும் மக்கள் அடையும் பயனும் இன்பமும் எடுத்துக்கூறும் தரத்தனவே. கோடையிலே இளைப்பாற்றிக்கொள்ளும்வகை கிடைத்த தண்ணிழலையும், உண்ண அமுதினுமினிய கனிகளையும், கண்ணையும் கருத்தையும் கவரத் தக்க அமுகம் எழிலும் வாய்ந்த நறுமலர்களையும் பிற நலங்களையும் கொடுக்கும் மரம் செடி கொடிகளுக்கும், மற்ற உயிரினங்களுக்கும் மக்கள் சமுதாயத்திற்கும், ஐம்பெரும்பூதங்களுக்கும் மக்கள் செய்யும் கைம்மாறுதான் என்ன? கைம்மாறு வேண்டாத கட்டுப்பாடுகளாம் இவர்கள் பெறுபவை. எனினும், தம்மாறக்கூடிய வரை மக்களும் அவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வருவது கடனன்றோ? இதைப்போன்றே, விலங்குகளும், பறப்பன, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலியவையும், மக்கள் சமுதாயமும் மக்களுக்குக் கடமைப்பட்டவையாகும். ஊனினையும் உள்ளத்தையும் உருக்கி, உணர்ச்சியைக் கிளர்ச்செய்து ஊக்கத்தையும் கொடுக்கும் பறவைகளின் இன்னிசையைக் கேட்டு இன்புறாத மக்களும் உண்டோ? மக்களுள் ஓர் அன்பு நெறி ஊடுருவிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. இம்முறையின் நுட்பத்தைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது இதை மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் நிற்கக்கூடிய மக்கள் தம்மினும் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவற்றோடும் உள்ளவர்களோடும் ஊடாடிக் கலந்து அன்பு நெறியைப் பரவச்செய்வதே இயற்கையின் ஒப்பற்ற முறையும் குறிக்கோளுமாகும்.

இந்நெறி நிற்கும் வழியாகிய முதற்படியாகிய இவ்வாழ்க்கைத் துணைவர்கள், மேற்கண்ட களவியலிற்கலந்து கூடி, பின் கற்பியல்

நெறிப்பட்டு, இல்வாழ்க்கையில் புகுந்துள்ள இல்லக்கிழவனும் கிழத்தியுமாவர். உயிர்கள் உடலோடு கூடி வாழ்வு பெற்ற பின், அறிவு விளக்கம் பெற்றுப் பிறவிக்கடல் கடந்து இன்பக்கரையேற வேண்டும். அதற்குக் கருவியாயுள்ள உடல் வாழ்வைப் பெறப் பெண்டிரும் ஆடவரும் கூடி வாழாதொழிவரேல், உயிர்கள் நிலை என்றும்? ஆகவே, பெண்ணும் ஆணும் கூடிவாழ்வே இறை வழியும் இயற்கை வழியும் நிற்கல் என்றும், தனக்குச் சுற்றுச் சார்பாயுள்ள பிற உயிர்களையும் போற்றிக் கொள்ளவே இயல்பென்றும், அவை வாயிலாகவே நாம் அருள் பழுத்த துறவுள்ளத்தையும் இறைவனது அருட்பெருக்கையும் அடையலாமென்றும் திருவள்ளுவர் உய்த்துணரவைத்திருக்கிறார். பெண்ணைப் பாகத்தில் ஒருவன் வைத்தான் என்றும், பங்கயத்திருந்த பெண்ணை ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான் என்றும், அந்தணன் நாவில் வைத்தான் என்றும் இறைவனது திருக்கோலங்களைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற நுட்பந்தான் என்ன? “யாவரும் மடந்தைமாரோடு இல்லறத்தொழுகுந் தன்மை, மேவரப் பணித்தான்”; “சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை இவ்வுலகமெல்லாம்” என்ற பெரியார் கூற்றுகளும் எற்றுக் கெழுந்தன? சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை இவ்வுலகமெல்லாம் என்பதை உணர்த்தற்கேயன்றோ? இவ்வுண்மையைக் கருதித்தானே வள்ளுவரும் இல்வாழ்க்கையை அனைத்துக்கும் அடிப்படையாய் அமைத்திருக்கின்றார்? அன்பின் நிலையை, அறத்தின் திறத்தை அதன் அடித்தளமாக அமைத்துள்ளார். அன்பு நெறியையும் அருள் நோக்கப் போக்கையும் பயிலுவதற்குரிய பல்சிலைக் கழகம் இல்வாழ்க்கையே. அறத்தின் முடிந்த குறிக்கோளை, வீடு பேற்றின்பத்தை, சிறந்தது பயிற்றலை, சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதை, மனத்துக்கண் மாசிலராவதை, எளிதாகிய, இயல்பாகிய இல்லறத்தின் வழியே அடையலாகும் என்னும் தத்துவத்தை அறியாத சிலர் துறவறமென்னும் தனி அறத்துக்குப் போனாலொழிய இப்பேறு கைவரப்பெறுது என்று கருதி இல்லறத்தில் தனி வாழ்க்கை இல்லை என்றும், துறவறத்தில் மட்டுமே தனிவாழ்க்கை உளதென்றும், அந்தத் தனி வாழ்க்கையில் மட்டுமே அறத்திற்கு அடிப்படையான மனத்தூய்மை விளங்கும் என்றும், அதனால் இல்வாழ்க்கை இங்கு வேண்டாதது என்றும் கூறலாம். ஆனால், இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தும் இல்வாழ்க்கைத்துணைவர்கள், ஒத்த மனமுடையவர்களாயிருப்பார்களாதலால், இன்பதுன்பமுற்ற நுகர்வுகளையும், மற்ற மன நிலைகளையும், மறைத்துவாழும் வாழ்க்கைக்கு இங்கு இடமில்லை. தம்

குடும்ப வாழ்க்கையில் உள்ள குறைவு நிறைவுகளையும், ஒருவர்க் கொருவர் தம்மில் உள்ள குறைகளையும் உணர்ந்து விட்டுக்கொடுத்து, நிறைவு செய்துகொண்டு, சமநிலை என்ற அமைதி நிலை எய்துவதற்கு நல்ல வாய்ப்புகள் இவ்வாழ்க்கையில்தானே அமைந்து கிடக்கின்றன? இந்தப் பயிற்சியின் பயனாகப் பரந்த அன்பு அருளாக மாறி மனத்தூய்மை மனத்துக்கண் மாசில்லாமை, சிறந்தது பயிற்றல்-பிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பது தானாக வந்துவிடும். இனி இல்லறத்தானன்றித் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நடாத்தி, அருள் நெறிக்கே நேராகப் போவதற்கும் துறவற நெறியையும் வள்ளுவர் வகுத்து, அனைவருக்கும் செம்பொருள் காணும் வாய்ப்பு வழங்கி நெறிகளைக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு வள்ளுவர் நெறியின் நுட்பத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை எனின்,

‘அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.’

‘அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கை ஆற்றின், புறத்தாற்றின்
போஷப் பெறுவது எவன்?’

‘இயல்பினான் இவ்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாந் தலை.’

‘ஆற்றின் ஒழுக்கி, அறனிழுக்கா இவ்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து.’

என்னும் குறள்களால் பலபட வள்ளுவர் இவ்வாழ்க்கையின் ஏற்றத் தையும் தோற்றத்தையும், ஒப்புயர்வற்ற தன்மையையும், ஈடும் எடுப்புமற்ற பான்மையையும் எடுத்தியம்பும் நுட்பத்தை, தத்துவத்தை எவ்வாறு எடுத்துக்கொள்ள முடியும்?

இவ்வாறு மனைவி, மக்கள், பின் பிறந்தவர், நண்பர், சுற்றத்தார் முதலிய எல்லாருடனும் பழகிப்பழகி அன்பு ஒப்புரவுகளைச் செய்து, மனம் பண்படப்பண்பட மனம் தூய்மையுற, மனத்துக்கண் மாசில்லாது போக, ஒரு விரிந்த பரந்த பொது நோக்கப்போக்குக் கைவரப்பெறும். முடிவில் தம் நாட்டினரையும், எந்நாட்டினரையும், எச்சமயத்தினரையும், எம்மொழியினரையும், நாடு, மொழி, நிற வேற்றுமைகளைக் கடந்து சென்று, “யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்”; “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்னும் உயர்நிலையில்,

அப்பொதுநோக்கம் பெற்றவரை உருவாக்கிவிடும். இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுத் திருவள்ளுவரே. வேண்டுமென்றால் நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாய் இருந்து, நாட்டுத் தந்தையாராகி, உலகப்பெரியார் என்று என்றும் நின்று நிலவும் பொன்றப் புகழை நிறுவிச் சென்ற கார்தியடிகளாரை இந்நெறி முறைக்கு உற்ற எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம். இது போல்வே, நம் சமுதாயத்தில் இல்வாழ்வான் ஒவ்வொருவனும் தன் இல்வாழ்க்கையைச் சிறப்புற நடத்தினால், அச்சமுதாயத்தின் தனிப்பெருஞ்சிறப்பை எடுத்து இயம்பவும் வேண்டுமோ?

இல்லறத்துக்குத் தக்க மாண்புடையவளாகிய இல்லக்கிழத்தி, இல்லாள், ஒவ்வொருவருக்கும் வாய்த்துவிட வேண்டும் ;

“மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை”

என்றபடி அமைந்துவிட வேண்டும். அப்போது, இல்லக்கிழவனும், மாண்புடை மக்களும், அறம் புரி சுற்றமும், நல்ல பண்புள்ள சுற்றுச் சூழலும், கிராம வாழ்க்கையும், சமுதாய வாழ்க்கையும், சமய வாழ்க்கையும், உலக வாழ்க்கை முழுவதும் சிறப்பாக அமைந்துவிட இடமுண்டு. குடும்பத்தின் வருவாய்க்குத் தக்க செலவு செய்யத் தெரிந்தவளே நல்ல வாழ்க்கைத் துணைவியாவள். இந்த மாண்பு இல்லையென்றால், பிற சிறப்புகள் இருந்தும் பயனில்லை என்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே ஆசிரியர் கூறிவிடுகின்றார். இல்வாழ்க்கைத் துணையாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், மனைவி தனிப்பட்ட ஒரு சிறப்பு, அதாவது கற்புடைமை என்னும் தற்காப்பு உடையளாக வேண்டும். இப்பண்பினால் தன்னையும் காத்துக்கொண்டு இல்லறப் புகழையும் காத்துச் சோர்வில்லாமல் இல்லறம் நடத்த வழியுண்டாகும். இப்பண்பை விளக்கமாக,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுன, கற்பென்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின?”

“சிறைகாக்கும் காப்புஎவன் செய்யும்? மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலான் பெண்”

என்பவற்றை வள்ளுவர், வாழ்க்கைத் துணைவியின் நலமென அமைத்துள்ளார். இத்துணைவியோடு ஒத்துப் போகியே, துணைவனும் கற்பென்னும் திண்மை உடையவனாய் இல்லறம் நடத்தற்பாலன்.

பிறனில் விழையாமை, பெண்வழிச்சேறல்,

வரைவின் மகளிர் :

இல்வாழ்க்கையோடு பிறனில் விழையாமை, பெண் வழிச்சேரல், வரைவின்மகளிர் என்பன சேர்த்துப் பார்ப்பதற்குரியன. பிறனில் விழைதல் அறத்தையே கொல்லும் என்பதைக் காட்ட அறத்துப்பாலிலும், பொது மகளிராகிய வரைவின்மகளிர் மாட்டும் தமக்குரிய மனைவியிடத்தும், சிற்றின் பமே, உடலுறவு ஒன்றே கருதி, பாலுணர்ச்சிக்கு மட்டும் அடிமைப்பட்டு அளவு கடந்து இன்பம் துய்த்தல் பொதுவாக எல்லோருக்கும், சிறப்பாக அரசார்க்கும், பழியைப் பயந்து, ஆக்கத்தையும் புகழையும் கொல்லுமாதலின் பொருட்பாலிலும் ஆசிரியர் அமைத்துள்ளதாகக் கொள்ளலாம். பிறர் மனைவியரை விழைவதும், வரைவின்மகளி ரிடத்து இன்பம் துய்த்தலும் தம்மனைவியரிடத்தும் இல்லறம் மறந்து, சிற்றின்பத்திலேயே மூழ்கிக்கிடப்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் செய்யத்தகாதன என்பதை அறியவேண்டும். காமம் காரணமாகப் பாவத்தின்கண் நின்றவர், எல்லோருள்ளும், பிறனில் விழை பவனே மிகவும் இழிதகையாளன் என்று ஆசிரியர் கருதுகின்றார். வீட்டின்கண் இடங்கொடுத்தவரின் மனைவியிடம் நெறிதவறி நடந்த வன், பிணம்போலக் கருதி ஒதுக்கப்படுவான். எவ்வளவு பெரிய ராயினும், திணையளவும் கருதிப்பார்க்காமல், காமத்தால் மயங்கிப் பிறன் மனை விழைந்தால், பெருமையெல்லாம்போய் சிறுமையே வந்து சேரும். எளிதில் எய்தலாம் என்ற ஒன்று கருதிப் பிறன் மனை விரும்பினால், நீங்காப்பழி வந்து எய்தும். பகை பாவம் அச்சம் பழி என நான்கும் இவனை விட்டு நீங்கா. பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மையே சான்றோருக்கு அறமாகும்.

மேலும், ஒருவன் பிறன்மனை நயவாது வாழினும், சமுதாயப் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டு வீட்டைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்போதோ, அல்லது ஊரில் இருக்கும்போதோ வீட்டைவிட்டுப் பிறவிடங்களில், பொது மகளிர் தொடர்பு கொள்ளுதல் தகாது. திருவள்ளுவர் காலத்தில், மருதத்திணை உரிப்பொருள்களாகிய ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் கூறுகின்ற பொழுது பரத்தையிற்பிரிதலி னால் அது விளைவதையும், பரத்தையிற்பிரிதல் என்ற ஒரு பிரிவே பிரிதல் வகைகளில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றிருப் பதையும் பார்த்தால், பரத்தையரும் பரத்தைமையும் சமுதாய வாழ்வில் இடம் பெற்றுவிட்டதை உய்த்துணர லாம். ஆதலால், பொது வாழ்க்கையில் நுழைந்து, பொது

வாழ்க்கைக் கடமையைப் புறக்கணிக்கத்தூண்டும் இப்புல்லுருவிச் சீர்கேட்டை வள்ளுவர் முதன்முதல் கடிந்து கண்டித்துள்ளார். மனவுறுதியும், அறிவுத்தெளிவும் இல்லாத சிலர், பொதுமகளிர் தொடர்பு கொண்டால், சமுதாயக் கடமையிலும் இல்லறக் கடமையிலும் வழுவியவரே ஆவர். வரைவின்மகளிர் சொல்லும் செயலும் பொய்யானவை. அவர் அன்பு பற்றி விழையாது, பொருள் பற்றி விழைந்து, பொருள் கைவரப் பெறுமளவும் அன்பு பற்றி விழைவதாக இனிக்கப் பேசுவர். ஆனால், அது பின்னர் இன்னுமையே பயக்கும். ஒருவனிடமிருந்து எவ்வளவு பயன் பெற முடியுமென்று, அது பெறும் வரையில் பண்பைப்பற்றிப் பலபடக் கூறிக்கொள்ளும் பண்பில்லாத மகளிரது ஒழுகலாற்றை உணர்ந்து, அவர்களைப் பொருந்தாது ஒழிபக்கடவர். ‘பொருளையே விரும்பும் பொது மகளின் பொய்ம்மை முயக்கம், இருட்டறையில் முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினாற்போலும்,’ என்று, இவ்வளவிற்கு இழிந்த உண்மையை—இக்குற்றம் எவ்வளவு பெரிய, மிகமிக இழிந்த குற்றமாகும் என்பதை—விளக்கவே, வள்ளுவர் இவ்வாறு வழங்கியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் ஆடவரேயன்றிப் பெண்டிரும் உணர்ந்து நிறை வழுவாது ஒழுகவும், நெறியினீங்கிய ஆண்மக்களையும் கண்ணகி போன்று நல்வழிப்படுத்தவும் வேண்டும்.

இனி வ்ரைவில்லாப் பொதுமகளிர் பால் பிரியும் குற்றத்தைக் கடியுமுன்னரே, பெண்வழிச் சேறலையும் முற்பட்டு வள்ளுவர் கண்டித்துள்ளதை இவ்வாழ்வார் காண வேண்டும். பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள இல்லறத்தார் சிலர், தம் குடும்ப நலத்தில் மட்டும் நாட்டத்தைச் செலுத்தி, அதுவும் மனைவியரின் நலம் மட்டும் கருதி, அதனால் இழுக்கப்பட்டுவிடுகின்றனர். அவர் மனைவியரும் இத்தவற்றை உணர்வதில்லை. கணவன்மாரின் பதவியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வீடுவாசல், நிலபுலம், ஆடை அணிகலன் முதலிய பொருட்செல்வத்தைத் திரட்டிக்கொள்ள விரும்புவதால், அக்கணவன்மாரும் இவர்களுக்கடிமையாகி நடுவு நிலையிழந்து கையூட்டுக்கொடுமைக்கும் ஆளாகிவிடுகின்றனர். சமுதாயக் கடமை உணர்ச்சியுடைய கணவன்மார், இதற்கு இணங்கார். இப்பெண்பித்தால் பெண்ணுக்கு அடங்கி நடக்கும் இயல்பையே ஆசிரியர் கண்டிக்கின்றார்; இயல்பான இல்லறக் கூட்டுறவையன்று. “பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுள்?” என்ற பெண்ணல்லள் இவள். மனைவி பித்துப் பிடித்து அவள் வழியில் வாழ்கின்றவன், சிறந்த பயனை அடைய மாட்டான். அவன் எய்திய செல்வம், இவ்வுலகத்து ஆடவர்

குலத்துக்கே நாணத்தை விளைப்பதன்றி அவனுக்கும் நாணத்தை விளைக்கும். இல்லாளிடைத் தாழ்ந்த இயல்பினன், நல்லாரிடையும் நாணுவான். மனையானை அஞ்சுபவன்து வினையாளுந்தன்மையும் சிறவாது. மறுமையுமில்லை அவனுக்கு. இல்லானை அஞ்சுபவன், தேவர், அருந்தவர், சான்றோர், இருமுதுகுரவர், உதவி நாடுவோர், விருந்தினர் போன்றவர்களுக்கும் நல்லன செய்யவும் அஞ்சுவான். வீரர் தோள்களை வென்ற ஆண்மையாளனாயினும், இல்லாள் தோளுக்கு அஞ்சுபவன், ஆண்மையில்லாதவனேயாவன். பெண்ணேவல் பூண்டொழுகும் ஆண்மையினைவிட, நாணுடைய அவள் பெண் தன்மையே பெரிதாகும். தன் மனையாள் வழி ஒழுகுபவன் தன் வீட்டார் குறையையும் நிறை செய்யான்; மறுமைக்கு வேண்டிய அறனும் செய்யான். “அறவினையும் ஆன்ற பொருளும்”, பிறவினையும் அதாவது இன்பமும், பெண்ணேவலானானுக் கில்லை. சுருங்கக்கூறின், பெண்வழிச் சேரும் பேதைமை, தருமச் சூழ்ச்சி எண்ணவல்ல நெஞ்சுடையானுக்கு ஒருபோதும் இராது; இருத்தல் கூடாது.

நன்மக்கட்பேறு :

இனி, வாழ்க்கைத் துணைவர்கள் கூடி வாழும்போது பெறும் பேறுகளில் அறிவறிந்த மக்கட்பேறே சிறந்ததாகும். மனை மாட்சிக்கு மங்கலமான நன்கலமாவது நன்மக்கட்பேறு. குழந்தைகள் தரும் இன்பத்திற்கு இணை ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் கை அளாவிய கூழ் அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதாம். அவர்கள் உடல் தீண்டல் உடற்கின்பம். அவர்கள் சொற்கேட்டல் செவிக்கின்பம். குழலினும் யாழினும் இனிது அவர்தம் மழலைச்சொல். இவ்வாறு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வரும் மக்கள், கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் நிறைந்து, முழு மனிதர்களாய், வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் நல்லவர்களாகிவிட்டால், பெற்றோர் தம் மக்களுக்குரிய கடமையையும், சமுதாயத்திற்கு ஆன கடமைகளையும் செய்தோர் ஆகிவிடுகின்றனர். ‘இப்பிள்ளைகளைப் பெற இவர்தம் பெற்றோர் என்ன தவம் செய்தனரோ!’ என்று உலகம் அப்போது அவர்களை வியக்கும் - நயக்கும். அவர்களே பெற்றோர்க்கு உற்ற செல்வம். “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குத் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”, “கற்றனவும் கண்ணகன்ற சாயலும், இற்பிறப்பும், பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும்” ஆதலால், தன் பிள்ளையின் பெருமையைப் பிறர் புகழ்க் கேட்ட தாய், ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதுவப்பான் என்பது மிகப் பொருத்தமானதே. “தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடை

மை”யை எல்லோருமே விரும்புவா. “தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” என்று தந்தை கடனையும், “மகன் தந்தைக்காற்று முதவி ‘இவன் தந்தை என்னோற்றுகொல்!’ எனுஞ்சொல்” என்று தனயன் கடனையும் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார் வள்ளுவர். மகன் கடமைகளை மகன் கடமையாகவும் கொள்ளலாம்.

அன்புடைமை :

அன்புடைமை பெற்றோர் பிள்ளைகளிடம் இயற்கையாக அமைந்து, பின் சுற்றத்தார், பற்றற்ற பிறர், பிற உயிரினங்கள் என்று படிப்படியாய் வளர்ந்து, அருளாக மாறும். “அன்பின் வழியது உயிர்நிலை; அஃதில்லாதார் என்புதோல் போர்த்த” நடைப் பிணங்களை. அன்புடையவர், பிறர் துன்பங்கண்டால் வருந்துவர்; அதனைத் துடைக்க முற்படுவர்; பிறர் துன்பம் கண்டவழிக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுவர். அன்பை அடைத்துவைக்க முடியாது. அதைத் தம் கண்ணீரே காட்டிவிடும். அன்பு வளர வளர, தன்னலம் குறையக் குறையத் தமக்காகக் கண்ணீர் விடுவதைவிடப் பிறர்க்காகவே கண்ணீர் விடுவர்; பிறர் கண்ணீரைத் துடைப்பர். அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. அன்பில்லார், எல்லாம் தமக்குரியர். அன்பினால் விருப்பம் வளரும். விருப்பம் வளர வளர, நட்பு வளரும். அதனால் சமுதாய வாழ்க்கை சிறக்கும். “அன்பீனும் ஆர்வ முடைமை; அது ஈனும் நண்பென்னும் நாடாச்சிறப்பு.” அறநெறியை அன்பால் வளர்க்கலாம். அதைப்போலவே அறத்திற்கு எதிரான மறத்தை-பாவத்தை-அன்புகொண்டு மாற்றியமைக்கலாம்; மறத்தை வென்று அறத்தை நிறுவலாம். ‘அறியார் அறத்திற்கே அன்பு சார்பு என்பர். மறத்திற்கும் அஃதே துணையாகும்; எலும்பில்லா உடம்மை வெயில் அழிப்பதுபோல அன்பில்லா உயிரை அறம் அழிக்கும். அகத்துறுப்பாகிய அன்பில்லை என்றால் புறத்துறுப்புகளால் ஒரு பயனும் இல்லை. அன்பு ஒன்றே அகத்துறுப்பு. அது ஒன்றே உயிர்க் கழகு’ என்பர் ஆசிரியர்.

இவ்வாழ்க்கையில் அன்பு வளர்ந்துகொண்டே

அருளாக மாறிக்கொண்டே போதல்

காதலர் இருவர்பாலிருந்த அன்பு முகிழ்த்து, விரிந்து பிள்ளை களிடத்தில் பரவுப்போது படிப்படியாகத் தன்னலமே கருதும் தன்மை குறைந்து, பிறர் நலம் பேணும் பெற்றிச்சிறந்து விளங்குகிறது. மனைவாழ்க்கையின் நன்கலமாகிய மக்கள், குடி

வாழ்க்கையில் அன்பு நிலை வளர முதற்படியாய் அமைந்திருக்கின்றார்கள். 'அருளறம் வீட்டில் பிறக்கின்றது' என்கின்றது ஓர் ஆங்கில முதுமொழி. பெற்றோர் தம் நலம் மறந்து பிள்ளைகள் நலத்துக்கென முதலில் வாழ்கின்றனர். தவங்கிடந்து பெற்ற பிள்ளைகள் நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்தாது அரும்பாடுபட்டு, வளர்த்து, அவர்களுக்காகத் தான் உண்டி சருக்கியும், மருந்துகளருந்தியும், அவர்களை ஒப்பனை செய்து கண்டு மகிழ்ந்து சீராட்டிப் பாராட்டியும் பேணும் தாயின் அன்பையும், கல்வி கற்பித்து அவைவத்து முந்தியிருக்கச் செய்யும் தந்தை அன்பையும் அறியாதார் யார்? எனவே, பிள்ளைப்பேறே அருள் வாழ்க்கை நெறிக்கு முதற்படி. திருமணமாகாத முன்னெல்லாம் ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம் நலத்திலே மட்டும் கருத்துடையராய், தம்மை ஒப்பனை செய்துகொள்வதிலும், தம் உடல் நலத்தை ஒம்புவதிலும் காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். பிறர் நலம் பாராட்டுவதற்கு வேண்டப்படும் அன்பு ஊற்று இன்னும் ஊறத் தொடங்கவில்லை. இதை அழுக்காறு, அவா, முதலிய மாசுகள் தூர்த்து மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாழ்க்கையின் பின்னரே இவ்வுற்றுக் கண் திறக்கின்றது. தம்மையே அன்பு செய்து கொண்ட இருவரும், ஒருவரையொருவர் காதலிக்கத் தொடங்குகின்றனர். இப்பொழுதுதான் ஒரு பெரிய மாறுதல் இவர்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்றது. ஒருவரிடத்தில் கட்டுப்பாட்டுக்கிடந்த அன்பு, மடை திறந்து பள்ளத்திழியும் வெள்ளம் போல இருவர்பாலும் பரவத் தொடங்குகின்றது. தன்னலமே பாராட்டலும் அழுக்காறு முதலிய மாசும் அன்பு நீரால் கழுவப்பெற்று, தூய்மையுறுகின்றன. இவ்வன்பே, பின்பு அன்பின் பயனாகப் பிறக்கும் பிள்ளைகள்பால் செல்கின்றது. பிள்ளைப் பேற்றுக்குப்பின் அன்புடைமையை ஆசிரியர் வைத்துள்ளது உலக வாழ்வியல்புக்கு ஏற்றதாகவே உள்ளது. பிள்ளைப்பேற்றுக்குப்பின் விருந்தோம்பல் வைக்கப்பெற்றதும் பொருத்தமானதே.

விருந்தோம்பல் :

விருந்தினர் புதியராகத் தம்பால் முறையிரந்தும் குறையிரந்தும் வருபவர் ஆவார். "விருந்துதானே புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" என்று தோல்காப்பியர் விருந்தைப் புதுமை என்னும் பொருளிலேயே வைத்துப் பேசியுள்ளார். முன் பின் அறியாத ஒருவருக்குக் குறிப்பறிந்து, கைம்மாறு கருதாமல், உரிய காலத்தே செய்யும் உதவிகளே, விருந்தோம்பலாகும். இது இவ்வாழ்வார் 'கடமைகளுள் ஒன்றாகும்; இருவரும் மனமொத்துச் செய்யப் பெற வேண்டுவது. கணவனைப்

விட்டுப்பிரிந்து இருந்ததனால், விருந்தோம்பல் போன்ற இல்லறக் கடமைகளில் வழுவ நேர்ந்ததைக் கணவனுக்கு, வள்ளுவர் வழி நின்ற, கண்ணகி என்னும் கற்புடைத்தெய்வம் வாயிலாக,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”

என்று இளங்கோவடிகள் கூறிய கூற்றையும், அவ்வழியே நின்ற, தவித்திருந்ததால், விருந்தோம்பற்கடனை இராமபிரான் ஆற்ற முடியாது வழுவ நேர்ந்ததே என்று சீதாபிராட்டி வருந்தியதாகக் கவியரசர் கம்பர், “விருந்து வந்தபோது என்னுமோ என வெதும்பும்!” என்று கவினுறத் தம் காப்பியத்தில் அமைத்திருப்பதும் ஈண்டுக் கற்போருக்குக் கழிபேருவகை பயக்குமாறு, வாழ்க்கைக் காட்சிகளை வடித்துத் தீட்டிக் காட்டியுள்ள இலக்கிய ஓவியங்களாம்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டேயாம்.” பலகாலும் பழகி அறிந்த நண்பர் களுக்கோ, உற்றார் உறவினர்க்கோ, செல்வமுடைய பிறருக்கும் புகழ் கருதிச் செய்யும் ஆடம்பரத்துக்கோ, ஏதேனும் ஒரு நன்மை எதிர்பார்த்தோ, வேறு காரணங்களுக்காகவோ, நல்கும் சிற்றுண்டி பேருண்டி, உண்டாட்டுகளை இக்காலத்து விருந்து என்று சொல்லி அருந்தி மகிழ்கின்றனர். இது விருந்தன்று; அருந்துதல் மட்டுமே. ஆனால், திருவள்ளுவர் காட்டும் விருந்து, முற்கூறியாங்கு முன் பின் அறியாது புதியராக வருபவரை, உணவு விடுதிகளும் அறச்சாலைகளும், பிற வசதிகளும் இல்லாத நிலையில் ஒப்பும் பண்பாட்டு முறையேயாகும். இன்னும் சிலபல கிராமங்களில் இவ்விருந்தோம் பலை நாம் பார்க்கலாம். இக்காலத்து, வறியவரை மறந்து, ஆடம் பரத்தைப் போற்றி, பயன் கருதி, வணிக முறையில் செய்யப்பட்டு வருகிறது இவ்விருந்து. பழகியவர்கள், நண்பர்கள், உற்றார் உறவினர் முதலியவருக்குச் செய்யும் உணவளிப்புகளை அடுத்துப் போற்றி ஒப்புரவு, ஈகைகள் ஆக்கிக் கொண்டு, விருத்தோம்பலையே, முதற்கண் ஒம்பவேண்டும் இல்வாழ்வோர்.

விருந்து புறத்திருக்க, அகத்துள் தாம் மட்டும் உண்பது தகாது. சாவாமருந்தெனினும் விருந்தோடேயே உண்ண வேண்டும். விருந்து ஒம்பலினால் பொருளிழந்து வருந்திக் கெட்டுவிடப் போவதில்லை. இது ஒரு வேள்வி; வேள்விப்பயன் அளவுக்கு எல்லை. விருந்

தினரின் தகுதிக்கு ஏற்றவாறே அதன் பயன் அளவும் பொருந்தி யிருக்கும். பொருளைத் தேடிச் சேர்த்துக் கட்டிக் காத்துப் பின்னொரு கால் இழக்கவும் நேரிடுமாதலால், இல்வாழ்க்கையில், பற்றுக்கோடு இல்லையே என்று இத்தகையர் பின் வருந்துவதற்கு இடம் கொடுக் காமல் விருந்தோம்பலைப் பற்றுக்கோடாக்கிக்கொள்ளல் நல்லது. அவ்வாறு செய்யாதவர்கள் அறிவிலிகள், செல்வச் செழிப்பி லும் வறுமையுற்றவர்கள். இத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்ட விருந்தோம்பலுக்குரியவர்—மனம் கோணாமல், மனத்தைப் புண்படுத் தாமல், மனமொழி மெய்யார்ந்த இன்பமுறையில் ஓம்புவதே கடனாகும். அனிச்சமலரிலும் நுட்பம் வாய்ந்தவர் விருந்தினர் ஆதலின், இவரை முகந்திரிந்து நோக்காமல், வன்சொற் கூறாமல், புன்செயலில் இறங்காமல், இன்முகம்காட்டி, இனியன கூறி, நல்லன செய்து இல்வாழ்வார் ஓம்பி அருள் நெறிக்கு உரியவர்கள் ஆக வேண்டும். இல்வாழ்க்கையில், இல்லக்கிழவன் கிழத்திய ரிடம் முகிழ்த்து, மக்கள்பால் பரவிய அன்பு, இப்பொழுது முன்பின்னறியா விருந்தினர் நலம் பேணலிற் பரவுகிறது; பின்பு ஒப்புறவு ஈகைகளுக்குப் போகிறது. இவ்வாறு அன்பு பெருகிக்கொண்டே போகும் இல்வாழ்க்கையின் மாட்சிதான் என்னே!

அன்புடையராய், விருந்தோம்பும் வஞ்சனையற்ற நெஞ்ச முடைய இல்லறத்தவர்கண்ணே இன்சொல் நிலவும். அகத்தில் இருக்கும் அன்பைப் புறத்தே இன்சொற்களே புலப்படுத் துவன. முகமலர்ந்து இன்சொல் கூறுவது, மனம் உவந்து ஒரு பொருளைக் கொடுத்தலுக்கு மேலும் உயர்வுள்ளதாகும். முகமலர்ந்து நோக்கி, அகமார்ந்த இன்சொல்வழியே அறம் நிகழும். யாவரிடத் தும் இன்சொல் கூறும் இயல்பினரைத் துன்பத்தைச் செய்யும் வறுமை அணுகாது. பணிவுடைமையும் இன்சொற்கூறலுமே ஒரு வருக்கு உண்மையான அணிகலங்களாகும்; பிற ஆகா. நல்லவை நாடி இனியவற்றைப் பேசினால், அல்லவை தேயும்; அறம் பெருகும். ஆதலால், இன்சொற்கள் இனிய பயப்பதைக் கண் கூடாகக் காண்பவன், வீணை எதற்காக வன்சொற்களை வழங்க வேண்டும்? இனிய கனிகள் இருக்கும்போது இன்னாத காய்களைக் கவர்வார்களோ? அது போல, இனிய சொற்கள் இருக்க, இன்னாத சொற்களை வழங்க மெய்யன்பர் ஒருப்படுவரோ?

செய்தநன்றியறிதல் :

இவ்வாறு இல்வாழ்க்கையில் விருந்தோம்பி, இன் சொற்கூறி, நன்மைகளாற்றும் இல்வாழ்வோர், பிறர்

தமக்குச் செய்யும் நன்றிகளுள் ஒன்றையும் மறவாது அறிதல் வேண்டும். அதை மீண்டும் திருப்பிச் செய்துவிடச் சமயம் வாய்த்தபோது செய்துவிட வேண்டும். பிறர் செய்த உதவிகளின் பெருமையை, அவ்வுதவியின் சிறுமை பெருமை அளவுகளால் அளந்துவிட முடியாது. அவற்றின் மதிப்பு, அதைப்பெற்றுக் கொண்டவர்களின் மதிப்பையே பொறுத்திருக்கும். 'நம்மையும் மதித்துச் செய்தார்களே!' என்று அறிந்து அதை மறக்கலாகாது. நன்றி மறப்பது நன்றன்று; ஆனால், நன்றல்லதை அன்றே மறந்து விடல் நல்லது. அதனால் விளையும் பழி பாவங்களும் இல்லாமற் போகும். இல்வாழ்க்கையில், பல திறத்து மக்களோடு பழகுவதற்கு வாய்ப்புகள் இருப்பதால், இல்வாழ்வோர் பல வகைகளிலும் பலருக்கும் கடமைப்பட்டிருக்க இடமுண்டு. அதைப் போலவே பலருக்குத் தம்மாலியன்ற அளவு மன மொழி மெய்களால் உதவுவதற்குரிய சமயங்கள் வாய்க்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் நன்றி யறிவோடு செய்தல் வேண்டும். ஆனால், தாம் பிறர்பால் யாதொரு கைம்மாரும் கருதாமலேயே இந்நன்மைகளைச் செய்தல் வேண்டும். எனினும், பிறரிடத்தில் தாம் ஏற்றுக்கொள்ள நேர்ந்தவற்றை மறக்கலாகாது. இல்வாழும் நல்லோர், விழுமந்துடைத்தவரது நட்பை எழுமையும் எழுபிறப்பும் உள்ளுவர். நன்றி மறத்தல் பாவங்களி லெல்லாம் பெரும்பாவமென்பர் வள்ளுவர். பிற நன்றி கொன்றவர் களுக்கு ஒருவேளை, கழுவாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால், செய்நன்றி கொன்றவர்களுக்கு உய்வே இல்லையாம். இவ்வுண் மையைச் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்கு.

“ஆன்முலை அறுத்த அறனில் லோர்க்கும்,
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்,
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாய் முளவென,
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்நன்றி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ!”

என்று ஆலத்தூர் கிழார் அறிவுறுத்தி, செய்நன்றியறிதற்சிறப்பை உயர்த்திப் போற்றுவாராயினர். கல்வியிற்பெரிய கம்பரும்,

“சிதைவகல் காதற் றுயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவியற் தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாவை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கு முண்டா மாற்றலா மாற்றல்; மாயா
உதவிகொன் றார்க்கென் றேனும் ஒழிக்கலா முபாய முண்டோ”

என்று இச்செய்ந்நன்றி மறத்தலின் கொடுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

நன்றி மறத்தலின் தீமை இவ்வாறிருக்க, பயன் கருதாது செய்யும் நன்றி அவ்வளவுக்கவ்வளவு உயர்ந்தது. பயன்தூக்கார் செய்த உதவியின் நன்மை ஆராய்ந்து பார்ப்பின் கடலினும் பெரிதாம் செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும், வானகமும் ஆற்றல் அரிதாம். ஏற்ற காலத்துச் செய்த உதவி சிறிதெனினும், ஞாலத்தினும் பெரிதாம். இதனை உணர்ந்த இல்வாழ் நல்லோர் தினைத் துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக மதிப்பார்.

நடுவு நிலைமை

இந்நெறியில் பகை, நொதுமல், நட்பு என்ற மூன்று பகுதியினரிடமும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நின்று, காய்தல் உவத்தலின்றி, நடுவு நிலைமையைக் கொள்ளல் வேண்டும். இல்வாழ்வார், தம்பால் பழகுவார் எல்லாரிடமும் பொதுநோக்கோடு பழகுவவராதலின், ஒரே செயலில் பகைவர்க்கு ஒரு விதமாகவும், அயலார்க்கு மற்றோரு விதமாகவும், நண்பருக்குப் பிறிதொரு விதமாகவும் நடந்துகொள்ளுதல் கூடாது. நடுவு நிலைமை இகந்து எய்தும் ஆக்கம் தீங்கின்றி நன்மையே தரினும், அது ஒழித்தற் பாலது. செஞ்சம் கோடாமையே சான்றோர்க்கு அணியாகும். “என் நெஞ்சம் நடுவுநிலைமையிகந்து உண்மைக்குமாருகச் செல்லுமாயின் யான் கெடுவது திண்ணம்” என்று இல்வாழ்வோர் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து, எச்செயலிலும் “சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல அமைந்து ஒருபாற் கோடாது” நடுவு நிலைமையோடு செயற்பட வேண்டும்.

எண்ணத்தாலும், பேச்சாலும், செயலாலும், அறத் தைப்போற்றி வாழவேண்டுமானால், இல்வாழ்வோர் மனம், மொழி, மெய் என்பனவற்றை அடக்கித் தம் ஆட்சியின் கீழ், வைத்திருத்தல் வேண்டும். பாவச்செயல்கள் நிகழ்வதற்கு முன்னரே அவைகள் எண்ணம் வழியாக மனத்தில் நினைக்கப் பெற்று, பிறகே மொழியிலும் செய்கைகளிலும் நிகழ்கின்றன வாதலின், அவற்றை முதற்கண் மனத்திலே எழுவொட்டாது தடுக்க வேண்டும் என்பதற்கே மன அடக்கத்தை வெட்காமை என்னும் அதிகாரத்தில் முதற்கண் வைத்து, புறங்கூருமை, பயனில் சொல்லாமைகளில் மொழிவழிப்பாவங்களை ஒழித்தலைப் பின் வைத்து, அதன் பின் செயலில் - மெய்யில் - நிகழும் பாவங்களை ஒழித்தலைத்

- தீவினை அச்சத்தில் வைத்து ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கின்றார். 'மனிதனது அக நிலைமைகளிலிருந்தே அவனது பிற நிலைகள் எல்லாம் வருகின்றன. ஆதலால், புற நிலைமைகளைத் திருத்துவதற்கு அக நிலைகளைத் திருத்த வேண்டும் என்று ஜேம்ஸ் ஆலன் கூறியுள்ளார். மனமொழிமெய்களில் நிகழ்வன மலர், காய், கனி போல அடுத்து அடுத்துப் படிப்படியாய் வருவனவாம்.

அடக்கமுடைமை :

- மனத்துக்கண் மாசிலராதலே இல்லறவாழ்க்கையின் முடிந்த நிலையாதலினால், அடக்கமுடைமை அதற்கு மிக மிக வேண்டற்பாலதாம். அடக்கமோ, அமரருள் உய்க்கும்; அடங்காமையோ, ஆரிருளில் உய்த்துவிடும். எத்தனையோ தட்பவெப்ப மாறுதல்கள், புயல்கள், மழை, இடி, எவ்வளவோ வினாவும் அழிவும், எவ்வளவோ விலங்கு பறவைகளின் செயல்கள் ஆகிய அனைத்துக்கும் இடங்கொடுத்து, ஆனால் தான் மட்டும் அசையாமல் இருக்கும் மலையின் மாட்சியைவிட இல்லவாழ்க்கைச் செயல்களில் ஈடுபட்டு அவற்றுக்கசையாது, தன்னெறியின் வேறுபாது நின்று அடங்கினவனது மாட்சிமை பெரிதாம். ஐம்புல அடக்கம் இதற்கு வேண்டற்பாலது. ஐம்புலன்களை முற்றிலும் தொழில் செய்யாது ஓடுக்கிவிடாமல், வேண்டிய பொழுது தொழில் செய்ய விட்டு, வேண்டாதபோது அடங்கி இருக்கச் செய்தலே உண்மையான ஐம்புல அடக்கமாகும். இதுவே ஆமையின் செயல் போன்றது. தனக்குத் தீங்கு நேரும் என அறிந்த போது ஐந்துறுப்புகளையும், ஆமை ஓட்டுக்குள் அடக்கிக்கொள்ள, தீங்கில்லை என்றவழி தலையையும் கால்களையும் வெளியே நீட்டி இயக்கும். இதுபோலத்தான் இல்லவாழ்வானது ஐம்புல அடக்கமும். 'எல்லோருக்கும் அடக்கமுடைமை வேண்டப்படுவதொன்றாயினும், செல்வமுற்றோருக்கு வேண்டிய வேறொரு செல்வமாம் சிறப்பினை யுடையது அது' என்று ஆசிரியர் வகுக்கும் ஆழ்ந்த கருத்தைப் பொதுவாக எந்நாட்டுச் செல்வரும் கவனித்தல் வேண்டும். மன அடக்கத்தைப் போன்றே மொழி அடக்கமும் வேண்டற்பாலது. நாவினால் வினையக்கூடிய அளவற்ற பொல்லாங்குகளையும், பூசல்களையும், ஆக்க அழிவுகளையும், தொன்று தொட்டு இன்றுவரை, நாம் வரலாறுகளிலும், பட்டறிந்தும், படித்தும், கண்டும் வருகின்றோம். நாவடக்கமில்லாமல், சிறந்த நாவலரும், சில சமயங்களில் சொல் இழுக்குப்பட்டுத் துன்புற வழி உண்டு.
- தீயினாற்சுட்ட புண், புறத்தில் வடு ஏற்படுத்தினால் உள்ளிருந்தே

ஆறிக்கொண்டு வந்துவிடும். ஆனால், நாவினால் சுட்ட புண்ணின் வடு உள்ளத்திலிருந்து ஆறுது மனவருத்தத்தைக்கொண்டிருக்கும். விரைவில் ஆறுமியல்பினதாதலால் தீயினாற்சுட்டதனைப் புண்ணென்றும், ஆறுதே கிடத்தலால் நாவினாற்சுட்டதனை வடு வென்றும் ஆசிரியர் வகுத்துரைத்தார். வில்லம்பைவிடச் சொல்லம்பு பன்மடங்கு கொடிது. எனவே, மனமொழி மெய்களது அடக்கமே உயர்நிலைக்குத் தம்மை உய்க்கும் வாயில்களாகும். “கதம் காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி”யைப் பெற, அவனையடையும் நெறியின்கண் சென்று, அறக்கடவுள் பார்த்துக் காத்துக்கொண்டே இருக்குமெனில், இதன் பெருமையைப் பற்றி நாம் கூறக்கிடப்பது என்ன இருக்கின்றது?

பொறை உடைமை :

இவ்வாறு, மனமொழி மெய்யடக்கங்களுக்கு வேண்டப்படுவதாகிய அடிப்படை எங்கிருக்கிறது? நமக்குள்ளேயேதான் இருக்கின்றது. அது பொறுமை அல்லது சகிப்புத்தன்மை என்பதில் இருக்கிறது. உலகத்தில் வேண்டாதவைகள், தீமைகள், சமுதாய விரோதச் செயல்கள் எவ்வளவோ நடைபெறுகின்றன. அவற்றுக்கு எதிராகப் பழிக்குப்பழி என்று இல்வாழ்வோரும் செய்துகொண்டே போனால், இவற்றுக்கு ஒரு முடிவு வராது. இவை மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போகும். (மறத்தை ஒழிப்பதற்கு அன்பு துணையாகும் என்று முன் ஆசிரியர் அறிவுறுத்தியதை மனத்துட் கொண்டு, ஒருவர் இச்சமுதாய விரோதச் செயல்களையும் பிறவற்றையும் சமாளிப்பதில் பொறுமை காட்ட வேண்டும்.) தன்னை வெட்டித் தோண்டித் தள்ளுகின்றவர்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் நிலம், மேலும் அவர்களை விழாதவாறு தாங்கிக்கொள்ளவும் செய்கிறது. அதனால், அதன் ஆற்றலோ பெருமையோ குறைந்துவிடவில்லை; மேலும், விளைபொருள்களைக் கொடுத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறது. ஒருவர் பொறையினால் இருவர் நட்புக் கெடாமல் வளரலாம். ஆதலால், நிலத்திலிருந்து பொறையுடைமையென்னும் பெரும்படிப் பிணையை இல்வாழ்வோர் படித்துக்கொண்டு, தீமை செய்வாரைப் பொறுத்து, அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதே முறையாகும்.

தீமைக்குத் தீமைசெய்ய ஒறுத்தாரை உலகம் போற்றுவதில்லை; ஆனால், பொறுத்துக்கொண்டவனைப் போற்றும். ஒறுத்தவருக்கு அந்நாளில் ஒரு வேளை, இன்பம் பெற்றது போன்று தோன்றும். ஆனால், பொறுத்தவர்க்குப் போன்றுந்நுனையும் புகழுண்டாம். மனச் செருக்கினுல்தான் தீமை விளைகிறது என்பதை அறிந்தும், அதை

எதிர்ப்பதால் பயன் இல்லை. அதைவிடத் தம் பொறுமையால் பொறுத்திருப்பதே, வெல்லும் வழியாகும். “மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தம் தகுதியால்” வெல்ல வேண்டும். பிறர் செருக்கால் பேசும் இன்னாச்சொற்களை, பேசும் பிறரின் நன்மை கருதியே பொறுக்கும் பொறையாளர், தவஞ்செய்யும் தவசிகளைப் போல, ஏன் அவர்களைவிடக்கூட உலகுக்கு நன்மை செய்பவர்களா வார்கள் என்றால், ‘இறந்தார்வாய் இன்னாச்சொல் நோற்கின்றவர் துறந்தாரின் தூய்மை உடையர்’ என்றால், பொறையுடைமையின் நிறைவுதான் என்னே! ‘உண்ணாது நோற்கும் பெரியரும், பிறர் சொல்லும் இன்னாச்சொல் நோற்பாருக்குப் பின்தான்’ என்பர் வள்ளுவர். இவ்வாறு பொறுத்துப் பழகப்பழகப் பிறர் செய்யும் தீமையையும் மறக்கவும் இயலும். மறத்தல், பொறுத்தலினும் நல்லதாகும்.

அழுக்காடுமை :

இனி இப்பொறுமை, பொருமையை ஒழித்தால்தான், தானே வரும். பிறர் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்வதைக்கண்டு அன்புடையார் மனமகிழ்வர். ஆனால், மனம் பொருமல் புழுங்குவது அழுக்காறு ஆகும். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொற்களைத் தோற்றுவித்து, அறநெறியினின்றும் விலகி வழுக்கிவிடச் செய்யும். அழுக்காறின்மையை ஒழுக்க நெறியாகவே கொண்டுவிட வேண்டும். அவ்வாறு வாழத் தலைப்பட்டால், அதுவே பிற நலங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விடுமாயென, இப்பேறு நிகரற்றது ஆகும். அழுக்காறற்றோர், அழுக்காற்றின் இழுக்கால் விளையும் துன்பத்தை உணர்ந்து, தீங்கு செய்யமாட்டார்கள். பகைவர்கள் ஒருவேளை தவறு செய்ய மறந்தாலும் மறக்கலாம்; தவறலாம். ஆனால், அழுக்காறு தவறாமல் கெடுதலை விளைக்கும் பெரும்பகையாகும். அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். உலகவாழ்க்கையில் ஈகை, ஒப்புரவுகளைச் செய்யும் போது பிறருக்குப் பொருள்களைக் கொடுக்கும் போது, பொருமையுடையோர் அதைப் பார்த்து மனம் பொருமல், தமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற மனப்புழுக்கத்தினால், ‘நாம் பெறவில்லையே! பிறரும் ஏன் பெறவேண்டும்?’ என்று கொடுப்பவரைத் தடுப்பர். இது சரியன்று. அவ்வாறு தடுத்தால், “கொடுப்பது அழுக்காறுப் பான் சுற்றம் உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றிக் கெடும்.” இவ்வுண்மையை நன்றாகத் தம் காவியத்தில் கவினுற ஓவியமாக உலகினருக்குக் காட்ட வேண்டிக் கம்பநாடர், பேரரசனாகிய பலிச் சக்கரவர்த்தி சுக்கிராசாரியருக்குக் கூறி அறிவுறுத்துவது போல,

“எடுத்துஒருவ ருக்கொருவ ரீவதனீன் முன்னம்
தடுப்பது நினக்கிதழ் கோதகவில் வெள்ளி!
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோய்! நினது சுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவு மின்றிவிடு கின்றாய்”

என்று வள்ளுவர் வாக்கின் வழி விலகாது நின்று, மொழிந்து வைத்துள்ளதை இவ்வாழ்வார் கண்டு அறிந்து அதன்படியே நல் வாழ்வு வாழ வேண்டும். பொருமையுற்று ஆக்கம் பெற்றவருமில்லை; பொருமையற்று இருப்பதனால் வாழ்க்கையில் முன்னேருது போக்குற்றவர்களுமில்லை. “அழுக்கற்று அகன்றாரும் இல்லை; அ..தில்லார் பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல்.”

இவ்வாறு மன மொழி மெய்யடக்கங்களை மேற்கொண்டு ஒழுகும் அடக்கமுடையோர்க்கு அடிப்படையான பொறுமை, அழுக்காருமை ஆகிய மனநிலை எய்தப்பெற்ற பின், மனத்தினாலும் பிறர் பொருளைக் கைப்பற்ற எடுத்துக்கொள்ள எண்ணக்கூடாது என்ற மனநிலையும் வந்தால்தான், புறங்கூருமை, பயனில் சொல்லாமை ஆகிய சொற்குற்றங்களும் வாராமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாம். பின்பு தீவினை செய்யக்கூடாது என்று மெய்க்குற்றமும் நீங்கும். இவ்வளவும் சேர்ந்து ஒழுக்கமுடைமையாகிய விழுப்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

வெஃகாமை :

பிறர் பொருளைக் கண்டு பொருமைப்படுதலே குற்றமென்கின்ற போது அதை வெளவக்கருதுவதும் குற்றம் என்பது கூருமலே விளங்கும். பிறருக்குப் பொருள் கொடுத்துதவுவதே நல்ல இவ்வாழ்க்கையே ஒழிய, பிறருக்குரிய பொருளைப்பறித்துக்கொள்வதன்று. நடுவு நிலையாளர் தம் பொருள் போலவே பிறர் பொருளைப் போற்றுவர். நடுவு நிலைமை இன்றிப் பிறர் பொருளை வெளவக் கருதினால், ஒருவனுடைய குடி அழிவதோடு குற்றங்களும் அப்பொழுதே விளையும். நடுவு நிலைமையிலிருந்து கோணுவது நாணுத்தரும். அதற்கு நாணுவோர் பிறர் பொருள் வெ..கும் பயனை விரும்பார்; விரும்பிப் பழிச்செயல்களையும் செய்யார்; பிறர் பொருள் வெ..கலால் வரும் சிறு இன்பத்திற்காக, அநநெறியில் வரும் பெரிய இன்பத்தைக் கைவிடமாட்டார். இச்சிற்றின்பத்தைப் பெற மனம் அலைந்தாலும், புலம் வென்ற புன்மையில் காட்சியவர், தமக்குப் பொருள் இல்லையே என்று கவலையுற்றுப் பிறர் பொருளை விரும்ப மாட்டார். நுட்பமாய், ஆழ்ந்து அகன்ற கல்வி அறிவுடையோர், பிறர் பொருளை விரும்பினால் அவ்வறிவால் பெற்ற பயன் ஒன்றுமில்லை.

அருள், பொருள் என்ற இரண்டனும், அருள் சிறந்தது என்று தெளிந்தவர்கள் பிறர் பொருளை விரும்பித் திரியக்கூடாது. எனவே, அறிவுடையோரும் அருளுடையோரும் பிறர் பொருளை விரும்பார். சுருங்கக்கூறின், பின் விளைவுகளை எண்ணிப்பார்க்காமல், பிறர் பொருள் வெளவும் வேட்கையில் இறங்கினால், 'இறல்'—அதாவது அழிவுதான்—அதனால் வாழ்க்கையில் அமையக்கூடியது பிறர் பொருள் வேண்டாமை 'விறல்' அதாவது வெற்றியை வாழ்க்கையில் தரும்.

புறங்கூருமை :

இனி, வெஃகுதல் என்னும் மன எண்ணமாசற்றார், புறங்கூறுதல், பயனில சொல்லுதல்களாகிய மொழிக்குற்றங்களையும் களைவர். பிறரை, அவர் நன்மை கருதி, அவர் தவறிய வழி இடித்துக் கூறலும், பொருந்தும். ஆனால், அப்பிறரை வேண்டுமென்றே இகழ்ந்தும், அதுவும் அயலவர் முன்னிலையில், அவர் இல்லாத போது, இகழ்வதற்கு மேலும் போய், புறத்தே பழித்தல், பெருங்குற்றமாகும். புறத்தே இகழ்ந்துரைத்து, நேரில் நண்பர் போல நடித்துச் சிரித்துப் பழகுதல் தீமையுடையதாம். இவ்வாறு உயிர் வாழும் நிலையைவிடச் சாதல் மேலான நன்மை தரும். நேரில் நின்று ஒருவரைக் கண்ணோட்டமின்றிக் கடிந்தாலும் கேடில்லை. ஆனால், எதிரில் இல்லாதபோது, பின் விளையும் தீமையை ஆராயாது, பழிச்சொல் சொல்லக்கூடாது. அறம் கூறுவோர் போல நடிப்பது, அவர்களின் புறங்கூறும் கூற்றுகளால் வெளிப்பட்டு விடும். பிறன் பழி கூறுவான், மற்றவன் தன்னையும் பழிப்பானே என்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். புறங்கூறல், தனக்கே கேடு சூழ்தலாகும். புறங்கூறுவோர், நட்பு முறைக்குப் பொருந்தாதவர். இன்சொல்லும் நட்புறவும் இவர்களுக்குத் தெரியா. ஆகையால், புறங்கூறி நண்பர்களைப் பிரித்துவிடுவார்கள்.

பயனில சொல்லாமை :

தம்மோடு நெருங்கிப் பழகுவரிடத்தேயே புறங்கூறுபவர்கள், அயலாரிடம்—'ஏதிலார் மாட்டு'—எவ்வாறு நடப்பார்களோ ! இத்தகைய புறங்கூறும் புல்லரை உலகம் ஆற்றிக்கொண்டு பொறுத்துக் கொண்டதானிருக்கிறது. இதுவே உலக அறநெறி போலும் ! 'ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றம் காண்கிற்பின், மன்னும் உயிர்க்குத் தீதும் உண்டாகுமோ?' இதுவே, புறங்கூருமை நிலவ மேற்கொள்ளத்தக்க சிறந்த வழியாகும். புறங்கூறுதிருத்தல் போல, இவ்வாழ்வான் பயனில சொல்லுதலாகிய சொற்குற்றத்தையும்

ஒழிக்க வேண்டும். காலத்தை வினாக்கி, ஆற்றலையும் வீணாக்கிக் கடமையையும் மறக்கச்செய்து, தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக்கொள்ளும் ஒரு போலி இன்பத்தையே பயனில் சொல்வான் பெறுகின்றான். ஆதலால், பயனில் சொல் பாராட்டுவான் மகனல்லன் ; மக்களுள் பதரே. பயனில் சொல்வாளைக் கேட்பவர் மெல்ல வெறுப்பர் ; பின்பு இகழ்வார். நண்பரிடத்தில் பயனில் பேசுதலே தீங்கு. அதைவிடத் தீங்கு, பலர்முன் பயனில் பேசித் திரிதல். பயனில் சொல்பவனுடைய நெஞ்சம், அறநினைவு—நயம்—இலாதது என்பதை அவனுடைய பயனில் உரைகளே காட்டிவிடும். வாழ்க்கையின் அரும்பயனை ஆராய்ந்தறியும் அறிவினார், பெரும்பயனில்லாத, பொருளற்ற சொற்களைச் சொல்லமாட்டார்கள். மயக்கம் தீர்ந்த, தெளிந்த அறிவுடையோர், மறந்தும் பயனில் கூறமாட்டார்கள். தாம் பேசுவதால் பயன் விளையுமா என ஆராய்ந்தறிந்த பிறகே, பேசுதல் நல்லது. இல்லை யெனில், “சொல்லற்க, சொல்லில் பயனிலாச்சொல்” என்றபடி பேசாமல் மௌன நிலையில் இருந்துவிடுவதே மேல்.

தீவினை அச்சம் :

இவ்வாறு, மன மொழிகளில் அடக்கத்தை உடையவர்கள், அடுத்து மெய்யடக்கத்துக்கும் போவர். அப்போது அது செயலில் மிளிரும் ; நல்வினையாற்றித் தீவினை ஒழிக்கச் செய்யும். தீனை விதைத்தவன் தீனையறுப்பது போல, தீவினை விதைத்தவன் தீமையைத்தான் அறுக்க நேரும். நல்வினை நன்மையைத்தான் பயக்கும். ஆதலால், தீயவை ஒழித்து நல்லவையாற்றல் வேண்டும். தீயோ என்றால், பற்றிய பொருளை மட்டுந்தான் அழிக்கும். தீய செயலோ என்றால், செய்பவனையும், செய்யப்பட்டவனையும் பற்றுவதோடு அதன் பயன் வேறு இடத்திலும், வேறு காலத்திலும் சென்று தீமை செய்யும். ஆதலால், தீயைவிடத் தீவினை அஞ்சபடும். தீமையைப் பகைவர்க்கும் நாம் செய்ய வேண்டாம். மேலும், தீமை செய்யும் எண்ணமே நமக்கு வேண்டா. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழவேண்டா. சூழ்ந்தால், சூழ்ந்தவன் கேட்டை அறம் சூழ்ந்துவிடும். எளியாரை வலியார் வாட்டினால் வலியாரைத் தெய்வம் வாட்டுமே ! வறுமையில் வாடும் சிலர், வறுமைக்கொடுமையால், செய்யத் தகாத, திருட்டு, கொலை, பொய் கூறல், வஞ்சித்தல் போன்ற தீயவை செய்தாகிலும் வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ளலாமோ என்று ஒரோ வழி நினைத்தும், தீயவை செய்யக்கூடாது. தீயவை செய்தல் வறுமைக்கு மருந்தாகாது. மேலுக்கு அப்போது வறுமை தீர்வது போலத் தோன்றினும், மீண்டும் வறுமையே வந்துறும். தீமைகள் தம்பால் வந்துறுத்தக்

கூடாது என்று எதிர்பார்க்கும் குடிமக்கள், பிறர்கண் அவற்றைச் செய்யக்கூடாது என்பது தானே விளங்கும். மேலும், புறத்தில் தோன்றும் எவ்வகைப் பகை உற்றவனும் ஒரு வேளை அதற்குத் தப்பலாம். ஆனால், தீவினைப் பகை, செய்தானே விட்டு நீங்காது. நிழல் ஓர் ஆள் எங்குச் சென்றாலும் உடன் சென்று, விடாது, அடியின் கீழ்த் தங்குவது போல, விடாது தொடரும். எனவே, தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ள விரும்பும் உலக வாழ்க்கையாளன், தீவினை சிறிதளவும் செய்யாமல், தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளட்டும்.

ஒழுக்கமுடைமை :

எனவே, இதுகாறும் மன மொழி மெய்யடக்கங்களின் அருமை பெருமை இன்றியமையாமையை இனிதுணர்ந்து, மன மொழி மெய்க்குற்றங்களாகிய வெஃகாமை, புறங்கூருமை, பயனில சொல்லாமை, தீவினை ஆகியவற்றினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து, உலக வாழ்க்கை நடத்தும் ஒருவர், சிறந்த ஒழுக்கமுடையவராய் விளங்குவதையும், இவ்வொழுக்கமுடைமையாகிய விழுப்பமுடையே, இவ்வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை என்றும், வள்ளுவர் வழியாக நாம் அறிந்தொழுக வேண்டும் எனவேதான், இவ்வாழ்க்கை நெறியில் நின்று அன்பு ஒப்புரவுகளைச் செய்பவர்களுக்கும் 'யான், எனது' என்னும் அகப்புறப் பற்றுக்களை அறவே ஒழித்து, எவ்வுயிரும் தம்முயிர்போல, அருட்கண்கொண்டு பார்த்து, அறநெறியில் நிற்கும் துறவிகளுக்கும் பிறருக்கும் ஒழுக்கம் இன்றியமையாதது என்று ஒழுக்கமுடைமை அதிகாரத்தின்வழி இவ்வாழ்க்கை நெறியினருக்கும், 'கூடாவொழுக்கத்' தின்வழித் துறவற நெறியாளருக்கும் வள்ளுவர் வகுத்திருக்கின்றார்.)

(இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவருடைய பிறப்பினாலன்றி, அவரவர்தம் சிறப்பினால், அதாவது, சிறப்புச் செயல்களினால் மட்டுமே மதிப்பீடு செய்யப்பெறும். தகுதியற்றனர், தகுதியற்றனர் என்பதெல்லாம் செல்வம், பதவி, பட்டம், சாதி, குலம், சமயம் முதலியவற்றைக் கடந்து போகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தம் நுண்ணறிவாலும், நூலறிவாலும், பட்டறிவாலும் அறிந்து வைத்து, வள்ளுவர் பெருமான், ஒப்புயர்வற்ற ஒழுக்கத்தின் இன்றியமையாமையை அனைவருக்கும்—பால் வேற்றுமையும், நிலை வேற்றுமையும், தொழில் வேற்றுமையும், குல வேற்றுமையும், சமய வேற்றுமையுமின்றி இல்லற துறவறங்களுக்கும் ஏற்றி, வற்புறுத்தியுள்ளார். சாதி குலப்பிறப்பென்னும் குழிகள் நிறைந்த பிறவிப்பெருங்கடலை, ஒழுக்கப் புணையாலேயே கடக்க இயலும்.

திருக்குறளை மேலெழுந்தவாரியாய்ப் பல்காலன்றி, ஒருகால்தானும் படிப்போர், திருவள்ளுவர் ஒழுக்கத்தினது விழுப்பத்தினையும், அதினின்றும் வழக்கினால் எய்தும் இழுக்கத்தினையும், ஓரிடம் ஈரிடங்களிலன்றி, நூல் முழுவதும் ஒரு பூமாலையின்கண் ஊடே உருவிச் செல்லும் இழையே போல நுழைத்து வைத்திருப்பதை உணராது போகார். வள்ளுவர் வாழ்க்கை முறைகளைத் தம் தெள்ளியவுரையால் தெளிவாக்கிய பரிமேலழகரும், “வழக்குந் தண்டமும் ஒழுக்கம்போல மக்களுக்கு உறுதி பயத்தற்சிறப்பிலவாகலானும், அவைதாம் நூலானேயன்றி, உணர்வு மிகுதியானும் தேய இயற்கையானும் அறியப்படுதலானும், அவற்றை ஒழித்து, ஈண்டுத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரால் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறம் என எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது... .. எல்லார்க்கும் ஒத்தலின் பெரும்பான்மையாகிய பொது இயல்பு பற்றி, இல்லறம் துறவறம் என இரு வகை நிலையால் கூறப்பட்டது,” என்று தம் உரைப்பாயிரத்தில் இதன் பெருமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.)

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றமை யான்.

பெருமைக்கும் எனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக் கல்.

ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு.

மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல் வவர்.

மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்; பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்.

மனத்துக்கண் மாசில னாதல்; அனைத்தறன்; ஆருல நீர பிற.

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர் மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

குணநலம் சான்றோர் நலனே; பிறர்நலம். எந்நலத் துள்ளது உ மன்று.

தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர் நிலையி னிழிந்தக் கடை.

ஊனுடை யெச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல; நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படும்.”

என்றெல்லாம் ஆசிரியர் பலபடவும், பரந்து பட்டும், கூறுவது ஒழுக்கமுடைமையின்கண் அவர் வைத்திருக்கும் ஆழ்ந்த, அகன்ற, அசைக்க முடியாத பற்றையும், அதை மிகமிக அழுத்தமாக வற்புறுத்துவதையுமே எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஒழுக்கமுடைமையிலும், கடாவொழுக்கத்திலும், இல்லற, துறவற நெறியாளருக்கு இதுபற்றி வள்ளுவர் தனிப்படக்கூறுவ தென்ன? இதை, அடுத்துப்பார்த்து, மேலே போவோம். மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றிலும் அடங்கிய தூயோரே ஒழுக்க முடைய விழுப்பத்தினர் என்பதைக் காட்ட, ஒழுக்கமுடைமை அடக்கமுடைமைக்குப் பின் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. உயிர், எல்லா உயிரினங்களிலும் இயங்கினும், “விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல் கற்றொரு ஏனையவர்” என்றபடி, மாவையும் மக்களையும் பிரித்துப் பார்க்கும்போது, உயிர்போலன்றி, ஒழுக்கம் மக்களிடையே மட்டும் பார்த்து மதிப்பீடு செய்யத்தக்கது. பித்தாய் விலங்கின் ஒழுக்கத்தைப் பேசி மதிப்பிடுவாரில்லை. ஆதலினால், ஒழுக்கம் உயிரினமும் ஒம்பப்பட வேண்டும். செய்யாதவழித் தாம் அமையாத சிறப்பினையுடையவே எனினும், தங்குடிப் பிறப்புத் தாழ் வரும் செயல்களை ஒழிக என்று பிறிதோரிடத்து அறிவிக்கும் குறட் பொருளையும், “இறப்ப வருவழி இளிவந்தன செய்தாகிலும் உய்க” என்னும் வடநூன்முறையை மறுத்து, உடம்பினது நிலை யின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடைமையையும் தூக்கி, “அவை செய்யற்க” என்று பரிமேலழகர் அதற்கு வகுத்த தெளிவுரைப் பொருளையும் நோக்கின், “ஒன்றை விட்டு ஒன்றை அடைவதில், விடுவது உயிரையா, மானத்தையா?” என்பது தெற்றென விளங்கும். உயிரை விட்டு மானத்தை ஒம்பும் உறுதியுடையோர், மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமானனையர். மானம் வரின் உயிரை நீத்த மானத்தையே ஒம்புவர். ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார். அடுக்கிய கோடி பெறினும் குன்றுவ செய்தல் இலர். பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சும் இவர் நாண்பொருட்டு உயிர் துறப்பர்; உயிர்பொருட்டு நாண் துறவார்.

அறங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து, அவற்றுள் இருமைக்கும் துணையாவது யாதென்று பார்க்கும் போது அஃது ஒழுக்க முடைமையே என்று துணிய முடிவதால், அதை மக்கள் அனைவரும் பேணிப் பொற்றக் கடவர். எல்லோர்க்கும் ஒழுக்கமுடைமையே உயர்குடிப்பிறப்பாகுமே ஒழிய, உயர்குலம் சாதி என்பவையல்ல. அவ்வொழுக்கத்தில் தவறுவது உயர்குடிப்பிறப்பினின்று தாழ்ந்து விடுவதேயாகும்; பிறிதில்லை. நூல்களைப் படிக்கும் ஒருவர்,

அவற்றை மறந்துவிட்டாலும், மீட்டும் எடுத்துப் படித்து அவற்றை நினைவூட்டிக்கொள்ளலாம். ஆனால், தம் ஒழுக்கம் குன்றினால், உயர் குடிப்பிறப்பே கெட்டுவிடும்; மீண்டும் வாராது. அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கமுமில்லை; ஒழுக்கமில்லான்கண் உணர்வுமில்லை. ஒழுக்கத்தினால் மேன்மை எய்தலாம். ஆனால், அதிலிருந்து இழுக்கத்தினால் எய்தாப்பழியே எய்துவர். நல்லொழுக்கம் நன்றிக்கு வித்தாகும். தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பை தரும். ஒருவர் வாயினின்றும் பிறக்கும் சொற்களைக்கொண்டே அவர் மனத்தூய்மையை, தூய்மையின்மையை, அறிந்துகொள்ளலாம். நிலத்தின் தன்மையை அதிற் பிறந்த பயிர் பச்சைகள் காட்டிவிடுவது போல, ஒழுக்கத்தினாலுயர்ந்தோர் மறந்தும் தீய சொற்களைத் தம் வாயாற் சொல்லமாட்டார்கள். இனி, நல்லொழுக்கநெறிகளாக அறநூலோர் அவ்வப்போது கூறிக்கொண்டுவருவது காலந்தோறும், இடந்தோறும் மாறிப் போகலாமன்றோ? 'எது நல்லொழுக்கம், எது தீய ஒழுக்கம்?' என்பதில் நாட்டுக்குநாடு, காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடலாமன்றோ? ஆதலால், நல்லொழுக்கத்துக்கு, எக்காலத்துக்கும், எவ்விடத்திற்கும் ஏற்பவே, வள்ளுவர் காலப்போக்கை அறிந்தே, 'அறநெறியை மேற்கொள்ளுக; ஒழுக்கத்தை ஒம்புக' என்ற பகுத்தறிவு முறையாக உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுகுதலை வகுத்துள்ளார். இது மிகமிகப் போற்றத்தக்கது; புகழத்தக்கது. இதை அறியாதார், பலகற்றும் கல்லாதவரேயாவர். இவர்கள் வாழ்க்கை 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதாகாது.

கூடாவொழுக்கம் :

அடுத்துத் துறவறநெறி நிற்போருக்கும் ஒழுக்கமுடைமை உயிர் நிலையாவது, கூடாவொழுக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. (தவக்கோலம் பூண்டிருப்பவர்களிடத்தில், தவ ஒழுக்கம் பயிலுமேயன்றித் தீய ஒழுக்கம் பயிலாது. தீய ஒழுக்கமுடையோர் தீங்கு செய்வதற்கும், தம் நலம் பெருக்கிக்கொள்வதற்கும் தவக்கோலத்தையும் பயன்படுத்துவது வஞ்சகமாகும். பொருந்தாத தீய ஒழுக்கத்தை மறைத்துப் போலித் தவக்கோலம் பூணும் அவம், போலித்தன்மை, வெளிப்படும்போதும் போது உலகினரால் எள்ளி நகையாடப் பெறும். போலித்துறவிகளின் பொருந்தா ஒழுக்கத்தை, இதில் ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.

வஞ்சம் பொருந்திய மனத்தை உடையவனது மறைந்த ஒழுக்கத்தை, உடம்பாய் அவனோடு கலந்து நின்ற ஐம்பெரும்பூதங்களும் கண்டு தம்முள்ளே மெதுவாகச் சிரித்து, ஏளனம் செய்யும். இவற்றை

மறைத்துச் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. மதியிலிகளே, இவற்றை வஞ்சித்தொழுகினதாக, இவற்றுக்குத் தெரியாமல் செய்யத் தகாததைச் செய்துவிட்டதாக நினைத்துத் தம்மையே வஞ்சித்துக் கொள்ளுவர். குற்றமென்றறிந்த ஒன்றைச் செய்யப்புகும் ஒரு தவசி, வான்போல உயர்ந்திருப்பினும், அவன் தவவேடம் புறத்தாரை ஏமாற்றுதலைத் தவிர வேறு என்ன பயனைச் செய்யும்? எனினும், பிறரை ஏமாற்றிவிடவும் முடியாது. புறத்தாரை ஏமாற்றினாலும்—அகத்தாரை—அதாவது தன் மனச்சான்றை—ஏமாற்ற முடியாதே! அதுவே அவனைக் குற்றவாளியாக்கி வருத்தும். மனத்தைத் தன் வழிப்படுத்த வலியில்லானாய், தவவேடத்தை மட்டும் கொண்டு, அதற்குள் மறைந்து நின்று தவமல்லவற்றைச் செய்தல்—தவக் கோலத்தைக் கொண்டு நம்பியவர்களை வஞ்சித்தல்—பசுவானது புலித்தோலைப் போர்த்துப் பயிரை மேய்வதைப் போன்றதாகும். புலி புல்லைத் தின்னாது என்றோ, புலிக்கு அஞ்சியோ காவலர் புலியை ஓட்டாது இருப்பதுபோல, தவக்கோலம் பூண்டுகொண்டே அதை நம்பி, மதித்து ஏமாறியவர்களைப் போலித்துறவி ஏமாற்றிவிடுவான். வேட்டுவன் மறைந்து நின்று பறவைகளைப் பிடிப்பதையும் இவன் செய்கை ஒக்கும். ‘முற்றத்துறந்தேன்’ என்று தாமாகவே வாய்ப் பறையடித்துக்கொண்டு ஒழுகுபவரின் பொய்யொழுக்கம், அப்போது வெற்றி தருவது போலத் தோன்றினும், ‘ஐயோ! இவ்வாறு செய்துவிட்டோமே!’ என்று எண்ணி வருந்தும்படியான துன்பம் பலவும் தந்துவிடும். பிறரை வஞ்சித்து ஒழுகுவோர் எல்லோரிலும், போலித்துறவியின் வஞ்சனையே மிகப் பெரிது. அவனை மிகுந்த வன்கணுளன் ஆவான். ஆதலால், வெளிக்கோலத்தை மட்டும் கண்டு மருண்டுவிடலாகாது. குன்றிமணியின் செந்நிறம் போலப் புறக்கோலத்தில் தூயனாய்த் தோன்றினும், குன்றிமணியின் மூக்கின் கருமை போல, அவன் மனம் இருண்டு கிடக்கும். மனத்துக் கண் மாசு நீங்காது உறைந்து கிடப்பினும், பிறர் பார்வைக்குத் தவ மாட்சியுடையோர் போன்று நீரில் முழுகிப் புறத்தே தூய்மைகாட்டி, அகத்தே குற்றங்களை மறைத்து வைக்கும் பேதையர், உலகத்துப் பலர் உளர். ஆதலால், உண்மைத்துறவிகளைக் காண வேண்டுமானால், வெறுந்தோற்றத்தைக்கொண்டு மட்டும் அறிய முடியாது. புறத்தோற்றம் நன்றாயிருப்பினும், அகத்தே தீமைகளிருக்கலாம். புறத்தோற்றம் பார்வைக்கு நன்றாயிராவிடினுள், அகத்தே நன்றாகாமலிருக்கலாம். அன்பு வடிவால் நேர்மையாயிருப்பினும், செயலாற் கொடிதாம். யாழ் நேர்மையாய் இல்லாது வளைந்த கோணல் வடிவ முடையதாய் இருந்தாலும், இன்னிசை விளைத்து இன்பம் பயக்கும்.

அது போலவே, மக்களை அவர்கள் செயல்களினால் கண்டறிய வேண்டுமே தவிர, வெளித்தோற்றத்தால் கண்டறிந்துகொள்ளல் இயலாது. எனவே, உலகம் பழிக்கும் செயல்களைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டவர்கள், தவத்திற்கென்று தனிக்கோலம் வேண்டித் தலை மயிரை மழித்தலும் சடையாக்கி நீட்டலும் வேண்டுவதில்லை. கூடா ஒழுக்கம் இல்லாதவருக்கு வெளி வேடமும் வேண்டா.

ஒப்புரவு :

இனி இவ்வாறு மன, மொழி, மெய்க்குற்றங்களுக்கு அடங்கித் தீவினையஞ்சி நல்லொழுக்க நெறி நிற்கும் இவ்வாழ்வோர், சுடச்சுட ஒளிரும் பொன் போல, இவ்வாழ்க்கை நெறியிற்பயின்று பயின்று, பரந்த நோக்கமும் விரிந்த பார்வையும் பெற்றவராய், அருள் நெறிப் பாதையில் மேலும் பல படிகளைத் தாண்டிச்சென்று உயர்ந்து அருள் ஒழுகு சிந்தை மேலும் வளரப்பெற்று, பிறர்க்கு ஒப்புரவு, ஈகைகளைச் செய்து மகிழும் பெருநோக்கம் பெறுவர். இயல்புடைய மூவர்க்கும் இவர்கள், நல்லாற்றின் நின்ற துணை ஆதலானும், தம்மைத்தாம் காத்துக்கொள்வதோடு, தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல்களையும் ஒம்பும் கடப்பாடுடையராதலானும், உலக இயலை உணர்ந்து ஒப்புரவு செய்தலில் இறங்க வேண்டும். இவ்வாழ்வார் ஒவ்வொரு வரும், உண்ணும் உணவு, உடுக்கும் உடை, வதியும் வீடு முதலிய சமுதாய வாழ்வுத் துய்ப்புப் பொருள்கள் பலவற்றையும் கல்வியையும், செல்வத்தை ஈட்டலையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்பலர் உதவியால் பெற்றே வாழ்கின்றனர். உலகில் பலருடைய உழைப்பும் உதவியும் இல்லாது, தனித்து வாழ முடியாது. இதை உணர்ந்தவர்களுக்குக் கைம்மாறு கருதாமல் பலர்க்கும் உதவ வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் தானே அமைந்துவிடும். அவர்களே உண்மையான ஒப்புரவாளர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல்களையும் பிறரையும் ஒம்பவேண்டியவர்கள். ஆதலால், இவ்வுலக இயலையும் சமுதாயக் கடமை உணர்ச்சியையும் உணர்ந்து, ஒப்புரவு செய்ய வேண்டும். “மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ?” என்றபடி, கைம்மாறு கருதாத—இன்றார் இனியார் என்ற வேற்றுமை பாராட்டாத—நல்லவர் ஒருவர் உளரேல், அவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் பெய்தும், தனக்கென்று ஒன்றும் வரைந்து வைத்துக்கொள்ளாமலும், ஏற்ற காலமறிந்து, பருவகாலங்களில் தவறாது பெய்தும் உலகினுக்குதவும் மாரி போல, மேற்கண்ட நல்லியல்புகள் எல்லாம் வாய்ந்த வள்ளற்றன்மை மிக்க இவ்வாழ்வோரும், “கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடு மாரிமாட்டு என்னாற்றுங்

கொல்லோ உலகு!” என்று வள்ளுவர் வகுத்தபடி, ஒப்புரவு மாரி போல, பாரிபோல, கைம்மாறு கருதாது செய்யப்பெறும். இவர்கள், ‘முயன்று தாளாற்றிப் பெற்ற செல்வத்தின் பயன் ஈதலே. நாம் மட்டும் துய்ப்பதற்கு அன்று’ என்பதை உணர வேண்டும். தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டே என்ற ஒப்புரவுக் கடமையின் சிறப்பை உணரவேண்டும். பிறர்க்குதவுவது மண்ணுலகிற்கே உரிய சிறப்பாகும். இதைப்போல விண்ணுலகிலும் காண இயலாது. ஒப்புரவறிந்து கடனற்றதவன், செத்தவனாகவே கருதப்படுவான். ஒப்புரவாற்றுவவனே இல்வாழ்வானாவான். ஒப்புரவுக்கடனற்றுவான், நீர் நிறைந்த குளம் போலவும், உள்ளூரிற்பழுத்த பயன் மரம் போலவும், தப்பாத மருந்து மரம் போலவும் பிறருக்குப் பயன்படுவான். குளம் தன்னிடம் நிறைந்துள்ள நீரைப் பயன் கருதாமலே ஊரார்க்கு உண்ணவும் நீராடவும் கொடுப்பதோடு, கால்வாய்களின் வழிச் சென்று நன்செய் புன்செய் நிலங்களுக்கும் தோட்டத்திற்கும் பாய்ந்து, செந்நெல்லும் கரும்பும் காய்கனிகளும் பிறவும் விளைத்துச் சமுதாயத்திற்கு உழைக்கும். பழுமரம், தங்கத் தண்ணிழலும், உண்ணத் தன்பொருள்களின் சிறந்த பழமும் பயன் கருதாமல் தரும். அதுவும் நெடுந்தொலை நடந்து ஓடித்திரிந்து அலைந்து பெருதபடி ஊர்க்குள்ளேயே இருந்து எல்லோருக்கும் எளிதினெய்தக் கொடுக்கும் இப்பழுமரம். இன்னும், ஒரு மருந்து மரமோ, பழத்தைவிட இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய்ப் பழம் மட்டுமன்றி, நிழல் மட்டுமன்றி, தன் உறுப்புகள் அனைத்தையும்—முழு மரத்தையே—உடம்போடு, உயிரோடு கைம்மாறு கருதாமல், வேர், பட்டை, இலை, பூ, காய், பழம் முதலிய அனைத்தும் தவறாமல் வழங்கும். நல்ல இல்வாழ்வாரும், நல்ல குளம் போல, நல்ல பழுத்த மரம்போல, நல்ல மருந்து மரம்போல உள்ளூரிலிருந்துகொண்டே, கைம்மாறு கருதாது, ஒப்பற்ற சமுதாயத்தொண்டை ஆற்றுவர்; பல்லோர் பயன் துய்க்கத் தாம் வருந்தி வாழ்வர்.

மேலும், திருவள்ளுவர், ஒப்புரவாளரின் ஒப்பற்ற சமுதாயத் தொண்டின் சிறப்பை, உயர்வைக் காட்ட வேண்டி, அவர்கள் செல்வம் சுருங்கிய காலத்தும் மனமிடிந்து செயலற்று நின்றுவிடாமல் ஒல்லும் வாயெல்லாம் ஒப்புரவினைத் தளராமல் ஒல்காமல் செய்வர் என்றும், ஒப்புரவு செய்துகொண்டேயிருந்தால், வறுமை வந்தெய்தப் பெற்ற காலத்தும் தாம் நுகர்தவற்குரிய வாய்ப்பில்லாமற்போயிற்றே என்று வருந்தாமல், பிறருக்குத் தர இயலாமற்போயிற்றே என்றே வருந்துகின்ற இயல்பினராவர் என்றும், அவ்வாறு பிறருக்குதவினால் வறுமையும் செல்வக்கேடும் வந்த காலத்தும் அக்கேட்டைத் தம்மை

விறுறு ஆயினும் அதில் ஈடுபடுவர் என்றும் பெருமைப்படப் பேசுகின்றார். தம்மை விறுறுச் செய்வதனால் இவர்கள் எதிர்பார்க்கும் பொருள் ஒன்றும் இல்லை. இவ்வளவிற்கு வள்ளுவர் ஒப்புரவினை உயர்த்தி உயர்த்திக் கூறுகின்றார் என்றால், இதன் பெருமையை என்னென்பது !

ஈகை :

ஒப்புரவையடுத்து, இல்வாழ்வோர், ஈகையும் செய்யற்பாலர். தம்மாலான உதவியை உரியார்க்குச் செய்து அவர் துன்பம் துடைப்பதே ஈகையாகும். அதற்கு மாறாக, ஒன்றை எதிர் பார்த்தோ, பெயரோ புகழோ பெறவேண்டியோ, பொருள் உடையவருக்கே மேன்மேலும் கொடுப்பதோ ஈகையாகாது. “வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகை” என்று தேற்றேகாரத்தில் வைத்து ஈகையின் சிறப்பை வள்ளுவர் அமைத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். பிறருக்கெல்லாம் ஈவது, குறியெதிர்ப்பை—அதாவது அளவு குறித்து வாங்கி, அவ்வாங்கியவாறே கொடுப்பதைப்—பொறுத்திருப்பதால், சிறப்பற்றது ; பயனுமற்றது.

ஈபவர் இவ்வாறு ஈந்தாலும், பெறுபவர் நிலை என்னாவது ? “நல்லாறு எனினும் கொளல் தீது” என்பதால், பிறர்பால் பெறுவதன் இழிவு கூறப்படுகின்றது. வறுமையற்ற—ஈவாரும் ஏற்பாரும் இல்லாத—ஒரு நல்லுலகம் இருத்தலையே வள்ளுவர் விரும்புகிறார். எல்லோருக்கும் எல்லாச் செல்வமும் எய்தலாலே இரப்போரும் இல்லை, ஈவோரும் இல்லை என்ற ஒரு நிலையையே வள்ளுவரும், வள்ளுவர் வழிநின்ற கல்வியிற்பெரிய கம்பரும், பாவேந்தர் பாரதியாரும், பிற சமுதாய வரலாற்றறிஞரும், பொருளாதார வல்லுநரும், எக்காலத்திலும் எந்நாட்டிலும் விரும்புகின்றனர். எனினும், அந்நிலை நிலவும் வரையில், எங்கும் எப்பொழுதும் ஏற்றத் தாழ்வு நிலை இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் செல்வம் உடையர் பிறருக்குக் கொடுப்பதற்கும் பிறர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் ஒரு வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதையே ‘மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று’ என்பதில் வள்ளுவர் விளங்க வைத்தார். இவ்வாறு கொடுப்பது, ஏற்பது என்ற இவ்விரண்டுக்கும் போராட்டமும் சமாதானமும்—அதாவது இல்லை என்று கொடுப்பதும் ஏற்பதும்—இல்லாமல் இருக்க வேண்டினாலும், அவை உலகுள்ளவரும் இருந்து கொண்டேவந்துதான் இருக்கின்றன ; இருந்தும் வரும். அதனால் ஈவதும் வேண்டும் ஏற்பதும் வேண்டும் என்பதாம். அதே சமயத்தில் இரப்பதன் இழிவையும், இரப்பதனுக்கு அஞ்ச வேண்டுவதையும்,

இரவு, இரவச்சம் ஆகிய அதிகாரங்களில் வள்ளுவர் வகுத்துக்
காட்டியிருக்கும் சமுதாய அறிவின் நுண்மானுழைபுலமும், மக்கள்
உள இயல் உலகியல் அறிவின் மாட்சி மேம்பாடும் நினைத்து
நினைத்துப்பார்த்து வியக்கத்தக்கன! அவை பலராலும் மேற்
கொண்டு ஒழுகத்தக்கன.

ஈகையின் சிறப்பை அடுத்து வள்ளுவர் முறையில் உள்ள
வோம்; 'மேலுலகம் இல்லை' என்றாலும் ஈக' என்ற ஒன்றிலேயே கைம்
மாறு கருதாத ஈகைச்சிறப்பு விளங்கிவிட்டது. இனி, இல்லை என்று
சொல்லி ஒருவன் இரத்தலைப் பிறருக்குச் சொல்லிக்காட்டாமல்
கொடுப்பதே சிறந்தது. இரத்தல் என்னும் இழிசெயல் இல்லாம
லேயே இரத்தலை நிரப்புகின்ற—அதாவது 'யான் வறியன்' என்று
வறியன் வாயாற்சொல்லி இரப்பதன் முன்னரே—குறிப்பறிந்து
கொடுத்தலே சிறந்த ஈகையாம். முடியுமானால், அவ்விரவலன்
பின்னும் ஒருவரிடம் சென்று 'யான் வறியன்' என்று கூறிக்கொள்
வதற்கு இடம் வைக்காமல் வேண்டிய அளவு கொடுப்பதும்,
இப்பொழுது தன்னிடத்தில் இரவலன் கேட்கும் பொருளில்லை என்று
சொல்லாது கொடுப்பதும் சிறந்தன. இரக்கின்ற காட்சித் துன்
பத்தைவிடத் தம்பால் இரந்து கேட்ட பொருளைப் பெற்றுத் துன்பம்
நீங்கி இரவலன் இன்பம் உறும் வரையில் இரந்து நிற்கும்
துன்பத்தைப் பார்த்து 'இவ்விழிநிலை நிலவும் அளவுக்கு வந்துவிட்ட
தான இவ்வுலகம் என்ன உலகம்!' என்று ஓர் ஈகையாளன் துன்பம்
உறுவன். அத்துன்பம் கொடுப்பவரிடமிருந்து பெற்ற ஒருவன்
முகத்தில் இன்பம் வந்துதான் தீரும். தவஞ்செய்வோர் தம் பசியை
மட்டும் பொறுத்துக்கொண்டு உடம்பை ஒடுக்கித் தவம் செய்கின்
றனர். ஆனால், அவர்கள் ஆற்றலைவிடச் சிறந்த ஆற்றலுடையவர்
கள் ஈகையாளராகிய இவ்வாழ்வார்களே. இவர்கள் தம் பசித் துன்
பத்தையும் தணித்துக்கொண்டு, பிறர் பசித்துன்பத்தையும் ஈகை
யால் மாற்றும் ஆற்றல் உடையவர்கள். இவ்விருவராற்றலுள் எது
சிறந்தது? இவ்வகைகளுள் தலை சிறந்த ஈகை, அற்றார் அழிபசி
தீர்த்தலாம். பசி வந்திட மானம், குலம், கல்வி, வண்மை,
அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, காதல் ஆகிய
அனைத்தும் பறந்துவிடும். ஆதலால், பசி 'அற்றார் அழிபசி' எனப்
பெறும். இப்பசியைத் தீர்ப்பதே ஈகையிலும் பெரிய ஈகையாம்.
பிறர் பசி தீர்த்தலில் செலவழிந்த பொருளும், பிறவும் கொடுத்த
வருக்கே திரும்ப வந்துதுவுவனவாம். ஆதலால், பொருள் பெற்றோர்
பொருளைச் சேர்த்து வைக்கும் இடம் போன்றது ஈகை. இன்னும்
பிறருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துதவி உண்பவனை, அறிவு ஒழுக்

கங்களை அழித்து உடம்புக்கும் ஊறு விளைவிக்கும் பசி என்னும் தீப் பிணி அணுகாது.

புகழ் :

ஈவதில் ஒரு தனி இன்பம் உள்ளது. இவ்வீத்துவக்கும் இன்பம், பொருளை வீணே சேர்த்து வைத்து, பின் இழந்துவிடும் வன்கணுளர்க்கு எங்கே தெரியப்போகின்றது ! கொடுப்பதற்கு இருந்து கொடாது தானே உண்ணும் தாம் தின்னிகளின் செயல், இரந்துண்ணும் வாழ்வைவிடக் கொடியதாகும். இரப்பவர் வறுமையால் இரக்க, இவர்களோ, செல்வம் இருந்தும் கொடுத்துத் துய்த்து இன்புறுதவர்கள். இவர்கள் சமுதாயத்தில் இருப்பதைவிட இல்லாமல் ஒழிவதே மேல் என்று வள்ளுவர் வெறுத்துக் கூறினால், இதைவிட வெறுக்கத் தக்கது என்ன இருக்கிறது? இவர்களைச் சமுதாயத் துரோகிகள் என்று சமுதாய வாழ்வியல் அறிந்தாரோடு நாமும் சேர்ந்து ஏன் கூறக்கூடாது? இவ்வாறு அன்புடைமையின் அடிப்படையில் இவ்வாழ்வோர், இல்லறமாகிய நல்லறத்தைத் தொடங்கி, படிப்படியாகத் தன்னலம் கொண்டு குடும்பத்தில் பிறர் நலத்தைப் பேணிப் பின் குடும்ப நலத்தையும் சமுதாய நலத்துக்கு ஆட்படுத்தி, ஈகை, ஒப்புரவுகளைச் செய்யும் சமுதாய நலத் தொண்டராக மாறிவிட்டால், இம்மையில் இல்லறப்பயனாகிய புகழ் இவர்கள் விரும்பாமல் வந்த டையும் என்பது கூறவும் வேண்டுமோ? இவர்கள் இறந்த பின்னும், இவர்கள் பூதவுடம்பழியினும், இப்புகழ் உடம்பு என்றும் நின்று நிலவும். எல்லாவற்றினும் இது எஞ்சி நிற்கும். ஆதலால், இதை இசை என்னும் எச்சம் என்று வள்ளுவர் போற்றுவர். திருவள்ளுவர் கூறும் புகழ், அண்மையிலோ சேய்மையிலோ பிறர் அறிய நிற்கும் படியாக இக்காலத்துச் செய்தித்தாள்கள் முதலியவற்றில் செய்யும் விளம்பரத்தை அன்று. ஒருவனுடைய அறவொழுக்கத்தின் அடிப்படையாய் எழுந்து விளங்குவதையே அவர் புகழ் என்று விளக்குகின்றார். அதனால்தான் அதை அறத்துப்பாலில் வைத்துக் கூறுகின்றார். வறியவர்க்குக் கொடுத்து உதவி, அதனால் புகழ்பட வாழ்தல் வேண்டும். இவ்வாழ்வோருக்கு இதைத் தவிர வேறு ஊதியமில்லை. உலகத்தில் புகழ்ந்து பலர் சொல்வனவெல்லாம், இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவார்மேலே நிற்கும் புகழே ஆகும். நிலை பேறில்லாத உலகத்துப் பொன்றது நிற்பது புகழே ஆகும். நிலவரையில் நீள்புகழை ஆற்றினால், புத்தேளுலகும் அவர்களைப் போற்றும். இவ்வாறு புகழுடம்பிற்காகப் பூதவுடலை நீத்தல் வித்த கர்க்கே இயலும். ஆதலால், வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு துறையில்

- முன் நின்று தோன்றுவதனால் புகழோடு விளங்க வேண்டும்.
- அத்தகைய நிலைமை இல்லாதவர்கள் அந்தத் துறையில் ஈடுபட்டுத் தோன்றுவதைவிட ஈடுபடாமல் ஒதுங்கி நிற்பதே நல்லது. புகழ் பெற்று வாழ இயலாதவர்கள், தம்மை நொந்துகொள்ளற்பாலரே ஒழியத் தம்மை இகழ்பவரை ஏன் நொந்துகொள்ள வேண்டும்?

இசை என்னும் எச்சத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கு அது வசையேயாகும். புகழில்லாத, இசையில்லாத, உடம்பின் பாரத்தைப் பொறுக்கும் நிலமும் விளையுளிற்குன்றிவிடும். சுருங்கக்கூறினால், இவ்வுலகத்தில் இசையியற்றி வசை போக்கி வாழ்வாரே உண்மையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவராவார். அதற்கு மாறாக இசையைப் போக்கி வசையை ஆக்கிப் போலி வாழ்க்கை வாழ்பவர் வாழாதவரேயாவார்.

எனவே, இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் நிலைபேறு உடைய புகழைப் பெறுவர் என்பது விளங்கும். இதுவே இவ்வாழ்க்கைப்பயனாகும்.

இரண்டாம் நாட்சொற்பொழிவு

சமுதாய வாழ்க்கை

வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறியில், இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தும் பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த ஊரும், பல ஊர்கள் சேர்ந்த (கூற்றம்) வட்டமும், பல வட்டங்கள் (கூற்றங்கள்) சேர்ந்த மண்டலங்களும், பல மண்டலங்கள் சேர்ந்த நாடு அல்லது மாநிலமும் ஆகிய இவை முழுவதிலும் ஒன்றித்து நிலவும் மன்பதைக் கூட்டுச் சமுதாய வாழ்வியலை வள்ளுவர் எவ்வாறு வகுத்துள்ளார் என்பது நாம் பார்க்க வேண்டுவதாயிருக்கிறது. வடுவிலா வையத்துன் மன்னிய மூன்றில்—அறம் பொருள் இன்பங்களில்—நடுவணை தாகிய பொருள் வாழ்க்கை எனப்பெறும் சமுதாய வாழ்க்கை, இருமருங்கிலுமுள்ள களவியல் கற்பியல் வழிவந்த இவ்வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கைகளால் உறுதியுறுகின்றது.

I. இவ்வாழ்க்கையைச் செம்மையாய் நடத்திவரும் பல குடிகள் சேர்ந்தே ஒரு சமுதாயம் உருவாகின்றது. பல சமுதாயங்கள் சேர்ந்த ஒரு பெருங்குழுவை—மொழி, கொள்கை, குறிக்கோள், நாகரிகம், பண்பாடுகளால் ஒன்றுபட்ட ஒரு பெருங்குழுவை—ஒரு நாடு (Nation State) என்னலாம்.

ஒரு சமுதாயமும் நாடும், பிற சமுதாயங்களாலும் நாடுகளாலும் நலிவடையாமல் பாதுகாத்து, நாட்டை நடத்துவதற்கு ஓர் அரசு (Government) வேண்டியிருக்கிறது. அதன் தலைவனாக அரசனோ, அரசியோ, குடியரசுத் தலைவனோ அல்லது பிற உருவத்திலோ இருக்கலாம். திருக்குறள் இத்தகைய அரசுத்தலைவனை அரசனாகக் கொண்டு பொருட்பாலாகிய சமுதாய வாழ்வில் குடிமக்கள் நலம் ஒப்பும் அரசியல் வாழ்க்கை அமைக்கின்றது; அவன் அரசியல் நடத்தும்போது அவனுக்குறுதுணையாய் இருந்து உதவும் அமைச்சர்களையும் துணைவர்களையும் அரசின் உறுப்புகள் (Limbs of the State) அல்லது அரங்கங்களை அமைத்து அங்கவியலை அமைக்கின்றது. அவை முறையே படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்பன ஆகும். இதை அடுத்து, இத்தகைய

நன்னாட்டில் வாழும் பெருங்குடி மக்களின் இயல்பைக் குடியியல் என்ற பிரிவில் வகுத்துரைக்கின்றது. இக்குடி மக்கள், தங்கள் இல்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கை, சமய வாழ்க்கைக் கடமைகளையும் உரிமைகளையும் உணர்ந்து ஒழுக்க வல்ல ஒழுக்கமுடைய நற்குடி மக்களாவார்கள் என்று வகுத்துரைக்கின்றது.)

வள்ளுவர் காணும் இத்தகைய ஒரு நன்னாடு போலவே, எத்தகைய அரசு அவற்றுள் நிலவினும், நன்னாடுகளாகவே உலகப் பன்னாடுகளும் ஆகி, ஒன்றுபட்டு ஒரே குடும்பமாய், ஓர் உலகச் சமுதாயமாய், ஒரே சட்ட திட்டங்களின் கீழ், ஒரே பாதுகாவலில், ஒரே அரசியலாய் அமைந்துவிட்டால், 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்', 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'; 'நாடெல்லாம் வாழ்க் கேடொன்றும் இல்லை', 'வாழ்க உலகமெல்லாம்', 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற தமிழர்தம் வாழ்வியற் கொள்கை, கனவாக இன்றி, நனவாகவே நடைமுறையில் வந்து விடலாம். இத்தகைய ஒன்றுபட்ட ஓர் உலகச் சமுதாய வாழ்வியலுக்கு—ஒரே உலகத்திற்கு—இன்று உலக நாடுகள் மெள்ள மெள்ளச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. அவ்வொன்றுபட்ட வாழ்வு என்று உருப்பட்டுவருமோ! ஒரு நாள் வரத்தான் போகின்றது. காத்திருந்து பார்க்கலாம்.

இறை மாட்சி :

II. இனி, வள்ளுவர் காட்டும் சமுதாயத் தலைவனாகிய அரசனது அரசியலையும் அவனது ஆட்சியின் மாட்சியையும் அடுத்துப் பார்ப்போம். இவ்வரசியல் பண்டைத் தமிழ் மரபின்படி, அற நெறி அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதும், 'சிறப்புடை மரபில் பொருளுமின்பமும் அறத்துவழிப்'பட்டே வருமென்பதும் தோற்றுவாயிற்கண்டோம். அத்தகைய அறநெறி நின்று மாநிலங்காவல் செய்யும் அரசனது நற்குணநற் செயல்கள் இறை மாட்சியிற்பேசப்படுகின்றன. முதற்கண் படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய ஆறும் அரசனது அங்கங்கள் என்றும், அவையே அவன் வெற்றிக்கு ஏதுவாகும் என்றும் அறியவேண்டும். அவன் மாட்சி எத்தகையது? நல்லரசன், அஞ்சாமையாகிய திண்மையும், ஈகையும், அறிவும், ஊக்கமும், ஆகியவற்றை இடைவிடாது இயல்பாகவே பெற்றிருப்பான்.

நிலத்தினையாளும் திருவுடைய மன்னன், அச்செயல்களில் விரைவையும், அவையறிதற்கேற்ற கல்வியையும், ஒன்றனையும் பாராது கடிதிற் செய்யவல்ல ஆண்மையாகிய துணியையும் உடையவனாவான். தனக்குரிய அறத்தில் பிழைபடாது பயின்று, அதாவது, தனக்குரிய தகுதிகளாகிய ஓதல், வேட்டல், ஈதல், படைக்கலம் பயிலல், பல்லுயிர் ஓம்பல், பகைத்திறம் தெரிதல் முதலியவற்றில் வருவாது பயிற்சி பெற்று, கொலை களவு முதலியவற்றை நீக்கி, ஒரு வீரனுக்கு இருக்க வேண்டிய மறன் இழுக்கா மானத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்; நாட்டின் மானமே தன் மானமாகக் கருத வேண்டும்.

நாட்டின் மானமே அரசின் மானம் :

“வீரின்மையின் விலங்காமென மதவேழமும் எறியான் ;
ஏறுண்டவர் நிகராய்னும் பிறர்மிச்சிலென் றெறியான் ;
மாறன்மையின் மறம்வாடுமென்று இளையாரையும் எறியான் ;
ஆறன்மையின் முதியாரையும் எறியானயி லுழவன்.”

என்று நல்லரசனின் மறனிழுக்கா மானத்தைச் சிந்தாமணி விளக்கிச் செப்புகின்றது.

“அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வே லோச்சான்” என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் புகல்கின்றது. எனவே, நாட்டின் மானமே அரசனது மானமாம். நாட்டிற்கு உண்டாகும் சிறுமை, அவன் சிறுமை; அதன் பெருமை, அவன் பெருமை. அம்மன்னனுக்குப் பொருளாதாரத் துறையில், உரிய பெரிய சில பொறுப்புகள் உண்டு. முதற்கண் பொருள் வரும் வழிகளை இயற்றல் - அதாவது பெருக்கல், அடுத்து, வந்தவற்றைத் தொகுத்தல், அவற்றை அழிவுருமல் காத்தல், பின் அவற்றைப் பல துறைகளிலும் முறையாக வகுத்துச் செலவிடுதல் ஆகியவற்றையும் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு வருவாய்ப்பெருக்கத்துறை, வரவு செலவுத்திட்டத்துறை ஆகியவற்றில் வல்லவனே நல்லரசனாவான். இறை மாட்சியுற்ற அரசன், காட்சிக்கெளியனாய்க் கடுஞ்சொல் கூருதவனாய் இருந்தால், அவனை மலர்தலை உலகம் உயர்த்திக் கூறும். நாட்டுத்தலைவன் என்ற செருக்கால், குடி மக்கள் எளிதில் வந்து தன்னைக் காண முடியாதபடி தடுத்தல், கடுஞ்சொற்கூறல் முதலியவற்றைப் பெற்றுவிட்டால், விரைவில் அவனுக்கு உலகு பாடம் கற்பித்துவிடும். இன்சொல்லும் ஈகையும் கொண்டு, தன்னாலும் தன் பரிவாரத்தாலும் கள்வராலும் விலங்குகளாலும்

நலிவுபடாமல் குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் அரசனது புகழும் செல்வாக்கும், மேன்மேலும் வளரும். அறநூலும் நீதி நூலும் கூறும் வழிமுறை செய்யும் மன்னனை, மக்கள் இறைவன் என்று கொண்டாடுவார்கள்.

தலைவன் எல்லாரிடமும் இன்சொல் உடையவனாயிருந்தும், சில சமயங்களில் எல்லாரும், தலைவனிடம் இன்சொல்லே கூறி அன்பாக ஒழுக்குதற்குரியர் என்று, அரசியலின் தலைவன் எதிர் பார்க்க முடியாது. குற்றங்களோ குறைகளோ உளவேல், அவற்றை எடுத்துக்கூறி அமைச்சரும் பிறரும் இடித்துரைத்தால், செவி பொறுக்காத அக்கடுஞ்சொற்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் பண்பு வேந்தற்கு வேண்டும். அவனையே தலைவனாக உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளும். வேந்தர்க்கெல்லாம் வேந்தனாக விளங்கவேண்டுமானால், வேந்தன், கொடை, யாவார்க்கும் முகமலர்ந்தினிய கூறல், செங்கோன்மை, குடியோம்பல், ஆகிய நான்கும் உடையதாதல் வேண்டும்.

கல்வி:

கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை

உலக வாழ்வில் மக்களாய்ப் பிறந்தோருக்கும், பிற உயிரினங்களுக்குமுள்ள வேற்றுமையை, மக்களுக்கிருக்கும் அறிவினாலும் அது பிறவற்றுக்கில்லாமையாலுமே கண்டுகொள்ள முடியும். இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள அறிவொடு நூற்கல்வி கேள்வி வாயிலாகப் பெறும் செயற்கை அறிவும் சேர்ந்து மக்கள் வாழ்க்கை சிறப்பது போல, மாக்கள் வாழ்க்கை சிறவாது. இலங்குநூல் கற்றாரொடு ஏனையவர் விலங்கொடு மக்கள் அனையர். கல்வியறிவில்லாது, எழுத்தறிவும் இல்லாது அறியாமை இருளில் கிடந்துமூலும் குடிமக்கள் நிறைந்த நாடு உருப்படாத முன்னேற்றம் இல்லாத நாடாகும். அங்கு நிறுவப்பெறும் எத்தகைய அரசியல் முறைகளும், நிறுவனங்களும், ஆட்சிமுறைகளும் ஒழுங்காகவும் திறமையாகவும் இயங்கா. அதுவும், குடியரசு நிலவும் நாடுகளில் நூற்றுக்கு நூறு குடிமக்களிடம் படிப்பறிவும் பகுத்தறியும் பண்பாடும் இல்லையென்றால், குடியரசு உருப்படாது. எனவேதான் ஒரு நாட்டு அரசுக்குத் தலைவனாகிய அரசனுக்குக் கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமையை இன்றியமையாதவைகளாக வகுத்த வள்ளுவர், அந்நாட்டின் முதியர், இளைஞர், ஆண் பெண் அனைவருக்குமே அவை வேண்டுமென்று கருதி, “எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப,

இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு” என்று எல்லோருக்கும் பொதுப்பட அவற்றின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தினார். வாழ்வாங்கு வாழவேண்டிய அனைவருக்கும் என்பது தோன்றவே ‘வாழும் உயிர்க்கு’ என்றார். இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் ஆராய்வோமானால், உயிர்க்கு என்பது மக்கள் உயிரன்றி, ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரையில் உள்ள அனைத்து உயிர் இனங்களையும் - பறப்பன, ஊர்வன, செடிகொடிகள், நீர்வாழ்வன, விலங்குகள், மக்கள், வானுறையும் தெய்வம் போன்ற எழுபிறப்பு உயிர்களும், அதனதன், அவரவர் நல்வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற ஒரு பயிற்சியும் பண்பாடும், கல்வியும் கொடுக்கப்பெறுமானால், மக்களோடு இயைந்து ஓர் சூழ்நிலையில் பிற உயிரினங்களும் வாழும் ஒரு சமுதாய வாழ்க்கை மிகச் சிறந்த தாயிருக்கும். பசியும் பிணியுமின்றி, வசியும் வளனும் சுரக்கும். ஆதலாலேதான் கல்விப்பண்பாட்டை எல்லா உயிரினங்களிலும் ஏற்றிக்கூறினார் வள்ளுவர். இப்படி உலகுக்கு வகுத்த பரந்த ஆழ்ந்த அடிப்படைக்கல்விக்கொள்கைகள் போல, அன்று முதல் இன்று வரையாரும் வகுத்தார் இல்லை. மேலும், மக்களுக்கு வரும் போது, இக்கல்வி அரசன் முதல் ஆண்டி வரை. தோட்டி முதல் தொண்டைமான்வரை, யார்யாருக்கு எவ்வெத்தொழிலுக்கு வேண்டுமோ அதற்கேற்ப அமைவதோடு, இவ்வுலக இம்மைப்பயனை மட்டும் தந்துவிட்டு நின்றுவிடாமல், மறுமைப் பயனையும் தர வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருட் கல்வியாக மட்டும், ஒரு பக்கமாகப்போய் நின்றுவிடாமல், அவ்வுலக வாழ்க்கைக்கும், வேண்டிய அருட்கல்வியாக அமைந்த தால்தான் அது முற்றுப்பெற்ற முழுக்கல்வியாகும் என்பது கருதியே, “எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு” என்றார் வள்ளுவர். “எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்.” எண் கணக்கியல்; எழுத்து, மொழியின் அடிப்படையாகிய இலக்கணத்தைக் குறித்து, பின் அதிலிருந்து சொல்லையும் மொழியையும் குறிக்கின்றது. கணக்கியல் எல்லா அறிவியலுக்கும் அடிப்படை ஆதலால், கணக்கை உள்ளிட்ட எல்லா அறிவியற்கல்வியும் (Scientific education) எழுத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட—அதுவும் தர்ய மொழியின் அடிப்படையில் தோன்றிய—இலக்கியங்களையும் பிற பண்பியற்கலைகளையும் கொண்ட பண்பியற்கல்வியும் (Humanistic education) மனிதனுக்கு இரு கண்கள் போன்றன என்று வள்ளுவர் கல்விக் கோட்பாடுகளுக்குப் பொருள் காண்பாருளார். இனி, இதைப் பிறிதொரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தால், அருள்

- பொருள் ஆகிய இரண்டுக்கும் ஏற்ற கல்வியாக - கல்வியின் முடிந்த குறிக்கோளாகக் - கொள்ள இடமுண்டு. இங்குக் கண்கள் பொருட்கண்ணும் அருட்கண்ணுமாம்.

பொருட்கல்வி :

எழுத்து என்பது இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டதால், மொழியியல் என்று கொள்ளற்பாற்று என்று கண்டோம். இது இவ்வுலகக்கல்வியை - பொருட்கல்வியைக் - குறிக்கின்றதாகக் கொள்ளலாம். எவ்வாறு? தாய்மொழி என்று இதை உட்கொள்ளலால் தாய்மொழியில் இலக்கியம், இலக்கணம், உரைநடை நாடகம், கதை, கட்டுரை முதலியன பயிலுவதோடு, அம்மொழி வழியாகவே, தொடக்கநிலை, இடைநிலை, உயர்நிலை, கல்லூரி நிலை, பல்கலைக்கழகநிலை, தொழிற்கல்வி நிலை முதலிய பல நிலைகளிலும் இவ்வுலகக்கல்விக்கு-பொருட்கல்விக்கு-வேண்டிய பலகலைகளையும், வரலாற்றியல், நில இயல், நிலக்கருவியல், உளவியல், பொருளாதார இயல், கணக்கியல், பொருளியல் (Physics), பொருளியையியல், (Chemistry), விலங்கியல், செடிகொடி இயல் முதலிய அறிவியல், மனிதவியற்கலைகளையும், இலக்கிய இயல், சிற்ப இயல், சினை இயல், ஓவிய இயல், ஆடல் இயல், பாடலியல், கட்டிட இயல் முதலிய நுண்கலைகளையும் (Fine Arts) தொழில் நுட்பக்கலையையும் (Technical), தொழில் நுட்ப இயற்கலையையும் (Technological) கற்கும் உலகவியற்கல்வியை—பொருட்கல்வியை—எழுத்து என்பதில் அடக்கினார். இதுவே இவ்வுலகக்கண்ணாகிய பொருட்கண்ணாம்.

அருட்கல்வி :

- இனி எண் என்பது அருட்கல்வியைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம். எவ்வாறு? எண் என்பது கருதுவது, சிந்திப்பது, நினைப்பது, ஆராய்வது, எண்ணுவது என்ற பொருளில் அளவை இயலைக் (Logic) குறிக்கின்றது என்றும், அளவை நூல், தத்துவத்திற்கு, மெய்யுணர்வுக்கு அடிப்படை என்றும் கொண்டு இம்மெய்யுணர்வுக் கல்வியை மனிதனுக்குரிய மற்றொரு கண்ணாகிய அவ்வுலகக் கண் அல்லது அருட்கண் என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு பொருளுக்கும் அருளுக்கும் மக்கள் முழு வாழ்வுக்கும் வேண்டிய வழிகளைக் காட்டும் இரு வகைக் கல்வியாகிய இரு கண்களும் அரசனுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும்படுமேயன்றி, ஒரு நாட்டின் குடி மக்கள் அனைவருக்கும் மனிதகுலமுழுவதற்கும் இன்றியமையாதது.

வேண்டப்படுவன அல்லவா? இத்தகைய கண் காண அமையும் கல்விகள் கைவரப்பெறாத குடிமக்களின் முகத்திலுள்ள இருகண்களும் கண்களா? இல்லை, புண்களே என்று வள்ளுவர் கூறுவதில் குறை என்ன இருக்கின்றது? இவ்விரண்டு கல்வியின் இன்றியமையாமை கருதியே பொருள் செயல் வகையில் “அருள் என்னும் அன்பின் குழவி, பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியால் உண்டு” என்றும் அருளுடைமையில் “அருளில்லார்க் கவ்வுலகம் இல்லை, பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகியாங்கு” என்றும், “பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால்; அருளற்றார் அற்றார்; மற்றதல் அரிது” என்றும் பலபட உலகவாழ்க்கைக்கு இவ்விருகல்வியின் இன்றியமையாமையை உற்றவிடமெல்லாம் எடுத்தியம்பி வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவர்.

எவராயிருப்பினும், அவர் எந்நிலையிலிருப்பினும், தம் தம் தொழிலுக்கும் பண்பாட்டிற்கும் ஏற்ற கல்வியை, சுருங்கக்கூறின், அறம் பொருளின்ப வீட்டுக் கல்வியைக் கற்கும்போது, இன்றியமையாது வேண்டிய நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்றும், ஐய விபரீதங்களை (மாறுபாடுகளை) நீக்கி மெய்ப்பொருளை நல்லோர் பலருடன் பலகாலும் பயின்றும், இவ்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கைகளில் கற்ற படியே செய்யத் தக்கனவற்றைச் செய்து, செய்யத் தகாதனவற்றைச் செய்யாது விடுத்து, சமய வாழ்க்கையில் மெய்யுணர்ந்து, அவா அறுத்து அருட்பேறு பெற்றும் கல்வியின் முழுப்பயனையும் ஒவ்வொருவரும் பெறவேண்டும். கற்றோர் நல்லொழுக்கமுடைமையாலும், அவர்கள் பிறருக்குக் கூறும் உறுதி பயக்கத் தக்க சொற்கள் நிகழ் எதிர் காலங்களிலும் இன்பம் பயத்தலாலும், கற்றோரை மற்றோர் விரும்புவர். கற்கின்றவர், சிறிது கற்றதோடு அமையாது, மேன்மேலும் கற்றல் வேண்டும். கற்றது கைம்மண்ணளவு; கல்லாதது உலகளவாக இருக்கின்றதே! கற்கக் கற்க அறிவு வளரும். மணற் பாங்கான நிலத்தில் உள்ள கேணி தோண்டிய அளவுக்கு ஏற்பத் தண்ணீர் ஊறுவது போல, இவ்வாறு கற்றவர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்புண்டு. தம்மூரில் மட்டும், தம் நாட்டில் மட்டுமென்றில்லை; பிற நாடுகளும் பிற ஊர்களும் தந்நாடு, தம்மூர்போல உற்றுப் பொருட்கொடையும், பூசையும், கற்றோர்க்கு உவந்து செய்யும் கல்விபோல உலகிற்கிறந்தது யாதொன்றுமில்லை. கல்வி அறிவுக்குரிய பெரிய உலகப் பரிசு நிறுவனத்தார், நோபெல் பரிசை ஓர் ஊரினருக்கோ நாட்டினருக்கோ அன்றி, அனைத்துலக நாட்டிற்குமென்றன்றோ அமைத்துள்ளனர்? இது அறிவுடைமைக்குக் கால, இட, நிற, வேற்றுமைகள் இல்லை என்பதைத்தானே காட்டுகிறது?

இக்கல்வியை மிகவும் ஆர்வத்தோடும், அறிவைத் திரட்டிக் கொள்ளும் பேராசை மனப்பான்மையோடும் கற்கவேண்டும். செல்வ முடையவர் முன், அஃதில்லாதார் ஏக்கற்று நிற்பது போல, கற்கும் மாணாக்கன் ஆசிரியர் முன் ஏக்கற்றுத் தாழ்ந்து நின்று, கற்று, அறிவைத் திரட்டிக்கொள்ள வேண்டும். “இவ்வாறு ஏக்கற்றுக் கற்வேண்டியிருக்கிறதே! கல்வி நிலையங்களின் சட்டதிட்டங்கள், ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடுகளுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியிருக்கிறதே! கடமைகள் நிரம்ப இருக்கின்றனவே!” என்று அவற்றுக்கு நாணியோ, அஞ்சியோ, சமாளிக்க முடியாமல், கற்காமல் விட்டு ஓடுபவரைக் ‘கடையர்’ என்கின்றார் வள்ளுவர். இவற்றின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து கற்பவர் கற்கும் கல்வி, இப்பிறப்பில் மட்டுமன்றி, இனி வரும் ஏழு பிறப்புகளிலும், ஏழு தலைமுறைகளிலும் சென்று உதவும்; நன்னெறிக்கண் உய்க்கும். ஆதலால், ஒருவர்க்குக் ‘கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி’யேயாகும். எனவே, இதன் அருமை பெருமைகளைக் கற்று அறிந்தார்—கற்கும்போதே சொற்பொருள் களின் சுவை நுகர்தலானும், புகழ் பொருள் பூசைகளைப் பெறுதலானும், எதிர் காலத்தில் அறமும் வீடும் பயத்தலானும், இடையறாத இன்பம் எய்தியிருப்பதோடு சமுதாயமும் இவரோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது ‘அறியாதன எல்லாம் அறியப் பெற்றோம்!’ என்றும், ‘என்றும் இளமைப்பொலிவு பெற்றுள்ளோம்’ என்றும் மகிழ்வெய்துவார். செல்வத்தைப் போல ஈட்டல், காத்தல், இழத்தல் துன்பங்கள் கல்விக் கில்லை. மேலும், பலரிடத்தும் செல்வம் பகைமையையும் உண்டாக்கும்.

ஆதலால், கற்றறிந்தார் அதனைக் கல்விப்பொருள்போலக் காமுற மாட்டார். ஆனால், மேலும் மேலும் ‘கரும்பு தின்னக் கூலியா?’ என்பதுபோலத் தாம் இன்புறுவதற்கும், சமுதாயம் இன்புறுவதற்கும் ஏதுவாகிய கல்வியையே காமுறுவர்.

இவ்வாறு கல்விச் சிறப்பை ஒரு நாட்டின் தலைவனாகிய அரசனோ பிறரோ அறிந்திருப்பின், தாமும் கற்றுத்துறை போகியிருப்பின், அந்நாட்டிற்கும், வீட்டிற்கும் வேண்டிய கல்விகளை—பொருளுக்கும் அருளுக்கும் வேண்டிய கல்விகளை—வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக—ஊன் ஓம்புதலுக்கான, இவ்வுலகத்திற்கான, இம்மைக்கான கல்வியையும்—உயிர்ப் பிழைப்புக்கான, உயிரோம்புதலுக்கான, அவ்வுலகத்திற்கான, மறுமைக்கான கல்வியையும்—ஒருங்கே அந்நாட்டுக் கலை, நாகரிகப் பண்பாட்டுக்கு ஏற்பவும், அதே சமயத்து உலக

இயலுக்கு முரணாகாமலும் மிக உயர்ந்த நிலைகளில் நிறுவி ஒம்பி வளர்ப்பதில் மிகவும் ஈடுபட வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. முற்போக்கான கல்விமுறைகளை நல்ல அடிப்படையிலிருந்தே மேலும் மேலும் கட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். தொடக்க நிலையிலிருந்து இடைநிலை, உயர்நிலை, கல்லூரிநிலை, பல்கலைக்கழக நிலை, ஆராய்ச்சி நிலை, தொழிற்கல்வி நிலை முதலிய பல நிலைகளிலும் படிப்படியாக ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதாக, இணைத்துக் கட்டுக்கோப்பான ஒரு கல்விக்கோட்பாடாக அமைக்க வேண்டும். இத்தகைய அரிய பெரிய கல்விக்கோட்பாடும் கற்றலும் கற்பித்தலும் ஒரு நாட்டுக் கமைத்துவிடுமாயின், பிற இவ்வாழ்க்கை முறைகளும், சமுதாய முறைகளும், சமய வாழ்க்கை முறைகளும், சுருக்கமாகக் கூறினால், நாட்டின் பன்முறை வாழ்க்கையும் பாங்குடன் அமைந்துவிடும் என்பதில் ஐயமுண்டோ?

இத்தகைய ஒன்றுபட்ட, இருமைக்கும் ஏற்ற, இணைந்த கல்வி முறையின் இன்றியமையாமை இந்நாளில் நம் நாட்டிற்கும், உலகிற்குப் பன்னாட்டிற்கும், வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் மிகச் சிறப்பாக அருட்கல்வி நுழைப்பு மிகமிக வேண்டியிருக்கிறது. உரிமை பெற்று இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இன்னும் நூற்றில் அறுபது பேருக்கு மேற்பட்ட நம் நாட்டினர் கல்வியறிவற்ற கசடர்களாய், மக்கள் நிலையிலில்லாமல் மாக்கள் நிலையிலேயே, ஒழுக்கப்பண்பாடுகளற்ற விலங்கு நிலையிலேயே, அறியாமை இருளிலும் அழுக்குச் சேற்றிலும் கிடந்து உழன்றுகொண்டிருக்கின்றனர். இந்நிலையில் குடியரசுத் தத்துவம், சமுதாயத்தில் ஊறிப்போய் மக்களை உருவாக்கக் கூடுமா என்ற ஐயப்பாடு இன்றும் எழுத்தான் செய்கிறது. குடிமக்களின் பன்முக உரிமைகளும் அதே சமயத்தில் பன்முகக்கடமைகளும் ஒருங்கே உணரப்பெற்று, வீறு கொண்டு எழுவதற்குரிய கல்வி முறை இன்னும் வரவில்லையென்றால், இனி என்று வருமோ என ஏங்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அன்றுதொட்டே கல்வியிலும், கலையிலும், நாகரிகப்பண்பாடுகளிலும் 'இசையால் திசை போ'யிருந்த நம் நாடு, இன்னும் உலக அரங்கில் அவ்விடத்தை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டும். அந்நாளே நன்னாளாகும்; பொன்னாளுமாகும்.

கல்லாமை :

கல்வி வேண்டுமென்பது மட்டும் போதாது. கல்லாவிட்டால், கல்லாமை நிலவினால், நாட்டு மக்களின் நிலையும் நாட்டின் நிலையும் என்னாகும் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். கல்வி

கல்லாதவர்களுக்கு, அறிவு சிறவாதாதலால் அவர்கள் கற்றறிந்தார் அவையின்கண் ஒன்றையும் எடுத்துச் சொல்ல இயலாது விழிப்பார்கள். அரங்கை வகுத்துக்கொள்ளாது ஒருவன் வட்டாடுவது இயலாது. அரங்கினை அமைத்துக்கொண்டே வரம்பு இகவாது வட்டாட வேண்டும். அது போல, அறிவை நிரப்பிக்கொள்வதற்கேற்ற நூல்களைக் கற்று அறிவைத் திரட்டிக்கொள்ளாமல், ஒருவன், அவையின்கண் ஒரு பொருள் பற்றிப் பேச இயலாது. அவ்வாறு ஒன்றையும் கற்றார் முன் சொல்லாதிருக்க முடியுமாயின், அதுவே மேல். தப்பித்தவறிச் சொல்லிய போதிலும், அதில் அறிவுப் பகுதியாகிய சாரம் ஒன்றும் இராது. கல்லாதானது ஒட்பம், ஒரோவழி நன்றாயிருப்பினும், அறிவுடையவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அது நிலையுடையதன்று. நத்தை மணலில் ஊர்ந்து செல்லுங்கால் ஒரோவழி எழுத்து எழுதுவதுபோலத் தோன்றினாலும் அது எழுத்தாகிவிடுமா? அத்தகையன் தன்னைத்தானே கற்றவனாக மதித்துக்கொண்டு சொல்லாடினாலும், அச்சொல் கற்றவர் முன் நிலைத்து நில்லாது சோர்வுபட்டுவிடும்.

மேலும் கல்லா ஒருவன் வடிவழகு, மிகுசெல்வம், உயர்சாதி ஆகியவற்றினால் மட்டும் உயர்ந்துவிட முடியாது. நுண்ணிய, பொருள்களைக் கடிதிற்கண்டுக்கொள்ளவும், மறவாமல் இருக்கவும் கூடிய பல நூல்களினும் நுழைந்து சென்று அறியக்கூடிய அறிவு இல்லாத கல்லாதவனுடைய எழுச்சியும் அழகும் பயனற்றனவே; சுதையால் மாட்சிமைப்படப் புனைந்த பாவை அழகாகத் தோன்றினும், அதனால் அதற்கு ஒரு பயனும் இல்லை; சிறப்பும் இல்லை. கல்லாதான், உயர்குலத்தில் பிறந்து இருந்தாலும், அவன் குலப் பெருமையால் பயனில்லை. ஆனால், கற்றறிந்தோன் தாழ்வுற்ற குலத்திற்பிறந்திருந்தாலும், கல்வி உயர்ச்சியால் அவனுக்குப் பெருமை கிடைக்கும். இதைப் போலவே கல்லாதவனிடம் உள்ள செல்வத்தாலும் பயனில்லை. அச்செல்வத்தால் அவனுக்குத் துன்பம் உறுவதோடு தீமையும் உண்டாகும். பசி குறைதல், உறக்கமின்மை, கவலை மிகுதல், பகைமை பெருகுதல், பொருமை வளர்தல் முதலிய பல தீமைகளும் விளையலாம். இதைவிடக் கற்றறிந்த நல்லவனிடம் உள்ள வறுமையே மேலானது. அது அவர்களைக் கெடுத்துவிடாது; கல்லாதவரையோ, கெடுத்துவிடுகிறது. எனவே, இவ்வளவையும் மனத்துட்கொண்டு, கல்லாதவரைக் கற்றரோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், மாக்களொடு மக்களை ஒப்பிடுவது போலவே ஆகும். கல்லாதவர், மக்கள் உருவிலிருப்பினும், பகுத்தறிவில்லாத மாக்களேயாவர்.

இனி, ஒவ்வொருவரும் கற்க வேண்டிய நூல்களைத்தையும் ஆசிரியர்பாலோ, தாமாகவோ கற்பதற்கு உரிய காலமும் இடமும் பொருளும் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆதலால், அவற்றைக் கற்ற பிறர் கூறக் கேட்டுச் செவி வழியாகவும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைச் 'செவிச்செல்வம்' என்பர் வள்ளுவர். "செல்வத்துட்செல்வம் செவிச்செல்வம்; அச்செல்வம் செல்வத்துளெல்லாந்தலை." கற்றறிந்தோருக்குக் கல்வியினாலாகிய அறிவை வலியுறுத்துவதும், கல்லாதோருக்கு அவ்வறிவை உண்டாக்குவதும், இக்கேள்விச் செல்வமேயாகும். வறுமையினாலோ, அறிவின்மையாலோ ஒரு வருக்குத்தளர்ச்சி வந்தவழி, பற்றுக்கோடாயிருந்து வழுக்கு நிலத்து ஊன்றுபோல் போல, அறிவுரைகளும் அறவுரைகளும் பயன்படுமாதலால், ஆசிரியர், "கற்றிலையினும் கேட்க" என்று வற்புறுத்துகின்றார். கேள்வி, காட்சி ஆகிய இரண்டிலும் தனித்தனியும் ஒருங்கிணைந்தும் அமைந்துள்ள வானொலி ஒலி பரப்புக்கருவிகள், பேசும் கல்விப் படங்கள் (Educational films), படிப்புத் தாள்கள் (Reading Charts), குறிப்பேடுகள் (Charts), தொலைக்காட்சிப் படங்கள் (Television) முதலிய கற்பிப்பதற்கான துணைக்கருவிகள், உதவிக் கருவிகளைக்கொண்டு (Audio-Visual Apparatus and Teaching aids) இக்காலக் கல்வியில் மிகவும் எளிய இனிய முறைகளில், கேள்விக் கல்வி பரப்பப்படுகின்றதைப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே திருவள்ளுவர் நமக்கு அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிறார். ஆதலால், சிறிதளவாயினும் உறுதிப்பொருள்களைக் கேட்டுக்கொண்டேபோனால், பல துளி பெருவெள்ளம் போல, மழைத்துளி போல வந்தீண்டி, எல்லா அறிவுகளையுமுளவாக்கும் கேள்வி. ஆதலால், சிறிதென்று கேள்விச்செல்வத்தை இகழாது, வளர்த்துக்கொண்டே போகவேண்டும்.

கேள்வி :

கேள்வி செவியுணவாகும். வாயாராக வயிறுகளாகச் சென்று தங்கும் வாய்ச்சுவைகளோ, சிறிது நேரமே நிலைத்து நின்று, மறைந்தொழியும்; தெவிட்டும் அளவுக்கு விஞ்சினால், நஞ்சுமாகும். செவிவாயாகச் சிந்தைகளாகச் சென்று தங்கும் செவிச்சுவையோ, தெவிட்டாத தெள்ளமுதமாய், மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போய், நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் புத்தின்பம் பயந்து, உள்ளத்தை என்றென்றும் இன்பத்தில் ஆழ்த்த வல்லது. ஆனால், உண்மையாகக் கூறப்போனால், 'செவிக்கும் சிந்தைக்கும் உணவில்லாத போது மட்டுமே வாய்க்கும் வயிற்றுக்கும் தருக,' என்று

வள்ளுவர் வற்புறுத்துவது, தமிழர் இச்செவியுணவை எவ்வளவு போற்றிப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைத் தெற்றெனக் காட்டும். 'வாழ்வது எல்லாம், படித்தும், பிறர்வாய்க் கேட்டும், பொருளுணர்ந்து அறிவை வளர்த்துக்கொள்வதற்கே; ஊன் ஓம்பல், உணர்வோம்பலுக்காகவே' என்பதை வள்ளுவர் உலகினுக்கு வெளியிட்டுள்ளார்.

‘செவிக்குணவில்லாத போது சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்.’ வயிற்றுக்கும் என இழிவு தோன்றக் கூறியது, ‘வயிற்றை வளர்ப்பது மட்டும் வாழ்க்கையன்று; அறிவு வளர்வதே வாழ்க்கை. அதற்காக வாயினும் வயிறும் வாழவேண்டும்’ என்பதற்கே. எனவே, வயிற்றுப் பிழைப்பு மட்டும் நடத்தும் மக்கள், அது மட்டும் நடத்தும் மாக்களை விட, ஒன்றும் உயர்ந்துவிடவில்லை. அவர்கள் இருந்தாலும் சரி; இறந்தாலும் சரி. அதனால் உலகத்திற்கு ஒரு வேற்றுமையும் இல்லை. இருப்பதைவிட இறப்பதே மேலாம். “செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள், அவியுணும் வாழினும் என்?”

இதற்கு மாறாகச் செவிச்செல்வமுடையார் உயர்ந்த நிலையுடைய தேவரையும் ஒப்பார் என்றே கூறிவிடலாம். இவர்கள் பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார். ஒரு பொருளின் மெய்ம்மையைத் தாமும் அறிந்தும் அறிந்தாரோடு ஒப்பித்தும் இருந்தும், கேள்விச் செல்வம் உடையார், ஒரு வேளை தாமத குணத்தால் மயங்கினரா? இனும், அதற்கு மாறாகச் சொல்லிவிடமாட்டார்கள். இரு செவிகள் இறைவனால், இயற்கையால் நமக்குத் தரப்பட்டிருப்பது, செவிவழியாகப் பொருள்களைக் கேட்டும், இசையின்பத்தைச் செய்யுட்குவையை இசைத்துப் பாடக்கேட்டும், தாமே இசைத்துப் பாடிக்கேட்டுக் கொண்டும், அறிவின்பம் பெறுவதற்கே ஆகும். பிற உயிரினங்களுக்கு இச்சிறப்பில்லை. ஆதலால், செவிகள் இருந்தும் இவ்வின்பத்தை அடையவில்லை என்றால், செவிப்படைத்துப் பயனை எய்தவில்லையாம். கேள்வியால் துளைக்கப்படாத செவிகள் இசையை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டாலும் செவிட்டுச் செவிகளே. நுணங்கிய கேள்விச் செல்வத்தை உடையவர்களே, வணங்கிய வாயையும் பணிந்த மொழியையும் உடையவர்கள். அஃதில்லாதார், உணர்வின்மையால் தம்மைத்தாமே வியந்துகொண்டு தருக்கித் திரிவர்

அறிவுடைமை :

கற்பவற்றைக் கசடறக் கற்றும், கேட்பவற்றைத் தக்கார்வாய்க் கேட்டும் அறிவுவரப் பெற்றவர், உண்மையான அறிவுவரப் பெற்றவர்

ராயின், தமக்குத்தாமே நினைத்து, எண்ணிக் கருதி, கொள்ளத் தக்கனவற்றைக் கொண்டு தள்ளத்தக்கனவற்றைத் தள்ளி, செய்யத் தக்கன செய்து செய்யத்தகாதவற்றைத் தவிர்த்து, ஆக்கவேலையில் ஈடுபட்டு வாழ வழியுண்டு. சமுதாயத் தலைவனாகிய அரசனும் குடி மக்களும் தமக்கு இறுதி வாராமற்காத்துக்கொள்ளும் சிறந்த கருவி, அறிவேயாகும். புறப்பகையால் அழிவு வாராமல் காக்கும் அரண்களில், ஒருவேளை பலகவர் புகுந்து அரணை அழித்து அரசனையும் அழிக்கலாம். ஆனால், அறிவு, பகைவரும் புகுந்து உள்ளழிக்கலாகாத அரணாகும். புலன்கட்சென்று திரியும் மனத்தை, அப்புலத்தின் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து தீமையினின்று நீக்கி, நல்லதன்களை செலுத்துவது அறிவேயாகும். கண்ணால் கண்டதும் காதால் கேட்டதுங்கூடப் பொய்யாகலாம். ஆனால், ஆராய்ந்து பகுத்தறிந்து உண்மை காண்பதே அறிவாம். “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.” உயர்ந்த பொருள் இழிந்தார் வாயிலும், இழிந்த பொருள் உயர்ந்தார் வாயிலும், உறுதிப்பொருள் பகைவர் வாயிலும், கெடுபொருள் நட்பார் வாயிலும், ஒரோ வழி வரலாம். ஆதலால், சொல்லுவார் இயல்பை மட்டிலும் நோக்காது, அப்பொருளின் பயன் நோக்கி, கொள்ளுதல் அல்லது தள்ளுதல் செய்வதே அறிவுடைமையாம். இவ்வாறு அறியக் கூடியவரே தாம் கூறும் பொருள்களை எளிமை யாக்கி, கேட்போருக்கு விளங்கக்கூறவும், பிறர் கூறுவனவற்றுள் உள்ள நுண்பொருள்களை எளிமையாக்கி உணரவும் முடியும். இனி இத்தகையோர், உலகத்தோடு ஒட்டி, நட்பாக வாழும் வாழ்வே அறிவுடைமையாகும். அந்நட்பு வாழ்வின் கண் அறிவுடையோன், முன் மலர்தலும் பின் கூம்புதலுமின்றி, ஒரு நிலையாக நிற்பதே அறிவுடைமையாகும். உலகம் எவ்வாறு செல்கின்றதோ, அவ்வாறே உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ வேண்டும். மேலும், எதிர் காலம் இவ்வாறு இருக்கும் என்று, வரும் முன்னதாகவே எதிர் நோக்கியும், இவர்கள் வாழ அறிய வேண்டும். எதிரதாக் காக்கும் அறிவுடைமையால், இவர்கள் நடுங்கவரும் துன்பம் ஒன்றுமில்லையாம். அஞ்சத்தக்கனவற்றுக்கு அஞ்சி, அஞ்சத்தகாதனவற்றுக்கு அஞ்சாது வாழ்வதே அறிவுடையார் செய்கையாகும். அதற்கு நேர் மாறாக, அஞ்சுவதற்கு அஞ்சாமலும் அஞ்சாதனவற்றுக்கு அஞ்சியும் வாழ்வது அறிவுடையார் செய்கையாகாது. இது பேதையார் செய்கையே ஆகும். எனவே, ‘நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை; அஃது உடைமை பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வமாம்’ என்பது போதரும். அறிவுடையார், அறிவுடைமையாற் படைக்கக்கூடிய செல்வங்கள்

அனைத்தையும் படைக்கவும் காக்கவும் முடியுமாதலால், “எல்லாம் உடையவராவார்.” அதற்கு மாறாக, அவைஎல்லாம் முன்னரே பெற்று இருப்பினும், அவை அழியாமல் காத்தற்கும், ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அழியின், திரும்பவும் அவற்றைப் படைத்தற்குமுரிய கருவியாகிய அறிவுடைமையில்லையாதலால், அவர்கள் செல்வமெல்லாம் பெற்றிருப்பினும் பெருதவர்தான். ‘அறிவிலார், என்னுடையரேனும் இலரே’ ஆவர்.

பொய்யும் மெய்யும் இடைமிடைந்து கிடக்கும் இவ்வுலகில், குடிமக்களனைவருக்கும் இவ்வறிவுடைமை இன்றியமையாததாம். அதிலும், நம் நாட்டில், அறியாமை இருள் சூழ்ந்து இருப்பதோடு, படிப்பறிவும் பெரும்பாலாருக்கு இல்லாமல் இருக்கிறது. குடியரசுக் கோட்பாடுகள் நிலைத்துப் பயன் தர வேண்டுமாயின், படிப்பறிவோடு, நல்லவை தீயவை நாடும் பகுத்தறிவும் எல்லோரிடமும் பரவ வேண்டாவோ? அன்றைய தமிழக வாழ்க்கை போல இன்றைய வாழ்க்கையும் நாகரிகப் பண்பாடுகளிற்சிறந்து, உலக அரங்குகளிலும் உயர்த்திப் போற்றப் பெறும் சிறப்பெய்தவேண்டுமாயின், இவ்வறிவுடைமையை எல்லோரிடையிலும் ஓயாது ஒழியாது பரப்பியாக வேண்டும்.

குற்றங்கடிகள்:

**குற்றறிந்த அரசன், குற்றம் கடிந்து, பெரியாரைத்
துணைக்கொண்டு சிற்றினம் சேராது ஆளுதல்**

உலகில் அறுவகையாகப் பகுத்துக் கூறத்தக்க மக்கள் செய்யும் குற்றங்களாகிய பகை வாக்கங்கள் எனப்பெறும் சிறுமையாகிய காமம், வெகுளி, இவறலாகிய கடும்பற்றுள்ளம், மாண்பிறந்த மாணாமான், உவகை, மதம் ஆகிய செருக்குகளை அரசன் முதலாகிய அனைவரும் அறிவுடைமையாலேயேதான் கடிய முடியும். செருக்கும், சினமும், சிறுமையாகிய காமமும் சேராத அரசுச் செல்வம், நல்வழிபாடும் நிலைபேறுடைமையும் பெற்று மதிக்கப் பெறும். மேலும், வேண்டும்வழிப் பொருள் கொடாமையாகிய இவறலும், நன்மையினீங்கிய மாண்பிறந்த மானமும், மாண உவகையும், அதாவது கழி கண்ணோட்டமும், அரசனும் பிறரும் நீக்கத் தக்க பிற குற்றங்களாம். ‘நாம் பெரும்பதவியிலிருப்பதால், அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், நம்முன்னோர், தந்தை, தாய் முதலாயினோருக்குரிய வணக்கம் செலுத்தவேண்டுவதில்லை; தவறு

யினும் நாம் கருதியதைச்செய்து முடித்தே தீரவேண்டும்,' என்றெல்லாம் நினைக்கக்கூடாது.

இனி, செய்த குற்றம் சிறிதேயாயினும், தினையளவேயாயினும், அதையும் பெரியதாகப் பனையளவினதாகக்கொண்டு மனம் வருந்துவது சான்றோர் பண்பு. செய்த குற்றத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் மறந்து பிறரெல்லாம் திரியவும், மனச்சான்றுடைய பண்பட்ட சான்றோர் மறவாமல், மனச்சான்றே இடிக்கும் தன்மை வாய்க்கப் பெறுவர் ஆதலால், குற்றம் வாராமல் காத்துக்கொள்ள வல்லவராவர். இக்குற்றங்களை, தமக்கு இறுதி பயக்க வல்ல பகையாகும். ஆகையால், குற்றம் வருவதற்கு முன்பே எச்சரிகையாய் இருந்து காத்துக்கொள்ள வேண்டும். தவறினால், தீக்கு முன் நிற்கலாற்றாது அழியும் வைக்கோற்போர் போல அழிய நேரும். குற்றங்களை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக்கூறும் தலைமைப்பொறுப்பை உடையவர்களும், பிறரும், தம் கடமைகளைச் செம்மையாகச் செய்வராயின், தாம் அக்குற்றங்கள் செய்யாதவாறு முதலில் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தன் குற்றம் நீக்கியே, பிறர் குற்றம் காணப்புகும் தலைவனுக்கு வேறு என்ன குற்றம் வந்து சேரும்? ஒன்றுமே சேராது. தன் குற்றம் கடிந்தவனை பிறர் குற்றம் கடிதற்கு உரியவனாவான்.

இவ்வறுவகைக் குற்றங்களுள், இவறன்மை என்ற கடும் பற்றுள்ளமானது, அறம் செய்யாமை, பொருள் பெருக்காமை, இன்பப் பயன்கொள்ளாமை ஆகியவற்றை விளைவிக்கும். பொருள்களைச் செலவழிக்கத் தக்க நல்ல வருவாய் தரத்தக்க திட்டங்களில் செலவழித்து, வருவாயைப் பெருக்காமல் தட்டிக் கழிக்கும் குற்றமே, அரசு செய்யும் குற்றங்களுள் எல்லாம் பெரிய குற்றமாகும். மேலும், தன்னைத்தானே வியந்து தற்புகழ்ந்து செருக்குறுதலால் நன்மை தாராத, ஆனால் தான் செய்து தீரவேண்டும் என்று தற்பெருமையால் மட்டுமே செய்ய நினைக்கும் தவறைய செயல்களைச் செய்யாது தவிர்க்க வேண்டும். தற்பெருமையால், கண் முடித்தனமாக, இடமும், காலமும், வலியும், அறிய முடியாமற்போகும். அறமும் பொருளும் இகழப்படும். தற்பெருமையால் 'கருதியது முடித்தேவிடுவேன்!' என்று, அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பயவாவினைகளைச் செய்யின், அவற்றால் பாவமும் பழியும் கேடும் வரும். இனிக் காம நுகர்வித் தான் காதலித்த பொருள்களைப் பகைவர் அறியாமல் நுகர்வனாயின், அப்பகைவர்கள் தன்னை வஞ்சிக்க எண்ணும் எண்ணம் ஈடேருது. அரசனுக்குச் சிறப்பாகக் கூறப்பெற்ற குற்றங்கடிதலை, இவ்வாழ்க்கை நடத்துபவர், கடியத்தக்க மன மொழி மெய்க்குற்றங்களாகிய

வெ.காமை, புறங்கூருமை, பயனில சொல்லாமை, தீவினையச்சம்
• ஆகியவற்றை இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மேற்கண்ட மூவிரு குற்றமும் முறைமையிற்கடிந்து செங்கோலோச்சம் மன்னனும் பிறரும், தீ நெறிவிலக்கி, நன்னெறி செலுத்தும் பேரறிவுடையாரைத் தமக்குத்துணையாகக் கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும். அதே சமயத்து, நல்லதன லனும் தீயதன் தீமையும் அறியாத காழுகர், வஞ்சுகர், நல்லோர்போல நடித்து ஏமாற்றுவோர் ஆகிய கீழ் மக்களை—சிற்றினத்தை—ஒதுக்கவும் வேண்டும். அவர்களோடு சேர்ந்தால், அறிவைத் திரித்து, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நல்ல காரியங்களைச் செய்யாது தடுத்துவிடும்.

பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு சிற்றினம் சேராமை :

மாந்தரின் மனவியல்பும், உயிரியல்பும் உணர்ந்த உளநூலாசிரியரும், மெய்யுணர்வாசிரியர்களும், 'மனமும் உயிரும் எப்பொருளைச் சார்கின்றனவோ, அப்பொருளின் தன்மையை ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பின,' என்பர். "உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆகின்றது." அதனால், ஒவ்வொருவரும் தம் சுற்றுச்சார்பும், நட்பினரும், பணிமக்களும், பிறரும் நல்லோராக ஆராய்ந்து தேர்வதே நன்மை பயக்கும். அவரவர் வதியும் வீடும், முன் வாயிலும், புறவாயிலும் சுற்றுச் சூழலும், உண்ணும் உணவும், உடுக்கும் உடையும், மேற்கொள்ளும் பழக்கவழக்கங்களும், பிற செயல்களும், உரையாடல்களும், எண்ணங்களும், தூயனவாக இருத்தலன்றோ நற்செயல்கள் செய்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கும்? அதோடு, குடும்பத்தில் மனைவி மக்களும், உற்றார் உறவினரும், மற்றவரும், நண்பரும், பிற துணையாளரும் தூயநிலையிலிருப்பவராய் அமையின், அது அவரவர் செய்த தவப்பேறேயாகும். எனவே, சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அரசு செலுத்த அரசனும், சமுதாயக்குடி மக்களும், பிறரும் பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு சிற்றினத்தை ஒதுக்க வேண்டும்.

பெரியார் யார்? அறத்தின் பெருமையை உணர்ந்தவர்களாய்த் தம்மைவிடச் சீலத்தாலும், காலத்தாலும், நீதியையும், உலகியலையும் அறிந்த அறிவாலும், பெற்ற பட்டறிவில் (அனுபவத்தில்) முதிர்ந்தவரே பெரியாராவார். 'அப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வாறு துணையாகப் பெறலாம், எவ்வாறு அவர்களை நன்கு மதித்து, உயரச்செய்து அவர் வழி நின்று, பிணித்துக்கொள்ளலாம்?' என்னும் திறமெல்லாம் அறிந்து துணையாகக் கொள்ள வேண்டும். வந்த துன்பங்களை நீக்கவும், இனித் துன்பங்கள் வாராமல் காக்கவும்,

இவர்களால் இயலும். அரசன், இவர்கள் துணையைப் பேணிப் பெற வேண்டும். மழையின்மை, மழை மிகுதி, காற்று, தீ, பிணிகளால் வரும் துன்பங்கள், பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினை செய்வார்கள் போன்றவர்களால் வருந்துன்பங்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் அரசன் இவர்களைக்கொண்டுதான் நீக்க வேண்டும். தம்மினும் பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு ஒழுகுதல் அரசனுக்கு அரும்பெரும் பேராகும். பொருள், படை, அரண் முதலியவற்றினும் சிறந்த வலிமையாகும் இத்துணை. அரசுத் தலைவன், நாட்டில், சமுதாயத்தில் நிகழும் அனைத்தையும் தானே நேரே கண்டு ஆராய இயலாது. ஆராய்ந்து கூற வல்ல இப்பெரியார்களின் ஆராய்ச்சியைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில், இவர்களுையே தன் கண்களைப்போலக் கருதித் தனக்குத்துணையாகச் சூழ்ந்துகொள்ள வேண்டும். தக்க பெரியார்களோடு கலந்து ஒழுகவல்ல தலைவனுக்குப் பகைவர்களும் யாதொரு தீங்கும் விளைவித்துவிட இயலாது. வஞ்சித்தல், கூடினரைப் பிரித்தல், வேறுபகை விளைத்தல் என்றிவற்றாலும், வலியாலும், பகைவர் பல துன்பங்கள் விளைவிக்கக் கருதினும் இத்தகைய தலைவன்பால் அவை செல்லா.

இத்தகைய பெரியோரும் அமைச்சரும், தாம் அறிந்து சொல்லும் அறிவுரையை ஏற்காமலோ, தானும் அறியாமலோ தலைவன் தமொறி நிற்கும் போதும், அஞ்சாது அவனுக்கு இடித்துரைக்க வேண்டும். இவ்வாறு இடித்துரைக்கும் காவல் அற்ற அரசன், பகையாய்க் கெடுப்பார் இல்லாமலே, பாகனில்லாத யானை போல, நெறியல்லா நெறிச் சென்று, கெடுவான். கெடுப்பாரில்லாமலே கெடும் இத்தகைய மன்னன் இயல்பைப் பிராட்டியின் வாயில் வைத்துப், புவியரசன் இராவணன்மேல் ஏற்றி, வள்ளுவர் வழி நின்றே கவியரசராம் கம்பரும்,

“கடிக்கும்வல் லரவும் கேட்கும் மந்திரம்; களிக்கின் றேயை
அடுக்கும்சு தடாதென் றுன்ற ஏதுவோ டறிவு காட்டி
இடிக்குந ரில்லை; உள்ளார் எண்ணிய தெண்ணி உன்னை
முடிக்குநர் என்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ?”

என்று கவினுறுக் காட்டியுள்ளார். இவ்விடிப்புரைகளை மன்னன் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பதை இறை மாட்சியிலும், ‘செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்’ என்று சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். இடித்துரைத்துத் தம்மைத் தாங்கும் பெரியார் துணை இல்லாத அரசருக்கு முதற்பொருள் இல்லாத வணிகருக்கு ஊதியமில்லாதது போல, அத்துணைவர்களால் வரும்

ஊதியமும் இல்லை ஆகும். அமைச்சர் குழுவில் இடித்துரைக்கும் பெரியோர் இருக்க வேண்டும். அதே போலக் குடிநலம் பேணும் ஒரு நாட்டில், அரசை இடித்துரைக்கும் பேச்சுரிமையும் எழுத்துரிமையும் பெற்ற அறிஞர்களும் ஏடுகளும் இருந்தால்தான் நாடும் அரசும் நல்வழிப்படும் என்பதை உலகம் அறிய வேண்டும். பெரியாரது நட்பினைப் பெறுது ஒழிதல், பல்லார் பகைகொள்ளுதலினும் பத்தடுத்த தீமைத்து ஆகும். பகைவர் பலர் இருந்தாலும் ஒரு வேளை அவர்களுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம். ஆனால், நல்லார் தொடர்பைக் கைவிட்டால் ஒருவாற்றாலும் உய்தல் இயலாது.

சிற்றினம் சேராமை :

இத்தகைய பெரியார்கள் சிறியவர்களோடு சேர்ந்திருக்க அஞ்சுவர். சிறியோர்களோ எனின், அதற்கு மாறாகச் சிறியவர்களைச் சேர்ந்திருப்பது மட்டுமல்லாமல், அவர்களைத் தம் துணைவராக—சுற்றமாக—எண்ணுவர். எனவே, மாந்தர் உணர்ச்சி மனத்தினாலாகும் என்றும், இவன் இத்தகையன் என்று உலகத்தாராற் சொல்லப்படுஞ்சொல், அவன் சார்ந்திருக்கும் இனம் காரணமாக உண்டாகும் என்றும் அறியவேண்டும். இனத்தாய்மையைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டே, மனத்தாய்மை, செய்வினைத்தாய்மை ஆகிய இரண்டும் வரும். மேலுக்குப் பார்ப்பதற்கு, மனத்திற்கு ஏற்றவாறு அறிவு அமைவது போலத் தோன்றலாம். ஆனால், அது உண்மையன்று. சேர்ந்த இனத்துக்கு ஏற்றவாறே அறிவு அமைகிறது. இனத்தியல்போடும் இயைந்து அறிவு அமைந்து போவது, நிலத்தியல்போடு இயைந்து நீர் அமைந்து போவதை ஒக்கும். விசும்பின் கண் தன் தன்மைத்தாகிய நீர், நிலத்தோடு சேர்ந்தவழி, தன் நிறம் சுவை முதலிய பண்புகளில் திரிந்து நிலத்தின் நிறம் சுவைகளோடு இயைந்து போவது போல, தன் நிலைக்கண் தன் தன்மையாய் இருந்த ஒருத்தனதறிவு, பிற இனத்தோடு சேர்ந்தவழி, தன் தன்மை இழந்து இனத்தினது தன்மையை எய்திவிடும்.

‘இம்மனநலம் இயல்பாகவே ஒருவர்க்கில்லையா? அவ்வாறிருப்பின் இனநலம் ஏன் பார்க்கவேண்டும்?’ என்றால், இயல்பாகவே மனநலம் இருப்பினும் ஒருவர்க்கு இனநலத்தினால் பெறக்கூடிய மனநலத்தோடு பிற நன்மைகளும் விளையலாம் ஆதலால், இனநலம், மனநலம் இயல்பாயுடையோருக்கும் வேண்டற்பாலதே. இனந்தூயார்க்கு எல்லா விளையும் நல்லவாயமையும். மனந்தூயார்க்கு அதோடு நன்மக்கட் பேறும் கிட்டும். மனநலம் ஆக்கத்தைத் தரும். அதோடு இனநலமும்

இருப்பின் எல்லாப் புகழும் தரும். மன நலம் உடைய சான்றோருக்கு, இனநலமும் இருப்பின், அவர்க்கு அது மேலும் வலிமையைத் தரும். மனநலத்தினால் மறுமையின்பமுண்டாகும். இனநலமும் இருப்பின் மறுமையின்பம் மேலும் வலி பெறும். ஒரோவழி தாமத குணத்தான் மனநலம் திரியினும், இனநலம் அதைத் திருத்தி மறுமையின்பத்தில் செலுத்திவிடும். எனவே, ஒருவனுக்கு நல்லினத்தின் மிக்க துணையு மில்லை; தீயினத்தின் மிக்க பகையுமில்லை.

தெரிந்து செயல் வகை :

இனிப் பெரியாரைத் துணைக்கொண்டவழி அவரோடு தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்யுந்திறமே 'தெரிந்து செயல் வகை' எனப்படும். வினை செய்யுங்கால் அப்பொழுது அதனால் அறிவதனையும், அறிந்தாற்பின் ஆவதனையும், எதிர்வின்கண் வரும் ஊதியத்தினையும், சீர்தூக்கிப்பார்த்து, நிகழ்காலத்தில் அழிவதிலும் ஆவது மிகுந்து, எதிர்விலும் அது வளர்ந்து வந்தால், அதனைத் தொடங்கலாம் என்ற அடிப்படைக் கருத்தை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து தொடங்கும் காரியத்தைத் தான் தெரிந்துகொண்டு, பெரியாரோடு ஆராய்ந்து, பின் தானும் எண்ணி, அரசுத் தலைவன் செய்தற்குரியன். குடும்பத் தலைவனும் தன் குடும்ப ஆட்சியில் இதனை மேற்கொள்ளலாம். இதில், இனிமேல் ஊதியம் வருக என்று கருதி, முதலையும் இழக்கும் வினைகளில் முடிந்த பயனற்ற தொழில்களில், இறங்கக்கூடாது. இக்கொள்கைகளை மிக நன்றாக, வளர்ந்துவரும் நாடுகள், தீட்டும் நாட்டு நலத்திட்ட வேலைகளைச் செய்ய இறங்கும் போது, வற்புறுத்த வேண்டும். 'அவ்வாறு இறங்கிச் செய்து தோல்வியுற்றால் நமக்கு மிகவும் பழிச் சொல்லாகுமே! அறிவும் மானமும் இலர் என்று உலகத்தார் இகழ்வரே!' என்று அஞ்சும் தலைவர்கள், பெரியாரோடும், தனித்தும் ஆராய்ந்து தெளிவு ஏற்படாத, செய்யும் துணிவு பிறக்காத, செயல்களில் இறங்கமாட்டார்கள். தெளிவு பிறக்காத வரையில் அதைத் தொடங்கக்கூடாது என்பதாம். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பகைவன் மேற்செல்லுமுன், தன் வலி, காலம், இடம் பற்றிய நிலைகளையும், பகைவன் வலி, கால, இட நிலைகளையும், வினை தொடங்குவதையும், வரக்கூடிய இடையூறுகளையும், அவற்றை நீக்கி வெல்லும் வழிகளையும், அதனால் விளையும் பயனையும் முற்ற முடிய எண்ணாமல், திடீரென்று மேற்சென்றுவிட்டால் என்ன ஆகும்? பகைவரை அவர் வளரும் நிலத்திலேயே நிலைபெறச் செய்வதே நிகழும். அவரை அழிக்க முடியாது. ஆகையால், அரசன் செய்யத்தக்கன அல்ல

வற்றை, அதாவது செய்யத்தகாதனவற்றை, பெரிய முயற்சியினவும், செய்தாற் பயனில்லனவும், பயன் சிறிதாயினவும்; பயன் விளைவது ஐயப்பாட்டிலிருப்பனவும், பின் துயர் விளைப்பனவும் ஆகியவற்றைச் செய்யக் கூடாது. செய்தால், கேடு விளையும். அதேபோலச் செய்யத் தக்கனவற்றை மேற்காட்டியவற்றுக்கு மறுதலையான இயல்பினவற்றைச் செய்ய வேண்டும். செய்யாமலிருந்தால், கேடு விளையும். இவ்வாறு தக்கவற்றைச் செய்யாமையாலும் தகாதனவற்றைச் செய்வதாலும் ஓர் அரசனுடைய அறிவு, ஆண்மை, (பொருள் வலியும் படைவலியும் சேர்ந்த) பெருமை ஆகிய மூவகை ஆற்றலும் சுருங்கிப் பகைவர்க்கு எளியதாகப் போய்விடும் நிலைமை வந்து விடலாம்.

இச்செயல்களில் இறங்கும் வழி யாது? முதன்முதலில், ஒரு செயலில் இறங்குமுன் எண்ணித் துணிந்த பின்புதான் இறங்க வேண்டும். 'துணிந்து தொடங்கிவிடலாம்; பின் எண்ணிக்கொள்ளலாம்,' என்பது இழுக்கு. துணியாது தொடங்கினால், மாற்றான் அதைத் தடுக்கக்கூடும். முற்றுமுடியச் செய்து முடிக்க முடியாமல், இடையிலேயே அதை விட்டுவிடவும் நேரும். அடுத்து, இப்படிப் பட்ட வீண் செயல்களில் இன்ன வகையால் செய்தால் இதை முடிக்கலாம் என்று வழியோடு செய்யாத முயற்சி வீணாகும். பலர் துணையாக நின்று அதற்குதவினாலும், அம்முயற்சி பயனளிக்காது. வழியோடு செய்தலாவது, பொருளாசையுடையவனைப் பொருள் கொடுத்து வழிப்படுத்தியும், இனிய சொற்களினால் செம்மையுடையவன், சோம்பேறிகள், முன் பிறரோடு பொருது நொந்தவர் ஆகியவர்களை வழிப்படுத்தியும், துணைப்படையாளன், தன் பகுதியோடு பொருந்தாதான் ஆகியவர்களை வேறுபடுத்தியும், மேற்கண்ட வழிகளுக்குள் அகப்படாதாரையும், தேற முடியாத கீழ்மக்களையும் ஒறுத்தலைச் செய்தும் வெற்றி வழி காண்பதாகும். மேலும், நல்ல செயலாய் இருந்தாலும், ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். 'என் மனச் சான்று நல்லது என்று சொல்கின்றது ஆகையால், ஒரு காரியத்தைச் செய்வேன்' என்று கவலை இல்லாமல் ஒருவர் சொல்வது தவறு. ஏன் எனில், யாருக்காக அக்காரியத்தைச் செய்கிறோமோ, அவர்களுடைய பண்பையும் ஆராய்ந்து, அவர்களுக்கும் பொருந்தும்படியாகவே அக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். இல்லையானால், நன்மையாகச் செய்ய இருந்ததுவும், தவறாகவும் முடிந்துவிடலாம். இந்த உண்மையை உணராத காரணத்தால் பலர் நற்செயல் செய்தும், துன்பத்திற்கும் பழிச்சொல்லுக்கும் உலகில் ஆளாகிவிடுகிறார்கள். 'சொல்லுக சொல்லின் பயனுடைய' என்று பயனில் சொல்லாமை

பற்றிக் கூறியது போல, ஈண்டுப் பயனில் செய்யாமையும் கூறுகின்றார். பிறருக்குப் பயன் விளைக்காதவற்றைச் செய்துவிட்டுத் தம் கடமை முடிந்ததாகத் தலைவர் மகிழ்க்கூடாது. “நன்றற்றல் உள்ளும் தவறுண்டு அவரவர் பண்பறிந்து ஆற்றாக்கடை” என்பதால், இதன் தவறு கூறப்படுகின்றது. எனவே, அரசனும் பிறரும் வினை செய்து முடிக்கும்போது தம் நிலைக்குப் பொருந்தாத உபாயங்களை, வழிகளை, மேற்கொண்டால், உலகம் பழிக்குமாதலால், உலகம் இகழாமல் இருக்கத் தக்க வழிகளையே தெரிந்து மேற்கொள்ளக்கடவர்.

வலி, காலம், இடம் அறிதல் :

செய்யத்துணிந்த கருமம் நிறைவேறுவதற்குரிய வலி, காலம், இடம் ஆகியவற்றைக் கவனித்தே அதைச் செய்ய வேண்டும். அவற்றைப் பார்க்கும் போது அக்கால முடியுடை வேந்தன் செய்த போர் முயற்சிக்கு ஏற்ற, வலி, கால, இடங்களைக் குறிப்பனபோலத் தோன்றுகின்றது. ஆனால், அக்காலப் போர்முறை வேறு. இக்காலப் போர் முறை வேறு. மேலும், அக்காலப்போரில் அறநெறி பின்பற்றப்பட்டது ; வரம்பு இகவாது நின்றது. போர் ஒரு கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டதால், அதை அறிஞரும் பிறரும் புகழ்ந்து பாடி வாழ்த்தினார்கள். ஒத்த ஆண்மை உடைய பகைவனோடுதான் பொருவார்கள். பொதுமக்களைப் போர் பீடிக்காது. இக்காலப் போர் முறைகளோ, முற்றிலும் மாறிப் போய்விட்டன. போரில் அறமும் இல்லை. வலியார் மெலியார் ஒத்தார் என்றெல்லாமில்லாமல், போர் நடைபெறுகிறது. வலியார், மெலியார்மேல் செல்கின்றனர். போருக்கு என்று வந்தவர்களை மட்டும் தேடிக்கொல்லாமல், பதுங்கி நிற்கும் பொது மக்களையும், ஓடி ஒளியும் பெண்மக்களையும், ஆடி மகிழும் பள்ளிச் சிறுவர்களையும், அல்லற்படும் நோயாளிகளையும், அவர்கள் இருக்கும் பொது இடங்கள், கோயில்கள், கல்விக் கூடங்கள், மருத்துவநிலையங்கள் முதலியவற்றையும், குண்டு வீசி அழித்துக்கொண்டு குவிக்கின்றார்கள். ஆதலால், இப்பகுதிகளை இற்றை நாட்போர் சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு-அறத்திற்கும் மறத்திற்கும் நடக்கும் வாழ்க்கைப் போரையும் இன்னு செய்யாமையின் சிறப்பையும் கீதை நூலிற் காந்தியடிகள் கண்டதுபோல - காண் வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும், சிற்சில குறள்களுக்கே அவ்வாறு காண் வேண்டியிருக்கிறது. மற்றவை பெரும்பாலும் பரந்த நோக்கமும் பிரிந்த பார்வையும் பெற்று, மன்னனும் அமைச்சரும் படைத் தலைவரும் பிற குடிமக்களும் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தின் வெற்றிக்கும் அதற்கேற்ற வலி, காலம், இடங்களை அறிந்தே செய்ய

வேண்டும் என்னும் பொது நோக்கப் கொள்கையிலேயே அமைந்துள்ளன. மேலும், நேரடியாகப் போர்ப்பகுதிகளாகக் கருதத்தக்க குறள்களிலும் வலியறிதலில் இரு குறள்களில் (475, 476) இடனறிதலில் மூன்று குறள்களில் (495, 496 & 500) போர் வெற்றிக்கு ஏற்பச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் வலியறிதலையும், ஏற்ற இடனறிதலையும், நேராகப் போர் முறையாகக் கூறிவிடாமல், குறிப்பாக உள்ளுறையாக, சுற்றி வளைத்துப் பிறிது மொழிதல் என்னும் அணியைப் பயன்படுத்திப் போர் மனத்தைக் குறைத்துவிடுகின்றார். பிற இடங்களில் (451, 486, 490) உவமை, உருவக அணிகளையும் பயன்படுத்திப் போர் மனத்தைக் குறைத்துவிடுகின்றார்.

வலியறிதல் :

எனவே, மேற்கண்ட அடிப்படையில், சூழ்நிலையில் வைத்தே, அதாவது பொதுவாக எல்லாக் காரியங்களிலும், வலி, காலம், இடங்களை அறிந்து செய்தல் என்னும் அடிப்படையிலேயே, அதோடு மற்ற வாழ்க்கைத்துறைகளுக்கும் பொருந்தும் முறையிலேயே, இம்மூன்று அதிகாரங்களையும் இக்காலத்துக் குடியரசு முறைக்கு ஏற்பவே காரியங்களைச் செய்வது என்று வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போம். முதலில் வலியறிதல் ஆராய்தற்குரியது. எந்தக் காரியத்தைத் தொடங்கினாலும், எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தின் வலிமையையும், அதனைச் செய்து முடிப்பவன் வலியையும், மாற்றான் வலிமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தே செய்ய வேண்டும். போர்க் காரியம் என்று கொள்ளாமல், பொதுவாகப் பார்த்தால், இவ்வலிகளை எந்தக் காரியத்துக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அதுவும் பொதுவான ஓர் அரசியல் காரியமாய் இருந்தால், ஓர் அரசின் முதலமைச்சர், தம்வலி, தாம் மேற்கொண்ட செயலின்வலி, மாற்றார் எனத் தரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வலி, தமக்கும் அவர்க்கும் துணையாவார் வலி முதலியவற்றைக் கொள்ளலாகும். தன்னால் எவ்வளவு முடியும், அதற்கு எவ்வளவு ஆற்றல் வேண்டும் என்பதையெல்லாம் அறிந்து, அதுவே குறிக்கோளாக இருந்து செய்தால் - செய்ய முடியாதது ஒன்றும் இராது. ஆனால், தன் வலி அறியாது, ஊக்கம் ஒன்று மட்டுமே கொண்டு ஒன்றைத் தொடங்கினால், இடைக்கண் சோர்ந்து கெடவேண்டிய நிலை வந்தாலும் வரும். அயல் வேந்தன், அல்லது எதிர்க்கட்சியினருடன், பொருந்திய முறையில் நடந்துகொள்ளாமலும், தன் வலியையும் அளந்தறிந்துகொள்ளாமலும் தன்னைத்தானே வியந்துகொண்டு ஒரு செயலில் இறங்கும் ஓர் அரசன், அல்லது அரசுத் தலைவன், விரைவில் கெடுவான்.

மாற்றான் வலியும் துணை வலியும் அறியாது ஒரு செயலைச் செய்தால், அழிவு நேர்வதை ஓர் எடுத்துக்காட்டைக் கொண்டு அறியலாம். 'பஞ்ஜில்லாத, நொய்ம்மையுடைய மயிற்சீலிதானே!' என்று அளவுக்குவிஞ்சி ஒருவண்டியில் ஏற்றினால் வண்டியின் அச்சு முரியும். அது போல, எதிர்ப்பவர் எளியரே எனினும், பலராக ஒன்று கூடினால், தான் வலியழிய நேரிடும். இனி வினையறியா வழிப்படும் இழுக்கையும் ஓர் எடுத்துக்காட்டால் அறியலாம். ஒரு மரக் கொம்பினது நுனிக்குப்போய்விட்டவர், தம் ஊக்கத்தால் மேலும் போவாராயின், தலை கீழாக விழுந்து உயிருக்கு இறுதியாய் முடியும். அது போல ஒரு காரியத்தில் இறங்கியவன்-போரிலாயினும், பிற செயலினுயினும்-அக்காரியத்தைத் தொடங்கித் தான் செல்லக்கூடிய அளவுக்குச் சென்று நின்றவன், பின் அவ்வளவில் நில்லாது, மன வெழுச்சியான் மேலும் சென்றால், அவ்வெழுச்சி அக்காரிய முடிவுக்கு ஏதுவாகாது, அவன் உயிர் முடிவுக்கே ஏதுவாகிவிடும் என்பது விளங்குகிறது. அடுத்து, ஒருவரது அல்லது நாட்டினது பொருள் வலியை அறிந்துகொள்ளாமல் ஒரு செயலில் இறங்குவதன் தீமையையும் பார்ப்போம். பொருள் வருகின்ற வழி சிறிதாக இருந்தாலும் கேடில்லை; ஆனால், பொருள் போகின்ற வழி அதைவிடப் பெரிதாக இருந்துவிடக்கூடாது. ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும், நாட்டுத் தலைவரும் இவ்வடிப்படைப் பொருளாதாரக் கொள்கையை மறந்துவிடக்கூடாது. பற்றுக்குறை வரவு செலவுத் திட்டம் அமைப்பதன் தீமையை இக்காலப் பொருளாதார வல்லுநர் நன்றாய் அறிந்திருக்கின்றனர். தனக்குள்ள பொருளின் அளவறிந்து, அதற்கொப்பத் துய்த்தும் ஈந்தும் வாழாதான் வாழ்க்கை, போலி வாழ்க்கையாகும். அது, உள்ளதுபோலத் தோன்றி இல்லாது போகும். மேலும், தன் பொருள் அளவு அறியாது, ஒப்புரவு செய்தலை மேற்கொள்ளலும் போலி வாழ்க்கை ஆகும். அந்த ஒப்புரவும் செய்வதற்கு வழி இல்லாமற்போய்விடும்.

காலமறிதல் :

மேற்கண்டவாறு வலியறிந்து செய்வோன், ஒரு காரியத்தைச் செய்யுங்கால் அது செய்தற்கு ஏற்ற காலத்தையும் அறிந்து செய்ய வேண்டும். ஏற்ற காலமில்லாவழி, வலியாற்பயனிலலை. ஒரு கூகை இரவில் வலிமை மிக்கதாயினும், அதனினும் வலிமை குறைந்த ஒரு காக்கை, பகற்பொழுதாயிருப்பின் அதை வென்று விடும். அதுபோல, வலிமையுடையோரும் ஏற்ற காலத்தில் செயலைச் செய்யாவிட்டால், தம்மினும் வலிகுறைந்தவரிடத்தும் தோல்வியடைய நேரிடும்.

ஏற்ற காலமறிந்து செய்தால் நற்பயன் விளையும். பருவத்தோடு ஒட்ட ஒழுகினால், நிலைக்காது சென்றுகொண்டே இருக்கும் செல்வத்தை, நிலைத்துத் தம்பாலிருக்கும்படியும் செய்துகொள்ளலாம். ஒரு செயலை முடிக்கும் கருவி இருந்தாலும், அக்கருவியை ஏற்ற காலமறிந்து பயன்படுத்திச் செயலைச் செய்தால், செய்தற்கரியன என்று சொல்ல இடமில்லாமல் எல்லாச் செயல்களையும் சாதித்துக்கொள்ளலாம். அதைப்போலவே, ஏற்ற இடத்தில் வைத்து ஏற்ற காலமறிந்து செய்தால், கைகூடாதனவும் கைகூடும். ஞாலமே வேண்டினும் பெறலாம். இப்படிப்பட்ட ஏற்ற காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றால், என் செய்வது? பெரிய செயல்களை அரிய செயல்களைச் செய்ய வேண்டுபவர், தம் வலி மிகுமையினும், தாம் எடுத்த செயல் செய்தற்குரிய பருவம் வரவில்லையாதலால் அது வருந்துணையும் 'காலம் கருதி' எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார்கள்; செயலில் இறங்கிவிட மாட்டார்கள். அரசர்களாயின், தக்க காலம் வாராமல் பகைவன்மேற் செல்ல மாட்டார்கள்; சென்றால், பொருளும் படைபுயிழந்து வருந்துவர். ஆதலால், செல்லும் காலம் வரும் வரை, செய்வதற்குரிய பிற வேலைகளை—நட்பாக்கல், பகையாக்கல், இழுத்தல், பிரித்தல், கூட்டல் போன்ற அரசியற்குழ்ச்சிகளைச் செய்து, மேற்செல்லும் காலத்தை எதிர் நோக்கியிருப்பர். அவ்வாறு பொறுத்திருப்பது வலியின் மையைக் காட்டாது. அது, வலியின் சிறப்பையே காட்டும். சண்டையிட்டு முட்ட வரும் ஆட்டுக் கிடாய் எதிரிமீது பாய்வதற்குப் பின் வாங்கும். அவ்வாறு, பின் வாங்குவது வலியின்மையாலன்று. எதிரியை முட்டித்தள்ளும் வலியிருக்கிறது. ஆனால், பின் வாங்குவது நன்றாய் முட்டுவதற்கு ஏற்ற காலத்தை எதிர்பார்த்துதான். இதைப் போல்வதுதான், செயல் செய்யும் காலம் வரும் வரை காத்திருப்பவர் நிலையும்.

இனி, காலம் வரும் வரை காத்திருப்பவர், அக்காலம் வருந்துணையும் எதிரிகள் மிகை செய்த பொழுது, அவர்கள் அறியும்படி புறத்தே வெகுண்டு, தம் பகைமையை வெளிப்படையாய்க் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்கள்; உள்ளுக்குள்ளேயே வெகுண்டுகொண்டிருப்பார்கள். பகைவருக்கு இறுதிக்காலம் வரும் வரை, பகைமை ஒழியும் வரை, மிகவும் தாழ்ந்தவர் போல, பணிவுடையவர்போல இருப்பார்கள். இதைப் பார்க்கும் பகைவர், 'இவர்கள் தாழ்ந்து போவதால் நமக்குப் பயமில்லை' என்று கருதித் தம்மைத் தாம் காத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள். ஆதலால், இறுதியில் தப்பாமல் கெடுவர். பணிவுடையர் போன்றிருந்தவர் வினை செய்வதற்குரிய, காத்துக்

கொண்டிருந்த காலம் வந்துவிட்டால், விரைவாக, அது கழிந்து போவதற்கு முன்பே, அது வருமுன் செய்து முடிக்காதிருந்த வினைகளை எல்லாம் செய்து முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். “ஓடுமீன் ஓட, உறுமீன் வருமளவும்,” தனக்கு வேண்டாத சிறு மீன்கள் எல்லாம் தன் எதிரே ஓடிக்கொண்டிருக்கவும் விட்டுவிட்டு, தான் வேண்டிய கொழுத்த மீன் வரும் அளவும் உயிரற்றதுபோலக் காத்துக்கொண்டிருந்து, வந்த போது, அது தப்புவதற்கு முன்பே விரைந்து குத்திக் கொண்டுவிடும் கொக்கைப்போல, கூம்பிக் காத்திருந்தும் குத்திச் செயல் செய்து முடித்தும் வெற்றியுற வேண்டும்.

இடமறிதல் :

வலியும் காலமுமறிந்து செய்தவாறே ஏற்ற இடத்தையும் அறிந்து செய்யும் திறமையும் வேண்டும். வெல்ல வேண்டியவரை எந்த இடத்தில் எதிர்த்தால் எளிதாக வெல்லலாம் என்று அறிந்து எதிர்க்க வேண்டும். அரசர்களும் அரசுத் தலைவர்களும் பிறரும், எதிரிகளை முற்றுகையிட்டு வளைப்பதற்கு ஆவதோர் இடம் பெற்ற பின்னல்லது, எவ்வினையையும் தொடங்கக்கூடாது; அவர்களைச் சிறியர் என்று இகழவும் கூடாது. வலியுடைய தலைவர்களுக்கும் பிறருக்கும், எதிரியைச் சந்திக்கத்தக்க இடம் கைவரப் பெற்றால், நல்ல பயன் விளையும். ஏற்ற இடத்தினைத் தேர்ந்தெடுத்து, தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, பகைவர்மாட்டு வினை செய்தால், வலியில் லாரும் வலியராய் வெல்லலாம். ஏற்ற இடனறிந்து, வினைசெய்பவர் செய்தால், அவரை வெல்ல எண்ணியிருந்த பகைவர் அவ்வெண்ணத்தினை இழந்துவிடுவர்.

நல்ல இடமறிதலாவது, பகைவரையும் எதிரிகளையும், அவர்கள் நிற்கலாற்றாத இடத்தில் சென்று வெல்வதாம். ஆழமுடைய நீரின் கண் முதலை பிற விலங்குகளை எல்லாம் வென்றுவிடும்; ஆனால், நீர் நிலையை விட்டு, தன்னிடத்தை விட்டு, தரைக்கு வந்துவிடுமானால், தான் நிற்கலாகாத இடத்துக்கு வருமானால், மற்றவை அதை வென்று விடும். அதுபோலப் பகைமேற்செல்லும் அரசரும், செயல்களின்மேல் செல்லும் பிறரும் பகைவர் நிற்கலாற்றாத இடனறிந்து சென்றால், பகைவரும் எளிதில் தோல்வியுறுவர்; பிற செயல்களும் கைகூடும். தாம் நிற்கலாற்றாவிடத்துச் செல்வராயின், பகைவர்க்குத் தாம் தோல்வியுற நேரும்; செயல்களும் கைகூடா. நிலத்தில் ஓடும் வலிய சக்கரங்களை உடைய நெடிய தேரும், நீரில் ஓட இயலாது கடலின் கண் ஓடும் நாவாயும் நிலத்தில் ஓட இயலாது. அது போலவே, பகைமேற்செல்வோரும், செயல்களின்மேற்செல்லும் பிறரும்

பகைவரிடங்களை யறிந்து அவற்றிற்கேற்ற கருவிகளால் பகை வென்றும், செயல்களைச் செய்து முடித்தும் வெற்றி அடைய வேண்டும். ஏற்ற இடத்தில் பொருந்தி - வினை செய்யும் திறங்களை எல்லாம் ஒழியாது எண்ணிச் செய்தால், அஞ்சாமை தவிர வேறு துணை ஒன்றும் அவர்கட்கு வேண்டுமதில்லை.

இனி, பகைவரைச் சாரத் தகாத இடத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுதலைப் பற்றியும், அவ்விடத்தில் அவர்களைச் சென்று சேர்ந்து எதிர்ப்பதைப் பற்றியும் ஒரு சிறிது பார்க்கவேண்டும். பெரும்படை உடைய அரசனும், அல்லது பெருஞ் செல்வாக்குடைய தலைவனும், பிறரும், இவையிலலாத—இவற்றைச் சிறிய அளவே உடைய—பிறரை அழித்தல் கருதி, அல்லது அவரிடத்தில் ஒரு செயலைச் சாதிக்கக் கருதி, அவர்கள் புகலைச் சென்று சேர்ந்தால், அவர்களால் தம் பெருமை அழிவர். பிறரிடத்தில் வினை செய்வார் சென்றுவிட்டால், அவ்விடத்தில் தம் செல்வாக்கு அனைத்தையும் ஒருங்கு கொண்டு சென்று தாம் வினையாற்ற இயலாது மேலும், அவ்விடத்தில் பயிற்சியும் தமக்கு இல்லை ஆதலால், மேற்செல்வோர் படை, பொருள், ஆற்றல், வலி முதலிய எல்லாம் பயனின்றி அழிந்துவிடும். வினைக்குரியவர்கள், தங்களுக்குற்ற இடத்திலேயே இருக்கும்போது எதிரிகளைப் போல அவ்வளவு சிறை நலனும் சீரும் இலரெனினும், அங்கே வந்து எதிரிகள் தாக்குவது அவ்வளவு எளிதன்று. இவர்களுக்குப் படை வலி, செல்வாக்கு முதலியவை தம்மைப் போல இல்லை என்று இவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கே எதிரிகள் சென்று தாக்கினாலும், இவர்கள் செய்யும் செயல்களைச் செய்யாது தடுத்தாலும், உரிய இடத்திலேயே இருக்கும் தன்னம்பிக்கையாலும், எது வந்தாலும் இடத்தை விட்டுவிட்டு ஓடிப்போகத்துணியாது, 'வந்தது வரட்டும்! இறுதி வரை ஒரு கை பார்ப்போம்!' என்ற சாதற்றுணிவினாலும், எதிரிகளின் பெரும்படைகளை உடைத்துத் தகர்த்துவிட வழியுண்டு. பகைவர்க்கடங்காது போர்க்களத்தில், வேல் வீரரையும் தாக்கித் தம் கொம்பில் கோத்துத் திரியும் களிறும், தன் கால் ஆழ்ந்து போகக் கூடிய சேற்று நிலத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டால், நரியும் அதைக் கொன்றுவிடலாம். எனவே, ஆண்மையும் பெருமையும் உடையாரும், தமக்கேலாத இடத்தில் சென்று அகப்பட்டுக்கொண்டால், எதிரிகள் மிகவும் எளியராயினும் அவரால் அழிவார்கள். (எனவே, வலியறிதல், காலமறிதலோடு ஏற்ற இடத்தையுமறிந்து சமுதாய வாழ்க்கையில் மன்னரும் தலைவரும் பிறரும், தத்தம் செயல்களில் இறங்க வேண்டும்.)

“முன்பு ‘மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க’ என்று அறத்துப்பாலில் இவ்வாழ்வார்க்குத் தீவினையஞ்சுமாற்றை வற்புறுத்திய வள்ளுவர், ஈண்டுச் சமுதாய அரசியல் வாழ்க்கையில், பிறரை வென்று ஒழித் தற்கு ஏற்ற காலத்தையும் இடத்தையும் பார்த்து நன்றாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவது பொருந்துமா?” என்று சிலர் ஐயுறலாம். ஆனால், ஆண்டுக் கூறியது தன்னலம் ஒன்று மட்டும் கருதிப் பிறருக்குத் தீங்குகள் செய்தல் தகாது என்று கூறினாராதல் வேண்டும். ஈண்டு அரசியலில் இவ்வாறு அமைப்பது தனி மனிதன் வாழ்க்கையில் அன்று; சமுதாயத்தில் பொது நன்மைக்காகக் கூறியதாம். பொது நன்மையையே கருதுதற்குரிய ஆட்சித் தலைவர், பலருடைய வாழ்வுக்காக அவர்களுக்கு இடையூறாய் இருப்பவர்களை ஒழிப்பது அல்லது வெல்வது கடமையாய் இருக்கிறது. ஆகவே, இவ்விடத்து எதிர்ப் பாரின் இடையூற்றைக் களைந்து, வெற்றி கொள்வதற்குரிய வலியும், காலமும், இடமும், அறிந்து செய்தலில் தவறு இருப்பதாகவோ, அறநெறி பிறழ்ந்ததாகவோ கருத இடமில்லை எனலாம்.

அலுவலர்களைத் தெரிந்து தெளிந்து பொறுக்குதல் :

தெரிந்து தெளிதல் :

அரசாட்சியில், சமுதாயத்தில் அமைச்சர் முதலாயினாரையும், செயல்களைச் செய்யும் பிறரையும், ஆராய்ந்து தெளிந்த பின்னரே, தேர்ந்தெடுத்து அச்செயல்களில் அமர்த்தி, அரசுத் தலைவரும் பிறரும் ஈடுபடுத்துதல் வேண்டும். வலி, இடம், காலம் அறிந்து, பகைமேலும் பிற சமுதாயச் செயல்களிலும் ஈடுபடுபவர், தாமே வினையிலிறங்கிச் செயலாற்றவும், தம்முடன் பணியாற்றும் அமைச்சரும் பிறரும் அறைபோகித் தம்மரசையும், பிற செயல்கள் செய்வோரையும் எதிரியிடம் காட்டிக்கொடாமல் இருப்பதற்கும், இத்தெளிவு வேண்டப்படுவதொன்றாகும். ‘குணமும் குற்றமுமுடையாரிவர்; தக்கார் தகாதார் இவர்’ என்று, அளந்து அறிந்து, பணியில் அமர்த்திக்கொள்வதற்கு, காட்சி, கருத்து, நூல் என்ற மூன்று அளவைகள் (பிரதியகூடம், அனுமானம், ஆகமம் என்ற பிரமாணங்கள்) உதவும். இவ்வாறு ஆராயும்போது ‘அறம், பொருள், இன்பம், உயிரச்சம்’ ஆகிய நான்கு தேர்வுகளை வைக்கலாம். ‘ஆராயப்படுவோர், அறத்தில் நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் உடையவரா? உறுதி உடையவரா? தகாத வழியில் வரினும், பொருளை விரும்பி ஏற்கக் கூடியவரா? இன்பவாழ்வே விழைந்து அதற்காகக் கடமைகளையும் மறந்து பிறருக்கு அடிமையாகக்கூடியவரா? தாம் உயிர் பிழைக்க, அஞ்சி, நெருக்கடி நேரங்களில் கைவிட்டு ஓடிவிடுவரா?’

என்றெல்லாம் ஆராய்ந்த பின்னரே வேலையில் அமர்த்தப்படல் வேண்டும். உயர்குடியிற்பிறந்து அறுவகைக்குற்றங்களினின்று நீங்கி, தனக்குப் பழி வருமோ என்று அஞ்சி, இழிதொழில்களில் மனஞ்செல்லாது இருப்பவனே தெரிந்து தெளிதற்குரியன். எல்லாம் அறிந்தவரும் இல்லை; ஏதும் அறியாதவரும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை. ஆதலால், கற்றுத் துறைபோகிய சிறந்த அறிஞரிடத்திலும், சிறிது அறியாமையோ, குறைபாடோ இருக்கலாம். இதை மனத்துட் கொண்டே தேறும் ஆள்களை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். குணமே அல்லது குற்றமே மட்டும் உடையார் உலகில் இல்லையாதலின், தேறப்படுவோரின் குணங்களை ஆராய்ந்து, குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து, குணமிகுந்தால், வினைக்குரியரென்று கூறிவிடலாம்; குற்றமிகுந்தால் அல்லரென்று தள்ளிவிடலாம். ‘குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடுதல்’ என்னும் முறை இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபட்டு இலக்கியத்திறனாய்ந்து மதிப்பிடும் இலக்கியத் திறனாய்வாளர், மதிப்பீட்டாளர், உரையாசிரியர் ஆகிய அனைவர்க்கும் வேண்டப் படுவதொன்றும். இலக்கியத் திறனாய்வும், மதிப்பிடும், உரை காணும் ஒருவன், தன் குலம், தன் மதம், தன் தொழில், அல்லது தனக்கு விருப்பமுள்ளவர் என்பதற்காக, ஓர் இலக்கியத்தைக் காரணமின்றித் தூற்றவோ போற்றவோ முற்படக்கூடாது. குணமும் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொள்வது என்னும் கொள்கையே அரசியல் மதிப்பீட்டுக்கும் இலக்கியத் திறமதிப்பீட்டுக்கும் ஏற்ற முறையாம். மேலும், தேறப்படுவோரின் இயல்களைக்கொண்டே, தெரிந்து தெளிந்தது போல, அவர்களின் செயல்களைக்கொண்டும் தெரிந்து தெளியலாம். ஒருவனுடைய பெருமையையோ சிறுமையையோ, அவனுடைய செயல்களே, பொன்னின் மாற்றை உரைத்தாற் காட்டிவிடும் கட்டளைக்கல் போல, மதிப்பீட்டுக் காட்டிவிடும். பெருமையும் சிறுமையும் தான் தரவே வரும். “நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை நிலை கலக்கிக் கீழிடுவானும், நிலையினும் மேன் மேலுயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத் தலையாகச் செய்வானும் தான்.” அதாவது, அவனவனுடைய கருமங்களே, செயல்களே காரணமாம்.

இனி, பணியாற்றற்கு அரசனாலும் சமுதாயத்தலைவராலும் பிரராலும் தெரிந்து தெளியப்படக் கூடாதாராகிய சில வகையினர் யார் என்று பார்த்தல் நலம். எந்தச் சுற்றத்தாருமில்லாது, தனி மரமாய் நிற்பவர் இப்பணிக்கு ஏற்றவர் அல்லர். அவர் உலகத்தொடு தொடர்பில்லாதவர்-பழிக்கும் அஞ்சமாட்டார். உலகத்தார் பழிப்பன ஒழித்தற்கும், புகழ்வன புரிதற்கும் ஏதுவாகிய உலக நடை இயல்பு சுற்றமில்லாத இவருக்கு இராது. அறிவில்லாதவனை, தனக்கு

வேண்டியவன், தன் அன்புக்குரியன் என்பதற்காக மட்டுமே இப் பணியில் இருத்திவிடுவதும் முறையன்று. அன்பு ஒன்று மட்டுமே காரணமாக அறிவிலான ஒரு வினையில் இருத்தினால், முதலில் அவனறிவின்மையே வினைக்கேட்டிற்குக் காரணமாகும். இன்னும், வினைக்குரிய பிறரையும் தேர்ந்தவன் அறிய முடியாது; மேல் என்ன வினையும் என்பதையும் அறிய இயலாது. தன்னோடு இயையில்லாத ஒருவனை ஆராயாது தெளிந்தால், அது அவனுக்கு மட்டுமன்றி, அவன் வழிமுறையினருக்கும் கெடுதலை விளைவிக்கலாம். எனவே, ஆராயாது யாரையும் தேருதல் கூடாது. தேர்ந்தால், பின் அவரவர் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வினைகளைக் கொடுக்கும்போது மீண்டும் ஐயப் பாடுகள் கிளப்பக்கூடாது. ஒருவனைத் தேராமலே நியமித்துவிடுவதும் தவறு. தேர்ந்து தெளிந்த பின் ஐயுறுவதும் தவறுதான்.

தெரிந்து வினையாடல் :

அரசனும் சமுதாயத் தலைவனும் பிறரும் இங்ஙனம் தெரிந்து தெளிந்தவர் செய்யவல்ல வினைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் அவர்களை விட்டுச் செயற்படுத்தும் திறம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவர் தாமாகவே நன்மை தீமைகளை, ஆவன ஆகாதவற்றை நாடி, அவற்றுள் ஆவனவற்றையே செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான், அவர்களை மேன்மேலும் சிறந்த வினைகளில் அமர்த்துவார்கள். அரசுக்கும் பிறருக்கும் பொருள்வரும் வழிகளை விரிவடையச் செய்து, செல்வத்தை வளர்த்து, அவ்வழிகளுக்கும் பொருளுக்கும் செல்வங்கட்கும் உற்ற இடையூறுகளை—அரசன் வினை செய்வார், சுற்றத்தார், பகைவர், கள்வரென்றிவர்களால் வரும் இடையூறுகளை—ஆராய்ந்து, அவர்கள் தடுக்க வேண்டும். அரசன், தலைவன் ஆகியவர்களிடத்து அன்பும், அவர்களை அறியும் அறிவும், செயலாற்றும் தெளிவும், கலங்காமையும், வினை செய்வார் பின் பற்ற வேண்டும். பல வகையால் ஆராய்ந்து தெளிந்தாலும், ஒப்படைப்பதற்கு முன் எல்லாக் குணங்களையும் உடையானொருவன் ஒப்படைத்தபின், வேறுவகையாக மாறி விடுவதும் உண்டு. இப்படி மாறுபவரை இடையாய்தொரு வினையை வைத்து அறிந்து, ஒழித்துவிட வேண்டும். எனவே, செய்யும் வழிகளை அறிந்து, இடையூறுகளைப் பொறுத்து முடிவு செய்ய வல்லவனை அல்லாது, தம்மிடம் அன்பு மிக்கவன் என்பதால் ஒருவனை வினையின்கண் ஏவுவது அழகன்று.

இவ்வாறு வினை செய்ய வல்லானை, ஏவியவர், திறமையாக ஆளுவது அவனிடம் வேலைவாங்குவது எவ்வாறு? முதற்கண்ணே, வினை செய்வானது இலக்கணம், வினையினது இயல்பு, அவனையும்

வினையையும் ஏற்ற காலத்தோடு படுத்துப்பொருந்த அறிந்து அவனை
 • அதன்கண் விட்டுவிடுதல் நல்லது. “இதனை, இதனால், இவன்
 முடிக்கும் என்றாய்ந்து, அதனை அவன்கண் விடுதலே” முறை. இவ்
 வினையை இக்கருவியால் இவன் முடிக்கவல்லான் என்று ஆராய்ந்து
 முடிவுக்கு வந்தால், பின் அடிக்கடி அதில் தலையிடாமல் அதனை
 அவன்கண் விட்டுவிடுதல் நல்லது. ஒருவனை ஒரு செயலுக்
 குரியவன் என்று ஏற்படுத்திய பிறகு, அவனை அதற்குரியனாகவே
 கருதி, அதனால் உயரச் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அச்
 செயலைத் தானே முடிக்கும் விருப்பம் அவனுக்கு உண்டாகும்.
 அதற்குரிய ஆற்றலும் பெறுவான்; கேண்மையோடு தலைவனிடம்
 பழகுவான். அப்படியின்றி, அவன்மேல் பொருமை கொண்ட பிறர்,
 அவனைப்பற்றித் தலைவனிடம் குறைகூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு
 அவனுக்குத் தன்னோடிருந்த உரிமையான கேண்மையை, உறவை,
 மாறுபட, வேறுகக் கருதத் தொடங்கிவிட்டால், திரு நீங்கும்;
 செல்வாக்கும் தலைமையும் அகலும். (அது கருதி, அரசு, ஆட்சி
 முறையில், சமுதாய நடப்பில், குடும்ப வாழ்க்கையில், தலைவர்கள்
 பொறுப்பை எல்லாம் வினை செய்வார் மேலேயே போட்டுவிட்டுக்
 கவலை இல்லாமல் திரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடாது.) ஆதலால்,
 இவர்கள் தம் பொதுக்கடமையை, நாள்தோறும் தவறாது ஆராய்ந்து
 வரக்கடவர். ஆராய்ந்து வந்தால்—தாம் குறைபாடில்லாதிருந்தால்—
 உலகமும் கெட்டாது; அனைவருக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நல்லது.

சுற்றும் தழுவுதல் :

வினை செய்வாரைத் தம்மோடு அனைத்துக்கொண்டு போவது
 போலவே, அரசனும் தலைவரும் பிறரும், தம் சமுதாய வாழ்க்கையில்,
 தம்மோடு பல காரணங்களால் தம்கீழ் வினை செய்வாருக்குப் புறமே,
 நெருங்கிப் பழகுவார் பலர் இருப்பர். இவர்களை, அரசியல்
 வாழ்க்கையில் ‘சுற்றம்’ என்று வள்ளுவர் வழங்குகிறார். இச்
 சுற்றத்தாரையும் தழுவி அனைத்துக்கொண்டு போனால்தான்
 அரசியலும், சமுதாய குடும்ப வாழ்க்கைகளும், இனிதே இயங்கும்.
 இங்குக் குறிக்கப்பெற்ற சுற்றத்தார், பிறப்பின் தொடர்பாலும், பெண்
 கொள்ளல் கொடுத்தல்களாலும் ஏற்படும் சுற்றத்தார் அல்லர்.
 இவர்களின் பொது வாழ்க்கையில் தொடர்புகொண்டு பழகும்போது
 வந்து இவர்களைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருப்பவராவர் என்பதை மறக்கக்
 கூடாது. ஓர் உருளையில் உள்ள பல ஆர்களைப் போல இவர்கள்
 சூழ்ந்திருப்பவர்கள். ஆர்களைப் போல சேர்ந்து உருளை ஓடுவது போல
 • இச்சுற்றத்தினரின் ஒத்துழைப்பாலும் நல்லெண்ணத்தாலும் அரசி

யலும், குடும்பவியலும் தட்டுத்தடையின்றிப் பயின்று நடக்கும். இரத்தத் தொடர்புடையவர்கள், ஒருவன், பதவி, பட்டம், செல்வம் முதலியவற்றை இழந்துவிட்டால், நீர் அற்ற குளத்திலிருந்து நீங்கும் பறவைகள் போல விட்டு ஓடிவிடுவர்; அல்லது அவையுற்றிருக்கும்போது பொருமை கொண்டு அவனை ஒழித்துவிடவும் சதி செய்வர்; இச்சகம் பேசி வஞ்சிக்கவும் முற்படுவர். ஆனால், இந்த வகைச் சுற்றத்தார்களோ, உண்மைச் சுற்றத்தவர்களாக, பதவி, செல்வாக்கு முதலியவை தலைவர்களை விட்டு நீங்கினாலும் பழைய அன்பைப் பாராட்டுபவர்களாக, செல்வாக்கில் பட்டத்தில் பதவியில் இருந்த காலத்தில் பெற்ற உதவியைப் பின்னரும் நினைந்து அன்பு கொள்வார்கள்.

அன்பு நீங்காத இத்தகைய சுற்றம், ஒரு தலைவனுக்குக் கிடைத்து விட்டால் வளர்ச்சி குன்றாத நன்மைகள் பலவும் உண்டாகும். அச் சுற்றத்தோடு நெஞ்சு கலந்து அளவளாவ வேண்டும். அவ்வாறு நெஞ்சு கலத்தல் இல்லாது வாழ்ந்தால், அவ்வாழ்க்கை நிறைவுற்றதாகாது, குறைவுற்றதே ஆகும். குளம், தண்ணீர் நிறைந்திருந்தால், அதைக்கட்டிக் காப்பாற்றக் கரை வேண்டும். இல்லாவிட்டால், தண்ணீர் வழிந்தோடி வீணாவதோடு, அக்கம்பக்கத்தில் உள்ள பயிர், பச்சை, கால் நடை, மக்கள் முதலியவற்றுக்குக் கேடு விளைத்து அழிவு வேலையையும் செய்துவிடும். அது போல, சுற்றத்தோடு நெஞ்சு கலவாதான் வாழ்க்கையும் கெடும் என்று வள்ளுவர் அழகிய உவமைவாயிலாகச் சுற்றந்தழுவலின் சிறப்பைக் கூறிவைத்துள்ளார். அரசியல் சுற்றமும், பிற தலைவர் சுற்றமும் அரசியல் தலைவர்களையும் பிற தலைவர்களையும் சூழ்ந்திருந்து இருவரும் இணைந்து ஒழுகி வாழ்தல், செல்வம் பெற்றதன் பயனாகும். பதவியும் செல்வாக்கும் உள்ளபோதுதான், தலைவர்கள், உண்மை அன்புடைய அரசியல், சமுதாயச் சுற்றத்தினரைத்தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். தழுவிக்கொண்டு, அவர்கட்கு வேண்டி இருப்பின், இன்சொல் கூறியும், பொருள் கொடுத்துதவியும் வாழ்ந்தால், மேலும் தலைவர்களைச் சூழ்ந்தும், சூழ்ந்தவர்களைப் பிறர் சூழ்ந்தும், இவ்வாறு சமுதாயத்தொடர்பும் பிணிப்பும் ஏற்படும். சுற்றத்தால் விளையும் நன்மைகள் சுற்றம் தழுவிக்கொள்பவர்க்கே அமையும். சுற்றிச் சூழ்ந்திருப்பவர்க்குத் தலைவர்கள் பெருங்கொடை அளித்தலும், அரசன் முதலியவர் விரும்புகிறார் என்பதற்காக அளவுக்கும் விஞ்சி அவர்க்கு வெளிவரும் வரையில் செய்து அதற்கு இலக்காகத்திருத்தலும் உடையராயின், அவர்களைப் போலச் சுற்றமுடையவர் பிறர் இல்லை எனலாம். காக்கையின் வாழ்க்கையில் இது இயல்பாக

அமைந்துள்ளது. “காக்கை கரவாக் கரைந்துண்ணும்; ஆக்கமும் அன்ன நீரார்க்கே உள.” மேலும், தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் எல்லோரையும் ஒரே தன்மையராக மதித்து நோக்கிவிடாமல், அவரவர் தகுதிக்கேற்ப, வரிசையாக நோக்கி நடந்தால், சுற்றத்தார், தலைவரை என்றும் சூழ்ந்திருப்பர்.

பொச்சாவாமை :

இனி, ஒரு தலைவனுக்கு முன் சுற்றத்தினராய் இருந்து இடையில் அவனோடு அமராத, தழுவி வாழாது, பிரிந்துபோனவர், பின்னும் திரும்பிவந்து பழையபடி சுற்றத்தினர் ஆகின்றனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவ்வாறு ஏன் திரும்பி வருகின்றனர்? விட்டுப்போவதற்குரிய காரணங்கள் நீங்கி, அவை இல்லாமற் போனால் இத்தகைய சுற்றத்தினர் திரும்பவும் தம் தலைவனை வந்த டைவர். அவ்வாறு திரும்பிவருபவர்களைப் பழையபடி சுற்றமாகவே ஏற்றுக்கொள்வது தலைவரின் கடமையாகும். இதே போல, காரண மில்லாதவழியும், தாமாகவே தலைவனை விட்டு நீங்கிய அரசியல் சுற்றத்தினர், சிலபல காரணங்களை முன்னிட்டுத் திரும்பவும் தலைவன் பால் வந்தால், அவர்களும் ஏற்றுத் தழுவிக்கொள்வதற்குரியர். இவ்வாறு அமைச்சர் முதலாயினரைத் தெரிந்து தெளிந்து, வினையாற்றலில் சுற்றந்தழுவி, அரசியல், சமுதாய இயல், பிற இயல்களும் நடைபெறுவதைக் கண்காணிக்கும் அரசனும் பிறரும், தத்தம் கடமைகளை ஆற்றும்போது கடமைகளை மறந்துவிடாமலும் சோர்வில்லாமலும் செயலாற்றவேண்டும். பெருஞ்செல்வம், பேரின்பம், பெருமிதம் முதலியவற்றால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும் அரசன், தலைவன் முதலானோர், இவ்வுவகைக் களிப்பால் வரும் மறதியை ஒழிக்க வேண்டும். மறதி அவர்களுக்கு அளவிறந்த வெகுளியைவிடத் தீமை பயக்கும். வெகுளி, ஒரோவழி பகைவரை அழிக்கலாம். ஆனால், மறதியோ, தம்மையே அழித்துவிடும். நாள் தோறும் இரந்து வயிற்றை நிறைத்துக்கொள்ளும் நிலைமை ஒருவருக்கு வரின், அது அவருக்கு இழிவு, பாவம், எள்ளற்பாடுகளை விளைவித்து, அவரைப் பிறர் நன்கு மதிப்பதையும் அழிக்கும். அதுபோல, மறதியும் புகழுடையார்கண் உண்டாயின், அவருக்குத் தம்மைக்காவாமை யாலும், காரியக் கேட்டாலும் எள்ளற்பாட்டினை விளைத்து அவர் நன்மதிப்பினையும் அழித்துவிடும்.

இனி, பொச்சாப்பு என்னும் மறதியுடையார்க்குவரும் துன்பங்கள் யாவை என்று பார்ப்போம். அரசருக்கு அல்லது தலைவர்க்கு மட்டு மன்றி, யாவார்க்குமே, கடமை மறதி ஏற்படுமாயின், அறம், பொருள்,

இன்ப, வீட்டுப் பேறுகள் கைகூடாமல் போவதோடு, புகழையும் அவர் அடைய முடியாது. இது, எந்நாட்டிலும் அறிஞர்கள் கண்ட உண்மையாகும். அச்சமுடைய கோழைகளுக்கு எத்தகைய வலிய அரணிருந்தும் பயனில்லாதவாறு போல, கடமையை மறந்தவர்கள் செல்வம் எல்லாம் பெற்றிருந்தும், அவற்றற்பயனில்லாமற்போய் விடும். தம்மாற் காத்துக்கொள்ளத்தக்க துன்பங்களை, வருமுன்னரே அறிந்து காத்துக்கொள்ளாது மறந்திருந்தால், பின் அவை வந்துற்ற காலத்துக் காக்கலாகாமையின், அத்துன்பங்களால் மிகவும் துன்புறுவார்கள்; 'முன்னமே காவாமற்போனோமே!' என்று கழி விர்க்கமும் கொள்ளுவர். அரசனுக்கும் தலைவனுக்கும் பிறருக்கும், வினைசெய்வார் சுற்றத்தார் ஆகிய தம்மவரையே இயக்கும்போது, மறதியில்லாமல் வினையாற்றும் திறம் ஓயாது வாய்க்கப்பெற்றால், அதுவே சிறந்த நன்மையாகும். இடைவிடாத நினைவை—அதாவது மறவாமையாகிய கருவியை—உடையாருக்கு, அரியதென்று ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. இங்ஙனம் மறவாது தலைவர்களுக்குரியனவென்று நூலோர் நுவன்றுள்ளவற்றை இவர்கள் கடைப்பிடித்தல் நல்லது. கடைப்பிடிக்காது விடுத்தால், இம்மையில் மட்டுமன்றி, எழுமையிலும் நன்மையில்லை என்பர் வள்ளுவர். மகிழ்ச்சியிலும் செல்வத்திலும் மூழ்கிக்கிடந்தும், உணர்ச்சிவயப்பட்டு, கடமையில் தவறிக் கெட்டவர் உலகில் பலர் உளர். அரசியல் தலைவர்களும் பிறரும் இதை நினைத்துப் பார்ப்பார்களாயின், அந்நினைப்பால் மனம் திரும்பித் தம்மையும் அக்கேட்டினின்று ஒருவேளை காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் வழியுண்டாகும். எனவே, அரசியல் தலைவர்களும், பிற சமுதாயத் தலைவர்களும், குடும்ப மறதியின்றித் தாம் எய்த நினைத்த பொருளைப் பின்னும் நினைத்து, அதன்கண்ணே முயன்றால், அதை எளிதில் எய்திவிடலாம் என்ற மறதி ஒழிக்கும்வழி, வெற்றி பெறும் வழி, அனைவரும் மேற்கொள்ளத் தக்கதாகவே இருக்கிறது.

செங்கோன்மையும் கொடுங்கோன்மையும் :

(இனி எத்தகைய அரசு ஒரு நாட்டில் நிலவினும், அது அற அடிப்படையில் அமைந்ததாகவும், அதன்கண் பயிலும் இல்லற சமுதாய சமய வாழ்க்கைகள்) "சிறப்புடை மரபில் பொருளு மின்பமும் அறத்துவழிப்படுதல்" என்றங்கு, அறநெறி வழிப்படுவன வாயும், குடிகளின் நலத்தையே கடமையாகக் கருதுவனவாயும் இருக்க வேண்டும். பண்டு தொட்டே, தமிழகத்தில் முடியுடை மூவேந்தரும், எல்லா அதிகாரமும், நால்வகைப்படையும், தம் கையிலிருப்பினும், எத்தகைய தனி ஆட்சியும் அதிகாரமும் செலுத்த

வாய்ப்பிருப்பினும், பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சி, இடித்துரைக்கும் அமைச்சர்கள் அறிவுரைகேட்டு, குடிநலமே கருதி, செங்கோலோச்சி வந்ததால், தமிழக அரசு நல்லரசாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. மன்னர், தம் பொறுப்புணர்ந்து, குடிநலம் ஓம்பி, தெய்வமஞ்சி, அரசியல் நடத்தினர். ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயமும் நடுவு நிலை பிறழாத அறங்கூறு அவைகளும், பொது நலம் ஓம்பும் அலுவலர்களுக்கும், நல்லாட்சி நிலவ உதவின. சேரன் செங்குட்டுவன்,

“மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையிர் எய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டு கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்லென”

நல்லரசரின் கடமைகளை உணர்ந்து தன் அனுபவத்திலிருந்தே, தன் உளத்தான் மதிப்பீடு செய்துகொள்வதை, எக்கால அரசுத் தலைவர்களும் மனத்துட்கொண்டு நடப்பது நல்ல பயனைச் செய்யும்.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும்
கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும், மாண்ட
அந்நெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”

(புறம். 55. 7—12)

என்னும் புறநானூற்றடிகளும், ‘வேலன்று வென்றி தருவது; மன்னவன் கோல்; அதுரஉங்கோடாதெனின்,’ என்ற திருக்குறளும், அறநெறிக் குடிநல அரசியலின் அடிப்படை அரசியல் தத்துவத்தையே குறிக்கின்றன. இக்கடமைகளைத் தமிழ்மன்னர்கள், தமிழக வரலாற்றில் சங்க காலத்திலும் சரி, பல்லவர் காலத்தும் சரி, சோழ பாண்டியப் பேரரசுகள் காலத்தும் சரி,—எக்காலத்தும் மறக்கவுமில்லை; மறுக்கவும் இல்லை. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன், “அறனிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத் திறனில் ஒருவனை நாட்டி, முறை திரிந்து, மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக!” என்றும், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன்,

“என்றிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணது
கொடியன்எம் இறைஎனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி துற்றம் கோலேன் ஆகுக!”

என்றும் வஞ்சினம் கூறுங்கால் இவ்வடிப்படைத் தத்துவத்தை நன்குணர்ந்துதானே கூறுகின்றனர்!

இத்தகைய அரசில், செங்கோன்மை நிலவும்; அதற்கு மறுதலையாகிய கொடுங்கோன்மை நிலவாது. செங்கோன்மை அதற்கு மறுதலையாகிய கொடுங்கோன்மைகளின் இயல்புகளை ஒரு சிறிது இனிக் காண்போம்.

செங்கோன்மை :

நடுவு நிலைமை உடையனாய், ஒருபால் கோடாது, தன்கீழ் வாழ்வார் குற்றம் செய்தால் அக்குற்றத்தை நாடி, யாரிடத்தும் கண்ணோடாது, குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்டனையை ஆராய்ந்து அவ்வள விற்காகச் செய்வதே செங்கோல் அரசனின் முறையாம்.

“வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்
கோளோக்கி வாழும் குடி”

என்னும் உண்மையைப் பிற்காலத்து வந்த குலசேகர ஆழ்வார், மிகவும் அழகாக,

“எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்”

என்றும்,

“தானோக்கா தெத்துயரம் செய்திடினும் தார்வேந்தன்
கோளோக்கி வாழும் குடி”

என்றும் விளக்கிப் போந்தாா.

மன்னவன் செங்கோலே, எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியாக இருக்கும் அந்தணர் நூல்களுக்கும் அறத்திற்கும் அடிப்படையாய் நிற்பது. இவ்வாறு செங்கோல் செலுத்துமரசன்—தலைவன்—பெறும் பயன்யாது? செங்கோலைச் செலுத்தியும், செலுத்துங்கால் குடிமக்களை அணைத்துக்கொண்டும் செல்லும் அரசனையும் தலைவனையும், அவர் தம் ஆட்சியினையும், நாட்டினர் விடாது, அவர்பால் நீங்கா அன்பினை உடையவராயிருப்பர். செங்கோல் நிலவும் நாட்டில் இயற்கை மாறாது. பருவமழையும், அதனால் குன்றாத விளைவும் உண்டாகும். மேலும், ஓர் அரசுக்கு வெற்றி தருவது அதன் படைப்பலம் என்று கருதலாம். வீரத்தாலும் போர்ச்செயலாலும் தலைவன் வெற்றியோடு வாழ்வதாகத் தோன்றலாம். ஆனால், நேர்மையான செங்கோல் ஆட்சி முறையால்தான் அவன் சிறப்போடு வாழ முடியும். “வேலன்று வென்றி தருவது; மன்னவன் கோல்; அது உங் கோடா தெனின்”; “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம்” என்றது போல அரசனை—அவன் செங்கோலை—முறையேதான் காக்குமே ஒழிய,

வேறென்றுங்காவாது. வையமுழுவதையும் இறைவன் காக்க, இறைவனை அவன் செய்யும் முறையே காக்கும். இங்ஙனம், முறை வேண்டினார்க்குக் காண்டற்கெளியனாய். அதாவது, உடனடியாகவும் கால நீட்டிப்பின்றியும் எளிதிலும் மிகுபணச்செலவில்லாமல் முறை செய்யா மன்னவன் தானே, பாவமும் பழியும் உறுநிலை எய்தி, அழிவான். அழிப்பதற்கு வேறு பகை ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை.

இனி, இறைவன் நாட்டில் முறை செய்யுங்கால், குடிமக்களிடம் குற்றங்கள் கண்டவழித் தண்டிக்க வேண்டும், குற்றவாளிகள் சிலரைத்தண்டிப்பதால் சமுதாயத்தின் பொதுமக்கள் பல்லாயிர வரையும் காக்க முடிகின்றது. இவ்வாறு குடிபுறங்காத்தோம்பும் போது, குடி மக்கள் குற்றம் புரிவார்களானால், அவர்களைத் துன்பம் செய்தல், பொருள் கோடல், கொல்லுதல் ஆகிய தண்டனைகளால் ஒழிக்க வேண்டும். “அன்பின் வழியது உயிர்நிலை” என்று அன்புடைமையிலும், “மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க” என்று தீவினையச் சத்திலும், “இன்னுசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண் நன்னயம் செய்துவிடல்” என்று இன்னு செய்யாமையிலும் அறிவுறுத்தி வாழ்க்கை வழி காட்டிய வள்ளுவர், இங்குப் பிறரைத் தண்டிக்கச் சொல்கிறாரே? இது தகுமா? என்றெல்லாம் ஐயப்படக்கூடாது: இவற்றுள் முரண்பாடு ஒன்றுமில்லை. அங்குக் கூறினவெல்லாம், தனிப்பட்டவர், இல்லறம் நடத்தும் முறையில் மேற்கொள்ளத் தக்கனவாம். ஆனால், அவரே, அல்லது சமுதாயத் தலைவரே, அல்லது அரசரே, பொது வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும்போது, பலரைக் காக்கும் கடமை மேற்கொண்ட போது, பொது வாழ்க்கையாகிய சமுதாய வாழ்க்கை நலிவெய்தாமலிருக்க, குற்றம் புரிவாரைத் தண்டிப்பதே தகும். அதுவே கடமை ஆற்றுவதாகும்; பழியாகாது, இது அன்பின்மை, இன்னு செய்தல், தீவினை செய்தல் ஆகும் என்றும் கூற முடியாது.

மேலும், தண்டனைகளிலெல்லாம் கொடியதாகிய கொலைத் தண்டனையைக் குற்றவாளிகளுக்கு இவர்கள் அளித்தாலும் அதிலும் தவறில்லை. “கொல்லாமை கூறிய வள்ளுவர், இங்குக் கொல்லுதல் கூறுகிறாரே! இது என்ன முரண்பாடு” என்று ஐயுறல் கூடாது. மேலே, பிற தண்டனைகளுக்குக் காட்டியபடி கொலைத்தண்டனை விதிப்பது, சமுதாய விரோதிகளை ஒழித்துக்கட்டிச் சமுதாய வாழ்வுக்குத் தூய்மையும் அச்சமில்லாது வாழும் அமைதியும் தருவதற்கு ஆதலால், இதுவும் கடமை ஆற்றுவதேயாகும். பழியும் பாவமும் ஆகாது. தீவைப்போர், நஞ்சிடுவோர், குத்திக் கொலை புரிவோர்,

கள்வர், சூறையாடுவோர், பிறனில் விழைவோர் போன்ற, பல கொடியவர்களிருப்பார்கள். இவர்களுள் சட்டப்படி கொலைத் தண்டனை விதிப்பதற்கு உரியவர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனையை அறங்கூறவையங்கள் விதித்தால் அது தவறாகாது. புல்லும் களையும் மண்டினால் பைங்கூழ் - பயிர் - அழியும். ஆனால், இக்களைகளைப் பறித்தெறிந்துவிட்டால் பயிர் தப்பிப் பிழைக்கும். அது போல்வதே சமூக விரோதிகளைக் கொலைத் தண்டனையால் ஒழித்துக்கட்டலும். இவர்கள் ஒழிந்தால் சமுதாயம், சமூக விரோதிகளுக்கு அஞ்சி நலிவடையாது வாழும்; அமைதி எய்தும்.

முன்னேறிய சில பல நாடுகள், சமுதாய நலம் நாடும் நாடுகள், “ஒருவனைக் கொன்று தண்டித்தால், அவனைத் திருத்தமுடியாமற் போகின்றதே! அவன் திருந்த ஒரு வாய்ப்புக் கொடுக்கமுடியாமற் போகின்றதே!” என்றெல்லாம் கருதித் தம் நாடுகளில் கொலைத் தண்டனையை ஒழித்துவருகின்றன. இதற்கு மாறாக எச். ஜி. வெல்ஸ் போன்றவர்கள், “குற்றவாளிகள் திருந்துவார்கள் என்று எத்தனை ஆண்டுகள் சிறையில் வைத்து உயிரைக் காத்தாலும், சிறைவாழ்வில் எஞ்சிய மக்கட்பண்பும் அவர்களில் மாய்ந்தொழிந்துவிடுகிறது. இவ்வாறு அவர்கள் மனத்தை முற்றிலும் கெடுத்து, உயிரை மட்டும் உடம்போடு வைத்துக்கொண்டு, மானமற்ற, ஈன வாழ்க்கை நடத்த அவர்களுக்கு உதவுவதைவிட, அவர்களுடைய உயிரைப் போக்கி விடுவதே மேல்” என்றும், “அவர்களைக் கட்டிக் காக்கும் சிறை காவலாளிகளும் மக்கள் பண்பை இழக்க நேரிடுவதால், கொலைத் தண்டனையால் குற்றவாளிகள் ஒழிந்துவிட்டால், காவலாளிகளாவது கெடாமலிருக்க வழியுண்டாகும்” என்றும் பலபடக் காரணங்காட்டிக் கொலைத் தண்டனையால் நன்மையே விளையும் என்று கருதுகின்றனர். இவற்றையெல்லாம் திருவள்ளுவர் பரிந்துரைக்கும் கொலைத் தண்டனைக் கருத்துகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதும், இக்கால இந்தியக் குடியரசியலில், இவர் கருத்துகள் எவ்வளவிற்கு ஏற்றுக் கொள்ளற்பாலன என்று மதிப்பீடு செய்து பார்ப்பதும் பொருத்தமானவையே.

கொடுங்கோன்மை :

செங்கோன்மைக்கு மாறானது கொடுங்கோன்மையாகும். “குடி பழிதூற்றும் கோலேனாகுக”; “மெலிகோல் செய்தேனாகுக”; “பிழையுயிர் எய்தின் பெரும்பேரச்சம்” என்றெல்லாம் தண்பொழில் வரைப்பில், வண்கெழு மூவராய முடியுடைத் தமிழ் வேந்தர் அன்று கொடுங்கோலஞ்சி வஞ்சினம் கூறினரென்றால், கொடுங்கோன்

மைக்கு எவ்வாறு தமிழக அரசு பண்டு தொட்டே அஞ்சி வந்தது என்பதை அறியலாமன்றோ! “கொடுங்கோல் மன்னன் வாழும் நாட்டில் கடம்புலி வாழும் காடு நன்றே!” என்றன்றோ தமிழ்மக்கள் கருதி வந்தார்கள்! அதனாலன்றோ அப்பழமொழியும் எழுந்தது?

பொது மக்களின் சமுதாய வாழ்வு நலனைக் கருதிச் செங்கோல் வேந்தன், அரசுத் தலைவன், ஒரோவழிக் கொலைத்தண்டனையால் கொடியோராகிய சமுதாய விரோதிகளைச் சட்டவரம்புக்குட்பட்டு ஒழித்துக்கட்டல் நல்லதே என்று கண்டோமாயினும், அம்மன்னனே பொதுமக்கள் நலனையும், அரசுக்கடமையையும், பொறுப்பையும் மறந்து, அதிகாரத்தையும் ஆற்றலையுமே ஆணவத்தால் மேற் கொண்டு, குடி மக்களை ஒறுத்தும் வரம்பிகந்து கொடுமை செய்தும் வந்தால், அது செங்கோன்மை ஆகாது; கொடுங்கோன் மையே, எனவே, கொடுங்கோன்மையது குற்றம், கொடுங்கோல் மன்னனுக்கு எய்தலாகும் குற்றங்கள், அவனாட்டுமக்களுக்கு வரும் குற்றம் அவனாட்டின்கண் நிகழும் குற்றம் ஆகியவை எல்லாம் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

‘குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை’ என்ற கடமையும் பொறுப்பும் மறந்து, அதிகார வெறியேகொண்டு, ஆணவத்தினால் குடிமக்களை வருத்தத் தொடங்கிக் கொடுமையை அரசனோ தலைவனோ செய்தால், அவன் பகைமைபற்றிக் கொல்லும் தொழிலைச் செய்யும் பகை வரின் கொடியவனாவான். பகைமைகருதிக் கொலை ஒரோவழிதான் நிகழும். ஆனால், அதிகார வெறி கொண்டு செய்யும் கொடுமை எப்போதும் நிகழக்கூடும். வழிப்பறி செய்து ஆறலைக்கும் கள்வன் வேலைக்காட்டி அச்சுறுத்தி, வழிப்போக்கரின் பொருளைத் தருமாறு கேட்டலுக்கும், கொடுங்கோல் கொண்டு குடிமக்கள் பொருள் பறிக்கும் அரசனுக்கும் வேறுபாடு ஒன்றில்லை. படைவலி என்று வெறிகொண்டு மட்டும் எத்துணைக் காலம் பொல்லாத அரசு நிகழக் கூடும்? இதனால், அல்லற்படுகின்ற மக்கள், பொறுக்க முடியாமல், நாள்தோறும் அழுதழுது உகுக்கின்ற கண்ணீர் வீண் போகாது. அதுவே கொடுங்கோலன் செல்வவாழ்க்கையை ஒழிக்கக்கூடிய கூரிய பெரும்படையாகும். ஒரு மரத்தை அறுத்துத் தள்ளும் கூரிய வாட்படை போன்று, ஏழை அழுத கண்ணீர் அரசனது செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படையாகிவிடும். ஏழை மக்கள் வல்லரசின் பொல்லாங்கை எதிர்த்துப் போர் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால், போராட்டத்தால் விளையும் அழிவைவிட, அவர்கள் கண்ணீர் பேரழிவை உண்டாக்கிவிடும். போர்க்கருவிகளினால், உடலை அழிக்க

லாம். ஆனால், இடுக்கணழியாத மனத்திண்மையும், நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத்திறமும் கொண்ட குடி மக்களின் உள்ளங்களை அழிக்க முடியுமா? அவர்கள் கண்ணீராலேயே, எத்துணையோ பெரிய மாறுதல்களை, புரட்சிகளை உண்டாக்கிவிடுவார்கள். கொடுங்கோலனுக்குத் துணைவரே பகைவராக மாறுவர். அவனுக்கு அடங்கி இருந்தவர்களே, அவனை அடக்கி ஒடுக்கக் கிளம்பிவிடுவார்கள். எனவே, திக்கற்றவருக்கு அவர்கள் அழுத கண்ணீரே பலருடைய மனத்திலும் அவனை அழிக்கும் திறனை, ஆற்றலை வளர்க்கும். கொடுங்கோல் படைப்பலம், வெறுஞ்செல்வம் போல அழியலாம். ஆனால், ஏழை கண்ணீரோ, பேராற்றல் மிக்க பெரும்படை என்று கொடுங்கோலாட்சியினருக்கு எச்சரிக்கையை வள்ளுவர் விடுத்திருக்கின்றார். எத்துணைப் பெரிய அரசியல், குடியியல் தத்துவத்தை, உலகப் புரட்சிகள் நடைபெறுமுன்னரே, பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே, தம் நுண்மானுழைபுலத்தால், வருமுன் காணும் முக்கால முன்னறிவால் வள்ளுவர் கண்டு வைத்ததோடு, உலகினருக்கும் வகுத்துரைத்திருக்கின்றார்! என்னே இவர்தம் அரசியல் சமுதாயப்பேரறிவு!

தன்னாட்டில் நிகழும் தீமைகளை நாடோறும், அவ்வப்போது, தானே தேங்கி நாற்றம் எடுத்துக் கேடு விளைவிக்குமுன்னரே, போக்கும் முறைகளை மேற்கொள்ளாத அரசன், நாடோறும் கெட்டுக் கொண்டேவருவான்; நாட்டையும், நாடோறும் இழந்துகொண்டே வருவான். செங்கோல் திரிந்து, மேல் விளைவதெண்ணாது, முறை தப்பிப்போகும் தலைவன், முன்னிட்டிய பொருளையும், குடிமக்களின் நல்லெண்ணத்தையும், “கூழும் குடியும் ஒருங்கே” இழப்பான். இவ்வுலகத்து மன்னர்கள் மன்னுதல், நிலைபெறுதல், செங்கோன்மையாலேயே ஆகும். செங்கோன்மை இல்லையேல், புகழும் இல்லை.

மழைத்துளியில்லாது உலகத்து மன்னுயிர்கள் வாழ்தலில்லை. இன்பம் இல்லை. துன்பமே. அது போலவே, அரசன் குடிகளிடத்துக் காட்டக்கூடிய அருள்துளி—குடிநலச் செயல்கள்—இல்லையேல், அந்நாட்டு மக்களுக்கும் துன்பமே. இன்பமில்லை. முறை செய்யாத மன்னவன்கீழ் வாழும் குடிமக்கள், பொருளுடையவர்களாயிருப்பதைவிட இல்லாமலிருப்பதே மேலாம். இருந்தால், தனக்குரிய பொருளோடு அமையாது, மேலும் மேலும் ஆளப்படுவோமீது, அளவுக்கு மீறிய வரிச்சுமையை, மன்னவன் ஏற்ற, தம் கைநோவ, உடல் நோவ, உள்ளமும் நோவக் குடிமக்கள் வருந்த நேரிடும். இவற்றால் கொடுங்கோல் நாட்டு வாழும் குடிமக்களின் இழிநிலை புலனாகின்றது.

வெருவந்த செய்யாமை :

அறநெறி பிறழ்வதால், முறை தவறிச் செல்வத்தைச் செய்வதால், அல்லவை செய்தார்க்கு அறம்கூற்று ஆகும் என்பதற்கேற்ப, இயற்கையும் கொடுங்கோலைச் செய்பவனையும், அவன் நாட்டையும் செயிர்த்து நோக்க, பருவமழையும் இல்லாமற்போக, வானமும் பொய்க்கலாம். வசியும் வளமும் நீங்கலாம். கல்வியும், கலையும், பண்பாடும் இல்லாமற்போகலாம். “ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர்.” சுருங்கக்கூறினால், கொடுங்கோல் மன்னன் நாட்டில் நிகழும் கேடுகள் பலவாம். நாடு உருப்படாது, உருக்குலைந்து ஒழியும்.

கொடுங்கோல் மன்னன் நாட்டில் நிகழும் குற்றங்களையே, மேலே கண்டோம். ஆதலின், ஒரு நாட்டில் கொடுங்கோன்மை நிலவாது, செங்கோன்மையே சிறக்க வேண்டுவதன் இன்றியமையாமையும் புலப்படுவதால், அங்குக் குடிகளும் அமைச்சர் முதலிய அரசியல் ஆட்சி நிறுவனர்களும், அலுவலர்களும், பிறரும் அஞ்சும் தொழில்களை அரசுத் தலைவனும் சமுதாயத் தலைவரும் நிகழாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பரிவும் இரக்கமும் கொண்டு குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்காமல் விடுவது தவறாவது போலவே, செருக்குக் கொண்டும் அதிகார ஆணவத்தாலும் எல்லாரையும் துன்புறுத்துவதும் தவறாகும். ஆகவே, குற்றவாளிகளை நன்றாக ஆராய்ந்து, நடுவு நிலையில் நின்று தண்டிக்கும் போது, அவர்கள் மீண்டும் அக்குற்றத்தைச் செய்யாது திருந்திவிடும் அளவிற்குக் குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனையாகவே செய்ய வேண்டும். தண்டனை விதிக்குமபோது அளவு கடந்து கண்டிப்பவர் போலத் தொடங்கி, அளவு மீறாமல் நின்றால் அது நெடுங்கால ஆக்கத்திற்கு வழி கோலுவதாகும்.

“கடிதோச்சி மெல்ல எறிக நெடிதாக்கம்
நீங்காமை வேண்டு பவர்.”

என்பதில் இம்முறையை வள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அடுத்து, குடிகள் அஞ்சும் சில வினைகளைச் செய்தால் விளையும் கேடுகளைக் காண்போம். குடிகளஞ்சும் வெருவந்த செயல்களைச் செய்தால், செய்யும் அரசியல் தலைவர்கள் ஒருதலையாக விரைவில் கெடுவார்கள். ‘எம் அரசன் கொடியன்,’ என்று குடிகள் தூற்றும் மொழிகளை உடைய வேந்தன், தன் வாழ்நாட்காலத்தையும் செல்வத்தையும் இழக்க நேரும். முறை வேண்டியும் குறை வேண்டியும் தன்பால் வரும் குடிகள் தன்னைக் காண்டற்கு எளியனல்லாது அரிய ஞாலையும், கண்டவழியும் இன்னாத முகத்தினையும் உடையானது

பெரிய செல்வம் அவனுக்கும் பிறருக்கும் பயன்படாது போய் விடும். கடுஞ்சொல்லுடையனாய்க் கண்ணோட்டமுமில்லான் நெடுஞ் செல்வம் நீடிக்காது கெடும். கடுஞ்சொல்லும், குற்றத்திற்கு மேற்பட்ட தண்டமும் தலைவனது தானையையும் நாட்டையும் தேய்க்கும் படைகளாகும்.

இனி, அமைச்சர்களும், அலுவலர்களும் அஞ்சும் செயல்களையும் அரசுத் தலைவர்கள் செய்யலாகாது. அரசுச் செயல்களை ஆற்றும் போது தலைவர்கள், தம்மைச் சார்ந்த அமைச்சர்களையும் பிறரையும் கலந்து ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். தனியாகச் சீறிச் சினங்கொண்டு, செயல்களில் இறங்கலாகாது. இறங்கினால், அவர்கள் செல்வம் நாஸ்தோறும் சுருங்கும். போருக்கு வேண்டியவற்றையும், பிற பெருஞ்செயல்களுக்கு வேண்டியவற்றையும், அவை வருவதற்கு முன்னேயே செய்துகொள்ளாத அரசரும் பிறரும் அவை வந்த காலத்துப் பாதுகாவலில்லாது, வெருவந்து கெடுவர். பொது நன்மையைப் பற்றிய கருத்தில்லாமல் சார்ந்தவர்களோடு கலந்து ஆராயாமல் பிறர்மீது தம் சினத்தைக்காட்டிச் செருக்கோடு அல்லற்படுத்திச் செயலாற்றுகின்ற கொடுங்கோலர் ஆட்சியில், அவரைச் சூழ்ந்து, நல்ல அமைச்சர் குழுவும், சுற்றமும் இராமல், கல்வியறிவில்லாத கயவர் கூட்டம் ஒன்று சூழத் தொடங்கும். அவர்களை ஒருமுகமாகப் போற்றி அரித்துத் தின்னும் கூட்டமாகும் அது. அக்கூட்டத்தால் கொடுங்கோலருக்கும் பயனில்லை. கூட்டத்தினருக்கும் பயனில்லை. பயனற்ற அக்கூட்டத்தினர் பிறவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ளும் நிலத்திற்கு ஒரு வீண் சுமையேயாவர். குடியாட்சி நிலவும் நாடுகளில், குடிமக்கள், கற்றறிந்தோராய், தக்க தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாய், குடியாட்சி முறை சீர்பெற அமையும் வரை ஆட்சியில் தக்க தலைவர்கள் ஒரு சிலர் வரின், அவர்களும் கல்வியறிவற்ற கயவர் கூட்டத்தினரிடம் சிக்கிவிடக்கூடாது.

கண்ணோட்டம்:

சமுதாய வாழ்க்கையில் அரசனும் பிற தலைவர்களும், குடும்பத் தலைவர்களும், பழகியவரிடத்து மேற்கொள்ளத் தக்க பண்பாகிய கண்ணோட்டத்தின் தேவையை வள்ளுவர் அடுத்துக் குறித்துள்ளார். வெருவந்த செய்கைகளைச் செய்யாத தலைவர்கள், பழகியவர்களிடத்துக் கண்ணோட்டம் உடையவராதல் வேண்டும். கண்ணோட்டத்தின் சிறப்பு யாது? பழகியவரிடத்து நெகிழ்ந்து நடக்கும் பண்பாகிய கண்ணோட்டம் வாழ்க்கையிற் பல கூறுகளிலும் அடிப்

படையாக அமைந்திருப்பதோடு அழகாகவும் இருக்கிறது. ‘அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையொடு ஐந்து சால்பு ஊன்’ ரிய தூண்” என்று கண்ணோட்டத்தையும் சான்றணமையையும் தாங்கும் தூண்களாக வள்ளுவர் உருவகித்துள்ளதும் ஈண்டுக் கருதற் பாலதாம். கண்ணோட்டமும் பயின்றிரிடம் பழகும் பண்பும் இல்லா விடில், உலகியல் நடைபெறுது. நாடும், கடும்புலி வாழும் காடுபோ லாகும். நாட்டு வாழ்வாரும் புலியை அடைந்த புல்வாயினம் போன்று அல்லற்பட்டு அழிவர். எனவே, கண்ணோட்டத்தைக் ‘கழிபெருங் காரிகை’ என்றார் வள்ளுவர். காரிகை அழகாகும்.

கண்ணோட்டத்திலேயே, உலகியலும் பண்பாடும் அடங்கி யுள்ளன. உலகியலாவது, உலக நடை. ஒப்புரவு செய்தல், பிறரைப் புறந்தருதல், பிழைத்தன பொறுத்தல் முதலியன, உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும் உலகியல் நடைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளாகும். கண்ணோட்டத்தால்தான் அன்பு கொண்டு பழக முடிகின்றது; மக்கட் சமுதாயத்தில் பலரோடும் கூடிப் பழகவும் வாழவும் முடிகிறது. அதனால்தான் உலகியல் நிலைபெற்று நிற்கிறது. ஆனால், சமுதாய நலத்திற்கு மாறாகத் தன்னலத்துக்கே மக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கத்தோடு கண்ணோட்டம் காட்டுவது போன்று, அவர்களைத் தூண்டும் தலைவர்கள், பின்பு அவர்களுக்கு எதி ராகப் போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினுங்கூட, அடிபட்டவர்களை எதிர்த்து, அவர்களுக்கு இடம் கொட்டாமல், மக்கள் பூசலையும் பகையையும் பெருக்காமல், அத்தலைவர்களை ஒழித்துவிடுவார்கள். எனவே, தலைவர்களின் கண்ணோட்டம் தக்கபடி அமையவேண்டும். அ.தில்லையென்றால் அவர்கள் வாழ்க்கையும் அவர்களும் பூமிக்குப் பாரமே அன்றி, அவற்றால் வேறு பயன் இல்லை.

இக்கண்ணோட்டமில்லாக் கண்ணின் குற்றம் யாது? கண் ணோட்டம் இல்லாருக்குக் கண்ணிருந்தும் பயனில்லை. அவர்கள் கண்ணிலிகளே. மலரும் மணமும் போல, மணியும் ஒளியும்போல, உடலும் உயிரும்போல, பாட்டும் அதன் பண்ணும்போலக் கண்ணும் கண்ணோட்டமும் அமையவில்லை என்றால், கண்ணினால் பயனில்லை என்பதாம். அளவோடு உள்ள, அளவிற்குவிஞ்சி மிகையாகப் போய் விடாத கண்ணோட்டம் இல்லாத கண், இருப்பது போலத் தோன்று கின்றதேயொழிய, உண்மையில் வேறொரு பயனையும் அது செய்ய வில்லை. எனவே, இவ்வளவு சிறந்த கண்ணோட்டமே கண்ணிற்கு அணிகலமாகும். இவ்வணிகலன் இல்லையென்றால், அக்கண், கண்ணல்ல; கண்ணாய்த் தோன்றினும் நோய்களாலும், புனல் பற்றலினாலும், துயர் விளைக்கும் புண்ணையாகும்.

அடுத்துக் கண்ணோட்டமில்லாதாரின் இழிவும் கருத்ததக்கது. கண்ணோட்டத்தார்க்குரிய கண்ணைப்பெற்றும், கண்ணோட்டமில்லாத தலைவரும் பிறரும், மண்ணோடு பொருந்தி நிற்கின்ற மரத்தினையே ஒப்பர். கண்ணோட்டமில்லார், கண்ணுடையருமல்லர். அதற்கு மாறாக உண்மைக் கண்ணுடையவர்கள் கண்ணோட்டமில்லாமல் இருக்கவும் மாட்டார்கள். ஆனால், இக்கண்ணோட்டமுடைய தலைவர் தம் கடமைகளைச் செய்யும் போது, முறை செய்யும்போது, தம்மோடு பயின்றார், பிறர் இடுக்கண் செய்தால் பழமை கருதி, அவர்பால் கண்ணோட்டம் வைத்துக் கடமையினின்றும் வழுவவோ கடமைப்பொறுப்பைச் சிதைத்துவிடவோ கூடாது. வள்ளுவர், இதை முன்னரே, செங்கோன்மையை உடைய வேந்தன் கடமை கூறும் போது “ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறை புரிந்து” என்று வற்புறுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு, முறை சிதையுங்கால் கண்ணோடாமையும், முறை சிதையாவழிக்கண்ணோடலும் செய்வது தலைவர்களுக்கு மிகவும் அரியவாகலின், அப்படிப்பட்ட தலைவர்களுக்கு, நாட்டில் செல்வாக்கும் தலைமையும் நெடுங்காலம் நிலைத்து நிற்கும். நாடே அவர்களுக்கு உரிமையானதாகும். இன்னும் சில வேளைகளில் தலைவர்களுக்கு இடையூறு செய்கின்றவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் “ஒறுத்தாற்றும் பண்பினர்.” அவர்கள் மாட்டும், பழகியவர்கள் என்ற காரணத்தால், பொறுமை மேற்கொண்டு, கண்ணோட்டமுடையவராகத் தலைவர்கள் இருப்பதே தலையான பண்பாகும்.

இனி, செங்கோன்மையிற்கூறிய ஒறுத்தல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் குற்றவாளிகளைப் பற்றியதாகும். ஆனால், இங்கு ஒறுத்தலிலும், பொறுத்தலைப்பற்றியும் கண்ணோட்டம் பற்றியும் கூறியது தலைவனுக்கே செய்யப்படும் இடையூறுகளைப் பற்றியது ஆகும். பொதுக்கடமைகள் செய்யும் தலைவனுக்கு, அவனைப் போன்ற ஆற்றலும் அறிவுமுடைய சிலர் அவன்மீது பொருமை கொண்டு இடையூறு செய்ய முற்படலாம். அப்போது தலைவன் சினங்கொண்டு தண்டிக்க முயலாது, தன் பொதுக் கடமை சிதையாது காத்துக்கொள்ள வேண்டும். இடையூறு செய்கின்றவர்கள் ஒரு வேளை நாளடைவில் மனம் மாறி அன்பு செய்யவும் தொடங்கிவிடலாம். தன் செல்வாக்கும் ஆற்றலும் அறிவும் அவர்களுக்கு இடையூறு விளைவிக்காமல் இருந்தால், தம் தவறுகளை உணர்ந்து அவர்கள் திருந்தியும் விடலாம். திருந்தாமல் இருந்து மேலும் இடையூறு விளைக்க முற்படுவார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் முன்னின்று நஞ்சை ஊற்றிக் கொடுக்கவும் முற்படுகின்றனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போதும்

கண்ணோட்டமே சிறந்தது என்பர் வள்ளுவர். அதை உண்டும் அமைதி எய்துவர். அதுவே நயத்தக்க நாகரிகமாகும் என்பர்.

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர், நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்.”

இத்தகைய பண்பாடே தலை சிறந்த பண்பாடாகும். இதைவிடச் சிறந்த பண்பாட்டை உலகில் யாண்டும் காண்பதரிது. இதை எடுத்து இயம்பி உலகுக்கு அறிவுரை வழங்கும் வள்ளுவர்தம் மாண்புதான் என்னே !

உலகம் உய்ய ஆலகால நஞ்சுண்டு அமைந்த நீலகண்டன் போல, இத்தலைவர்களும் நிலமிசை மன்னுவர். இறைவனது இப் பேரருட்செயலை வியந்த ஓளவையார், அதியனை வாழ்த்தும்போது அவ்விறைவனைப்போல ‘நீலமணிமிடற்றெருவன் போல நிலமிசை மன்னுமாறு’ அன்றே—கண்ணோடு வாழுமாறு அன்றே—வாழ்த்து கின்றார் ! தாம் வருந்தும் வருத்தம் தம்மை வருத்துகின்றவருக்கும் தெரியக்கூடாது எனனும் அளவுக்குத் தமிழர் நாகரிகம்—பண்பாடு—தலைசிறந்துவிட்டது. இதற்குமேல் போவதற்கு ஒன்றுமில்லை. பழகியவர்கள் வருந்தாது வாழட்டும் என்று, அவர்கள் இட்ட நஞ்சையும் உண்டு, உண்டபின் தம் உயிர் வேதனை அவர்களுக்குத் தெரியாமல், தெரிந்தால் அவர்கள் வருந்த நேருமோ என்று அதையும் மறைத்து வைத்து, அத்துன்பத்தைத் தமக்குள் அடக்கிக் கொண்டு, அமையும் அமைதி, ஒரு தலைவனுக்குக் கைவரப்பெற்றால் இதைவிடப் பெரிய பண்பாடு உலகத்து வேறு யாதுளது? இதைத் திருக்குறள் எடுத்தியம்பும் முறையை ஒட்டியே நற்றிணையும் “முந்தையிருந்து நட்போர் கொடுப்பின், நஞ்சுமுண்பர் நனி நாகரிகர்” என்று நயம்பட நவின்னுள்ளது.

ஒற்றூடல் :

ஆட்சி புரியும் தலைவனுக்கும், வேண்டுமானால் பிற தலைவர் களுக்கும், நாட்டின் பல பாகங்களிலும் மூலை முடுக்குகளிலும் அண்டை நாடுகளிலும் அயல் நாடுகளிலும் ஆங்காங்கே நடக்கும் நடப்புகளையும் மறைவாகக் கவனிக்க வேண்டிய சில ஆள்களைப் பற்றியும் அறியும் அறிவு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது. தாமே நேரிற்போய்க் கண்டும் கேட்டும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. அங்கங்கே என்ன என்ன நிகழ்கின்றன என்பதை மறைந்திருந்து உள்ளவாறு கண்டும் கேட்டும் அறிவிக்கும் ஒற்றர்கள் வாயிலாய் அவர்கள் கூறக் கேட்டு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதனால், இத்

தலைவர்களை, செவியிற் கண்டு உணர்வதாக அரசியல் நூல்கள் விளக்காநிற்கும். செவியிற்காண்பவர்களாகிய இவர்கள் வாயால் தம் கருத்துகளை அவைக்கண் வெளிப்படையாகக் கூறுது, குறிப்பாகக் கண்ணாலேயே காட்டும் ஆற்றல் மிக்கவர்களுமாதலின், செவியிற்கண்டு கண்ணிற்கூறி எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவர். ஒற்றர்கள் இத்தலைவர்களுக்குத் தம்நாடு செலுத்துங்காலும், பிறர் நாடு கொள்ளுங்காலும் வேண்டப்படுவர். இரு உலகப் பெரும்போர்களிலும் நேசநாட்டு, பகைநாட்டு ஒற்றர்கள் செய்த அரும்பெருஞ் செயல்கள் புகழப்பட்டுள்ளன. இவ்வொற்றர்கள், பகைவர் செயல்களை மட்டுமன்றி, நண்பர்கள், நொதுமலர் ஆகியவர்களின் செயல்களையும் கவனித்தற்குரியர்.

ஒற்றர்களும், அவர்களோடு தம் கடமைகளைத் தெளிவாக்கும் புகழ்மைந்த நீதி நூலும் (சட்டநூல்) தலைவர்களுக்கு இரு கண்களெனத் தெளிய வேண்டும். தலைவனது கண் செல்லமாட்டாத வரம்பெலாம் சென்று கண்டு, ஆண்டு நிகழ்ந்தனவெல்லாமுணர்த்தலானும், சட்டநூல் அந்நிகழ்ந்தவற்றுக்குத் தன்னுணர்வு செல்லமாட்டாத வினைகளையெல்லாஞ்சொல்லியுணர்த்தலானும், இவையிரண்டும் முறையே தலைவனுக்கு ஊனக் கண்ணும் ஞானக்கண்ணுமாகும். இவ்வாறு எல்லார்க்கும் நிகழ்வனவற்றையெல்லாம் நாள் தோறும், அவ்வப்போது, உடனுக்குடனே, ஒற்றால் வரைந்து அறிந்துகொள்வது, தலைவனது கடமையாகும். இவ்வாறு, ஒற்றினால் அறிந்துகொண்டு, அதன் புயனை எய்தாத மன்னவன் பகைக்கெளியனாகிவிடுவான். அவன் வெற்றியடைய முடியாது. ஒற்றர்களைக் கொண்டு ஆராயும்போது, காரியம் செய்யும் அலுவலர், சுற்றத்தார், வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடின்றி ஆராய்ந்து, தலைவனை முன்னிட்டு, அவனிடம் செய்வனவும் அறிந்து இவற்றிற்கு எல்லாம் ஏற்றன செய்ய வேண்டும். ஒற்றறியும்போது, ஒற்றப்படுவார் கண்டால், ஐயுறுத மாற்று வடிவோடு பொருந்தி அவர்கள் ஐயுற்றுச் செயிர்த்து நோக்கினால், அவர்கள் கண்ணிற்கு அஞ்சாது, நின்று, அவர்கள் என் செய்தாலும் தன் மனக்கருத்தை வெளியிடாமல், உமிழ்ந்துவிடாமல், காக்க வல்லவனாக ஒற்றன் இருக்கவேண்டும். மாற்றுருக்கொள்ள வரும்போது, முற்றத்துறந்த முனிவர் போல, மாற்றுருக்கொண்டு விரத ஒழுக்கம் பூண்டு, உள்புகுதற்கரிய இடங்களிலெல்லாம் புகுந்து, ஆராயவேண்டுவனவற்றை ஆராய்ந்து, ஆராயப்படுவோர் ஐயுற்றுப் பிடித்து எல்லாத்துன்பமும் செய்து கேட்டாலும், சோர்வுறுது தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாதவனே ஒற்றனாவான் என்று கூறப்பெறுவதிலிருந்து ஒற்றாடலின் அருமை

தெரியவருகின்றதன்றோ? புகையும் புகாத இடத்தில், அனுமன் புகுந்து, இலங்கையில் ஆராய்ந்ததாக, நாம் கம்பராமாயணத்தில் காண்கிறோம் அன்றோ? ஒற்றப்படுவார் மறையச் செய்த செயல்களை அவர்க்குள்ளாயினவரிடம் அவர்கள் ஐயப்படாமல் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒற்றன் அவ்வாறு கேட்டறிந்த செயல்களிற் பின் ஐயப்பாடு இல்லாமலும் துணிய வேண்டும். ஐயப் பாட்டோடு வந்து அரசனிடமோ தலைவனிடமோ கூறினால், அரசனோ தலைவனோ, வினை செய்யலாகாது. இவ்வாறு ஒற்றறியும் தலைவன், ஒற்றனால் அறிந்த சில செய்திகளின் உண்மையை, உறுதி செய்ய அவனறியாமல், மற்றோர் ஒற்றனை அனுப்பி, இருவர் கூறும் செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கி உணர வேண்டும். ஒற்றர்களை ஆளும் போது அறியுமாறு அனுப்பினால் தம்முட்கலந்துகொண்டு அவர்கள் ஒரே மாதிரி கூற இயலும். ஒருவர்க்கொருவர் அறியாதவாறு அமர்த்த வேண்டும். அங்ஙனம் அமர்த்திய ஒற்றினில் மூவரை ஒரு பொருள்மேல், வேறு வேறுகவிட்டால் அம்மூவர் சொல்லும் செய்தியும் ஒத்திருந்தால், அதை உண்மை என்று தெளிய வேண்டும். இவ்வாறு மறைந்தவை அறிந்து கூறிய ஒற்றனுக்குச் செய்யும் சிறப்பினையும் பிறர் அறியாமலே செய்ய வேண்டும். பலருமறியச் செய்தால், சிறப்புப் பெற்றார் யார், சிறப்புப் பெறுவதற்குக் மாரணம் யாது என்றெல்லாம் பிறர் ஆராயப்படுவர். புகுந்தால், மறைகள் எல்லாம் வெளியாகிக், காரியம் கெட்டுவிடும்.

ஊக்கமுடைமை :

இனி, அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவர்களும், அலுவலர் ஒற்றர் முதலியவரும், சமுதாயத் தலைவர்களும், பிறரும் வினைசெய்தற்கண் கிளர்ச்சியுடையராயிருத்தல் வேண்டும். இதுவே ஊக்கமுடைமையாம். ஊக்கம் உடையவரையே உடையவர் என்று சொல்லலாம். அவ்ஊக்கமுடைமையில்லாதாரை, அவர்க்கு முன்னோர் தேடி வைத்த பொருளை அவர்கள் பெற்றிருந்தாலும், உடையவர் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. ஊக்கம் உடைமையே நிலையான உடைமை. அது மனத்துள் நீங்காது நிற்கும் செல்வம் ஆகும். ஆனால், பொருளோ நிலாது நீங்கிவிடும். ஆதலால், அது உடைமை ஆகாது. ஊக்கத்தை, நிலைத்த செல்வமாக உடையவர்கள், தாம் பெற்றிருந்த பொருட்செல்வமெல்லாம் இழந்தாலும் இழந்துவிட்டோமே என்று அலமந்து வருந்தமாட்டார்கள். ஊக்கத்தோடு உழைத்து முயன்று அதைத் திரும்பவும் பெறப் பாடு படுவார்கள்.

அப்படிப்பட்ட அசைவில்லாத ஊக்கத்தை உடையவர்களிடத்தில் செல்வம் தானே அவர்கள் இருக்கும் இடம் தேடிக்கொண்டு போய்ச் சேரும்.

இத்தகைய ஊக்கமுடையவர்கள், மேன்மேலும் வாழ்க்கையில் உயர்ந்துகொண்டே போவர். ஒரு பொய்கையில் நீரின், ஆழத்திற்கு ஏற்றவாறு நீர்ப்பூக்களின் தாள்கள் நீள்வது போல, மக்களுடைய உள்ளத்தின் ஊக்கத்திற்கு ஏற்றவாறு அவர்களுடைய வாழ்க்கையும் உயரும். எனவே, ஒருவர் உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளவதாக இருக்க வேண்டும். உயர்வுள்ளும்போது ஒருகால் அது கைகூடாமற் போயினும், உயர்வுள்ளும் கருத்தை என்றும் விட்டுவிடக்கூடாது. அம்பினாற்புண்பட்டவிடத்தும், தளராது தன் பெருமையை நிலை நிறுத்தும் களிறுபோல, ஊக்கமுடையோர் தாம் கருதிய உயர்ச்சிக்குச் சிதைவு வந்த இடத்தும் தளராது நினைத்தது முடிப்பர். ஊக்கமில்லாதவரோ, மேற்கண்ட இயல்புகளுக்கு முற்றிலும் மாறானவர்களாவர். அவர்கள் உயர்வுக்கு மாறாக இழிவே எய்துவர். எல்லா விலங்குகளிலும் பெரிய உடம்பினைப் பெற்றிருந்தும், கூரிய கோட்டையும் பெற்றிருந்தும், யானை, ஊக்கமின்மையான் புலி தாக்கினால் அதற்கஞ்சும். அதைப்போலவே பகைவர் மிக்க மெய் வலியும், கருவிச் சிறப்பும் உடையராயினும், ஊக்கமில்லாத தலைவரும் அலுவலரும், அவற்றையுடைய எதிரிகளுக்கு அஞ்சுவர். எனவே, ஒருவருக்கு வலி ஊக்கமிகுதியே. அஃதில்லாதவர் மக்களாகார்; மக்கட்குள்ள நல்லறியும் காரிய முயற்சியும் இல்லாததால் மரத்தையே ஒப்பர். வடிவால் மக்கள் போன்றிருக்கிறார்களேயன்றி, மரங்களேயாவர். மரத்திற்குள்ள பயன்பாடும் இம்மக்கள் வடிவில் உள்ள மரங்களுக்கில்லையாம். மரங்களோ, தின்ன இனிய பழங்களைத்தரும். தங்கத் தண்ணிலையும், தேவர்கோட்டம், இல்லம், தேர், நாவாய் முதலியவைகளைக் கட்டுவதற்கு உதவ மரப்பகுதிகளையும் போன்ற பல பயன்களைப் பிறருக்குச் செய்கின்றன: ஊக்கமில்லாத மரமனைய மக்களிடம் பிறருக்குப் பயன் தரும் செயல்களுமில்லையாம்.

மடியின்மை :

இவ்வாறு கருதியன செய்யுங்கால், ஊக்கமுடையோரிடம் மடி—சோம்பல்—இருக்கக்கூடாது. மடி மிகத்தீயது. உலக நடை உள்ள அளவும் இடையறாது தன்னுட்பிறந்தாரை விளக்குப் போல விளக்கும் ஒரு குடியை அதிப்பிறந்தான், விளக்கை அடர்த்து மாய்க்கும் இருள்போல உள்ள மடியை, மேற்கொண்டால், அம்மடி அக்குடியைக் கெடுத்துவிடும். ஒரு குடும்பத்தை மேன்மேலும் நல்ல

குடும்பமாக்க விரும்புவார், தமது சோம்பலை ஒழித்துக்கட்டி ஒழுக வேண்டும். அவ்வாறு ஒழுகத் தாமுயர்வர். தாம் உயரக் குடியும் உயரும். மடியைத் தம் மடியிலேயே வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் பேதை பிறந்த குடியானது, அக்குடியைப் புறந்ததந்து பாதுகாக்கும் அவனே மடியினால் பாதுகாவாது விட்டால், அவன் அழிவதற்கு முன்னரே அழிந்துவிடும். குடி உயர்வது முயற்சிக்குப் பின்னாலேதான் நிகழும். ஆனால், அவன் மடியினால், சோம்பலினால், அழிவதற்கு முன்னாலேயே அவன் பிறந்த குடி அழிந்துவிடுமாம். இப்படிப்பட்ட திருந்திய முயற்சி இல்லாதாரின் குடி, மடிவதோடு குற்றமும் பெருகும்.

எனவே, மடியினால் விளையும் குற்றங்கள் பலவாகும். விரைந்து செய்வதனை நீட்டித்துச்செய்யும் இயல்பும், மறதியும், சோம்பலும், அளவு கடந்த தூக்கமும் ஆகிய நான்கும் கேட்டைத் தருவன. இவை நான்கும் கெட்டுப்போகும் இயல்பினை உடையார் விரும்பி ஏறும் மரக்கலத்தினை ஒக்கும். வாழ்நாள் முடிவடையப் போகின்றவர்களுக்கு ஆக்கம் பயப்பது போன்று காட்டி அவர் விரும்பி ஏறியவழிக் கடலிடை வீழ்த்தும் மரக்கலம் போல, இந்நான்கும், துன்புறும் தன்மையினரை இன்புறுத்துவன போல முதலில் தோன்றி, அவற்றை மேற்கொண்டவழித் துன்பத்துள் வீழ்த்திவிடும். உலக முழுவதும் ஆளத்தக்க செல்வம் அனைத்தும் தமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றாலும், மடி உடையவர்கள் அச்செல்வத்தின் பயனை அடைய முடியாது. தம் முயற்சியின்மையால் அச்செல்வமே அழிந்துவிடும். சோம்பலை விரும்பிச் சிறந்த முயற்சியைக் கைவிட்டவர்களை நண்பரும் இடித்துரைப்பர்; பிறரும் இகழ்ந்துரைப்பர். குடியுடையான் கண்ணே மடி தங்குமாயின், அது அவனைத் தன் பகைவர்க்கு அடியவனாக்கிவிடும்.

இக்குற்றங்களையெல்லாம் தவிர்த்தவன், மடியில்லாது ஒழுகுபவன், மடியுடையானிடம் கண்ட குற்றங்களுக்கு மாறாகப் பெரும் பயனை—நன்மைகளை—எய்துவான். மடியுடைமைக்கு ஏதுவாகிய தன்மையை—அதாவது தாமத குணத்தை—ஒழிக்கவே, அவன் குடியுள்ளும் ஆண்மையுள்ளும் வந்த கால இட, விளைகளின் மூலம் முடிவுகளை அறியாமை, சூழ்வன சூழாமை, துணைவழித் தெரியாமை, முதலிய குற்றங்களெல்லாம் கெட்டு ஓடிவிடும். அதாவது, மடியாண், மையை மாற்றிக் குடியாண்மையை நிறுவிவிடுவான் என்பதாம். இவ்வாறு மடியில்லாதொழுகும் அரசுத் தலைவனும், சமுதாயத் தலைவனும் பிறரும், உலக முழுவதையும் வேண்டினும், ஒருங்கே

இடையீடின்றி எய்தவும் முடியுமென்றால், மடியின்மையின் ஆற்றலை என்னென்பது?

ஆள்வினையுடைமையும் இடுக்கணழியாமையும் :

குற்றங்கள் பலவுடைய மடியைக் கெடுத்தாலும் அரசுத் தலைவரும் பிறரும் வினைகளைச் செய்யுமிடத்து இடைவிடாது மெய்ம் முயற்சியுடையராதல் வேண்டும். இவ்வியல்பின்றி எடுத்துக்கொண்ட எவ்வினையும் செய்ய முடியாது. 'இவ்வளவு பெரிய காரியமாயிற்றே! இதை நாம் எப்படிச் செய்யப்போகின்றோம்!' என்று ஒரு காரியம் செய்யப்படுங்கால் சோர்வடையக்கூடாது. "அருமை உடைத் தென்று அசாவாமைவேண்டும்." சோர்வில்லையானால், அது முடித்தற் கேற்ற பெருமையே, முயற்சியே உண்டாகும். எடுத்த செயலைத் தொடுத்து முடிக்கவேண்டுமே ஒழியச் சோர்வு காரணமாக நடுவில் விட்டுவிடக் கூடாது. இடை நடுவில் சோர்ந்துவிட்டுவிடுகின்ற வர்களை உலகமும் கைவிட்டுவிடும்.

பிறர்க்கு உதவியாக வாழும் வாழ்க்கையே மேம்பட்ட வாழ்க்கை யாகும். இதுவே வேளாண்மையாகும். இவ்வாழ்க்கை தாளாண்மை என்னும் உயர்ந்த பண்புடையவர்களுக்கே அமையும். இதுவே முயற்சியது சிறப்பாம். ஒரு பேடிக்கு வாளை ஏந்திப் போர் செய்யும் கருத்து இருப்பினும், படையைக் கண்ட அச்சத்தால் அவ்வாளை ஆளுதல் தன்மை இல்லாமற்போய்விடுவது போல, முயற்சியில்லா தான் பிறருக்குதவும் எண்ணமுடையவனாயினும், அது முடியாமற் போய்விடும். ஆள்வினையில்லாது குற்றம் இதனால் உணரப்பெறும். அதற்குமாறாக, தன்னலத்தையும் தன்னின்பத்தையுமட்டுமே விரும் பாமல் செயலாற்ற விரும்புகின்றவனே, சுற்றத்தாரின் துன்பத்தைப் போக்கித் தாங்கும் தூண் போல நிற்பவனாவான்.

இனி, முயற்சியினால் அரசுத் தலைவர்க்குரிய படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய அறுவகைத் திருவும் வளரும். முயற்சியில்லார்க்கு வறுமையே வளரும். அதாவது, இவ்வறுவகைச் செல்வமும் இல்லாது வற்றியதால், அவர் பகைவரால் அழிவுறுவார். இதைப் போலவே சமுதாயத் தலைவர்களுக்கும் குடும்பத் தலைவர் களுக்கும் பிறருக்கும் சமுதாய வாழ்க்கையில் முயற்சியின்மையால் கேடே வினையும். மடி உடையவனை முகடியும், மடியிலானைத் திரு மகளும் சேர்வர்.

தாம் முயற்சியுடையராயிருந்தும், ஒரோவழி தெய்வச் செயலால் ஊழ்வினையால், இடுக்கண் வரினும், அதற்காக முயற்சியைக்

கைவிடாது செயலாற்றவேண்டும். நல்லூழ் இல்லாதது ஒருவருக்குப் பழியாகாது. ‘பொறியின்மையார்க்கும் பழியன்று. ஆனால், அறியத் தக்க வழிகளை அறிந்து முயற்சி செய்யாமலிருப்பதே பழியாகும்.’ “அறிவறிந்து ஆள்வினை இன்மை பழி”; “தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும், முயற்சிதன் மெய்வருந்தக்கூலி தரும்” என்ற அளவுக்குத் தன் முயற்சியால், தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும், ஊழினை எதிர்க்கும் வழியை, வள்ளுவர் உலகினர்க்குப் பரிந்துரைக்க முன் வந்துள்ளார் என்றால், மக்கள் முயற்சியில் எவ்வளவு நம்பிக்கையை அவர் வைத்து அதை ஊக்குவிக்கின்றார் என்பதை ஒருவாறு உணரலாம். ஊழ்வினை, முயற்சிக்குத் தடையாய் நின்றாலும், செயலைச் செய்ய மேற்கொள்ளும் சூழ்ச்சியால், வலி, காலம், இடங்களை அறிதலில்—செயல் ஆற்றுவதில்—குறையில்லாமல், சோர்வடையாமல் முயற்சி செய்ய வல்லவர்கள் அவ்ஊழ்வினையையும் வெல்ல முடியும்.

வினையின்கண் முயல்பவர்கள், வினை செய்யுங்கால், தெய்வத்தால் அல்லது பொருளின்மையால் அல்லது மெய்வருத்தத்தால் தமக்கு இடுக்கண் வந்துற்றால், அதற்கும் மனங்கலங்கக்கூடாது என்று அறிவுறுத்துவர் ஆசிரியர். அவ்வாறு இடுக்கண் அழியாமல் இருப்பதற்கு முதலிலேயே நமக்கும் வழி கூறிக் காட்டுகின்றார். இடுக்கண் வந்துற்றால் வினைசெய்வார் அதற்கழியாது உள்ளத்தில் மகிழ வேண்டும். வினை செய்து இனிது முடிந்தவழி நிகழக்கூடிய மகிழ்ச்சியை அதற்கிடையிலேயே இடுக்கண் வந்தவழியே மகிழ்ந்து விட்டால், அழிவின்றி, மன எழுச்சியால் இடுக்கணைத் தள்ளிவிட்டு, அக்குறை முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்றுவிடுவர். ஆதலால், அவ்விடுக்கணைக் களைந்து, வெற்றி பெறுவதற்கு அதனைப்போலச் சிறந்த வழி வேறென்றுமில்லை.

இவ்வழியில் நிற்கக்கூடியவர் எத்துணை பேருளர்? இடுக்கண் வரும்போது எதிர்க்கவும் ஆற்றாது, உள்ளத்தில் மகிழவுமாட்டாது, துன்பத்தை மறைப்பதற்குப் பலர் அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ள அமைச்சர்களுக்கும், பிறருக்கும் விலக்கப்பட்டுள்ள கள்ளுண்டல், சூதாடல், வரைவின்மகளிரை நாடல்களால் மனமுடைந்து இடுக்கண் அழிந்து இறங்கிவிடுகின்றனர். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மிகுந்த பொறுப்புகளைத் தரக்கூடாது.

இங்கே, அரசியல் தலைவனின் இடுக்கணழியா இயல்பு கூற வந்த ஆசிரியர் மனவுறுதியும் தெளிவுமுடைய தலைவனைப் பற்றியே கூறுகின்றார். அப்படிப்பட்டவர் இடுக்கண் வருங்கால் நகுதலையே செய்வார். வெள்ளம்போல எல்லையற்ற துன்பம் வந்தாலும், அறி

வுடையவன் உள்ளத்தால் நினைத்தாலே அவை கெட்டுவிடும். துன்பம் என்பது உள்ளத்து ஒரு கோட்பாடே அன்றிப் பிறிதன்று. ஆதலால் அதைத் துன்பமாகக் கொள்ளாது மாறுபடக்கொள்ளின், அது இல்லாமற்போய்விடும். இம்மனப்பான்மையிற்பழகியவர்கள் “இடையூற்றுக் கிடையூறு” என்றற்போல இடும்பைக்கே இடும்பை படுப்பர். இவர்கள் இடும்பைக்கு இடும்பை படமாட்டார்கள். மனத்திட்பமுடையராய், விடாது முயலவே, வினைமுற்றுப் பெற்றுவிடும். முற்றுப்பெறவே, எல்லா இடும்பையும் இல்லாமற்போய்விடும். ஒரு சகடு, சேற்று நிலத்திற் சிக்கிக் கிடந்தாலும், அதை இழுக்கும் பகடு, மருங்கொற்றியும், மூக்கூன்றியும், தாள் தவழ்ந்தும் அரிதின் இழுத்துச் சென்று கரை சேர்ப்பது போல, வினையை எடுத்துக்கொண்டு செய்து முடிக்க வல்லான், வினை செய்யுங்கால் வந்துறும் இடையூறுகளைத் தன் மெய்வருத்தம் பாராது, ஒழித்துக்கட்டி வெற்றி பெறுவான். ஒரே இடுக்கண் பல முறையோ, வேறுபட்ட இடுக்கண்களோ, இடைவிடாது மேன்மேலும் வந்தன வாயினும், தன் உள்ளக்கோட்பாட்டை விட்டுவிடாதவனை, அவை ஒன்றும் செய்ய மாட்டா. அவ்விடுக்கண்கள் தாமே இடர்ப்பட்டு இல்லாமற்போய்விடும்.

செல்வமிசுந்த காலத்து அதைப் பெற்றதற்கேற்ற கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் உணர்ந்து செய்தவர்கள், பொருளில்லாத வறுமைக்காலத்தும், ‘யாம் வறியமாயினோமே!’ என்று அல்லற்பட மாட்டார்கள். பொருளுற்ற காலத்துக் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தது போலவே, பொருளற்ற காலத்தும் மனமழியாமல் செய்துகொண்டு வருவார்கள். எனவே, இடுக்கணுக்கு அழியாதவர், பொருளில்லாவிடத்தும் இடுக்கணழிந்து மனமுடைந்து போகமாட்டார்கள்.

இனிச் செயல்களைச் செய்வதில் மிகவும் மெய்வருந்தி உடலுழைப்பு நல்கித் துன்புற வேண்டியிருக்கின்றதே என்று மெய்வருத்தத்திற்கு அழியாமையும் வேண்டும் என்பதையும் இறுதியில் வள்ளுவர் வகுத்துரைக்கின்றார். மக்கள் உடம்பெடுத்தது மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்து துன்பம் அடைவதற்கே. ஆனால் இத்துன்பம் மக்களை அழிக்கும் வாள் போன்றது. பிறர் நலம் பேணும் கடமையை மறந்து, கடமையாற்றலால் வினையும் துன்பத்திற்கு அழியாமல், கடமையாற்றும் மேலோரோ எனின், தமக்கு வரும் இடும்பைகளை இடும்பைகளாகக் கொள்ளமாட்டார்களாம். இடும்பை என்னும் வாளும் இவர்களை ஒன்றும் செய்துவிடாது. தமக்கென இன்பத்தை

விரும்பாமல், துன்பத்தைப் பிறருக்காக ஏற்பது இயல்பு என்ற தெளிவு வந்துற்றோர், தம் முயற்சியால் ஒரு நாளும் துன்பமுறப் போவதில்லை. இவர்கள் இன்பம் வந்தபோதும் கடமையைச் செய்வதோடு, இன்பத்தை அனுபவித்தாலும், மனத்தால் விரும்பாத பக்குவ நிலையில் வாழ்ந்தால் துன்பம் வந்துற்றபோதும் கடமையைச் செய்து கொண்டே, துன்பத்தை அனுபவித்தாலும் மனத்தால் வருந்தாத பக்குவ நிலையும் பெறுவர். “இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன்.” இன்னும் இதற்கு மேலும் ஒரு படி வள்ளுவர் போயுள்ளார். இடுக்கணழியாமைபற்றிச் சொல்ல வேண்டுவது, உலகத்தில் இதற்குமேல் இல்லை என்ற அளவிற்குப் போயிருக்கின்றார். துன்பம் உயிர்க்கியல்பன்றி மனத்திடை நிகழ்வதோர் கோட்பாடாதலின், வினையாற்றுவோர் அதனை மாறுபடக் கொண்டால், அதாவது, இன்பம் துன்பம் என்று பகுத்துணர்வதையும் விட்டு, வரும் துன்பத்தையே இன்பமாக மனத்துட் கொண்டு கடமையைச் செய்து வந்தால், அதற்கு அழிவின்றி மனமகிழ்ச்சியுடையராய், தொடங்கிய வினையை முடித்தேவிடும் ஆற்றலுடையவராவாதலால் பகைவரும் தம்மை விரும்பும் அளவுக்கு வருவர்.

இனி இச்சமுதாய வாழ்வில், அரசுத் தலைவனுக்கு அல்லது அரசனுக்கு உறுப்புகளாய் அங்கங்களாய் அமைந்துள்ள அமைச்சு, படை, குடி, கூழ், நட்பு, அரண் ஆகியவற்றின் பங்கையும் பொறுப்பையும் ஆராய்வது முறையாகும். அமைச்சர்களது சிறப்பியல்களாக அமைச்சும், பின் தூதுவரிலக்கணமும், மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகலும், பிற அங்கங்களில் நாடு, பொருள் வருவாய், படை மாட்சி, நட்பு முதலியவைகளும் அரசியல் வாழ்வினருக்கே சிறப்பாக உரியன எனினும், பிற சமுதாயத் தலைவர்களும், குடும்பத் தலைவர்களும்—மக்கள் அனைவருமே, பொதுவாகத் தம் அனருட இல்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கைகளில் மேற்கொண்டு ஒழுகி, வாழ்க்கையின் வெற்றியை அடைவதற்குக் கையாளும் நடைமுறைகள் சிலவற்றை, சிறப்பாக அரசுத் தலைவர், அமைச்சர், தூதுவர், பிறரும் மேலே கூறப்பட்ட முறைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து மேற்கொண்டு தம் வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டி வெற்றி பெறலாம். பொதுமறையாம் திருக்குறள் இப்படி அனைவருக்கும் பொருத்தமான வாழ்க்கை முறைகளை யாண்டும் அமைத்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினைசெயல் வகை போன்ற நடைமுறைகளும்; நட்பு, நட்பு ஆராய்தல், பழைமை, தீ நட்பு, கூடா நட்பு, பெரியாரைப் பிழையாமை, பெண்

வழிச்சேறல், வரைவின்மகளிர், சூது, கள்ளுண்ணாமை முதலிய நடைமுறைகளும் அரசு அங்கங்களுக்குக் கூறப் பெற்றிருப்பினும், இவ்வாழ்க்கை சமுதாய வாழ்க்கைகளில் மக்கள் அனைவரும்—தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில்—எந்நிலையில் இருப்பினும், மேற்கொள்ளத்தக்க ஒழுக்க முறைகள்தாமே! எனவே, இந்த அடிப்படையில் அங்கனியலில் வரும் அங்கங்களுக்குரிய சிறப்பு முறைகளையும் அவற்றுள் பொது மக்களுக்கும் ஏற்புடைய பொது வாழ்க்கை முறைகளையும் சமுதாய வாழ்வியலை ஒட்டி ஆராய்வோம். அதை அடுத்து, பொருட்பால் ஈற்றில் வரும் குடியியலை இவ்வடிப்படையில் வைத்து ஆராய்வோம். இங்ஙனம் ஆராய்ந்து சமுதாய வாழ்க்கை காணப்பெற்றால், இறுதியில் மக்கள் அனைவரும் அடையக் கூடிய முடிந்த பேருகிய—குறிக்கோளாகிய—வீடு பேற்று வாழ்க்கை நிலையாகிய திருக்குறள் காட்டும் சமய வாழ்க்கை நெறியை வள்ளுவர் வழி நின்று காண இயலும்.

காவற்சாகாட்டினை உகைத்தற்கண், அமைச்சனதியல்பை, குணங்களை, செயல்களை முதலில் அறிவது முறையே. அவற்றுள் அமைச்சனுடைய குணத்தன்மைகளை முதன்முதலிற்பார்ப்போம். வினை செய்யுங்கால், அதற்கு ஏற்ற சாதனங்களையும், காலத்தையும், செய்யும் விதத்தையும், அவ்வழியில் செய்யப்படும் அவ்வரிய வினையையும் வாய்ப்ப எண்ண வல்லவனே நல்லமைச்சனாவான். வினைக்குரிய சாதனங்கள் அல்லது கருவிகளாக, அதற்கு இன்றியமையாத படை வலியையும் பொருள் வலியையும் கொள்ளலாம். சிறிய முயற்சியால் பெரிய பயன் தரும் வினைகளைச் செய்தலே நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு வேண்டுவதாதலின், அரசும் அமைச்சும் ஈடுபடும் வினைகள் எல்லாம் அருவினைகள் எனப்பெற்றன. இவ்வினைகளைச் செய்து முடிக்குங்கால் அசைவின்மையும், குடிகளின் நலம் காத்தலும், அறநூல்களைக் கற்று விதிவிலக்குகளை அறிதலும், முயற்சியும், மேற்கூறியவற்றோடு அமைதல் வேண்டும்.

இனி வினை செய்யுங்கால், பகைவர்க்குத் துணை ஆயினரை அவர்களினின்றும் பிரிக்க வேண்டில் பிரிக்க வேண்டும். இதை விக்கிரகம் என்பர் வடநூலார். தம் துணைவரைத் தம்மினின்றும் பிரிந்து போய்விடாமல் கொடை இன்சொற்களினாலும் பேணிக் கொள்ளவேண்டும். இதைச் சந்தி என்று கூறலாம். தம்மை விட்டும் தம்மவரை விட்டும் பிரிந்தவரை, மீண்டும் பொருத்த வேண்டில் சேர்த்துக்கொள்ளலும் வேண்டும். இவ்வாறு வினை செய்யுங்கால் ஒரு வினையாற்றல் பல விதமாகத் தோன்றினால் அவற்றுள் எதை

மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று ஆராய்ந்தறிந்து. அது செய்யுங்கால் வாய்க்குந்திறம் நாடிச் செய்தலும், சிலரைப் பிரித்தும் சிலரைச் சேர்த்தும் வினை ஆற்றுங்கால் எதை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அது செய்யுங்கால் அவர்களுக்கு இதுவே செயற்பாலது என்று துணிவு பிறக்கும் வகையில் சொல்லலும் வல்லவனே நல்லமைச்சனாவான்.

இனி, இவன் அரசாற்செய்யப்படும் அறங்களை அறிந்த, தனக்கேற்ற கல்வியால் நிறைந்த சொல்லையுடையனாய், தன் அரசன் சுருங்கிய, பெருகிய, இடைநிகராகிய முப்போதும், வினை செய்யுந் திறங்களை அறிந்தானாய் இருத்தல்வேண்டும். அதனால்தான் அவன் அரசுக்கு உற்ற சூழ்ச்சித் துணை ஆக முடிகிறது. இத்தகைய இயற்கையறிவோடு நூற்கல்விக் செயற்கை அறிவும் உற்ற நுட்ப முடைய இவ்வமைச்சன்முன் எதிர்த்து நிற்க வல்ல வேறு நுட்பம், அல்லது மிகு நுட்பம், வேறென்றும் இராது. இதுவே அவருக்குரிய சிறப்பாகும்.

அடுத்து, இத்தகைய அமைச்சர் நூல்நெறியால் வினைசெய்யுந் திறங்களை அறிந்தவிடத்தும் அப்பொழுது நிலவியரும் உலக இயற்கையையும் சூழ்நிலையையும் அறிந்து, அவற்றோடு பொருந்தவே வினையாற்றவேண்டும் என்பர் வள்ளுவர். மேலும், தாம் அறிந்து சொல்லும் அறிவுரையை அழித்து, தானும் அறியாது நிற்கும் நிலையில் அரசு நிற்பினும், உழையிருந்தாராகிய அமைச்சர் அவ் வரசுக்கு அஞ்சாது உறுதியாயின கூற்றுகுரியர். அவ்வாறு உறுதி கூருவிட்டால், அரசு நிலைக்காது வீழ நோந்தால், அக்குற்றத்தை இவர்மேல்தான் உலகம் ஏற்றும். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைவருமாயின் ஒரு நல்லரசு அமைச்சரின் இடித்துரைக்கும் வன்சொற்களையும் பொறுக்கும் பண்பைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று இறை மாட்சியிலும், “இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன் கெடுப்பாரி லானும் கெடும்” என்று பெரியாரைத் துணைக்கோடலிலும் கூறிப் போந்தார் ஆசிரியர். இவற்றையெல்லாம் கருதியே நல்லமைச்சராக,

“காலமு மிடனு மேற்ற கருவியும் தெரிந்து கற்ற
நூலற நோக்கித் தெய்வ துணித்தறங் குறித்து மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கையும் தெரிந்து கொண்டு
பாவ்வுரு முறுதி யாவுந் தலைவற்குப் பயக்கும் நீரார்.

“தம்முயிர்க் குறுதி எண்ணர் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாதுநின் றுரைக்கும் வீரர்,
செம்மையில் திறம்பல் செல்லாத் தோற்றத்தார் தெரியும் காலம்
மும்மையு முணர வல்லார் ஒருமையே மொழியு நீரார்.

“நல்லவும் தீயவும் நாடி நாயகற்
கெல்லையின் மருத்துவ னியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியில்
தொல்லைநல் வினையென உதவும் சூழ்ச்சியார்”

என்பவரையே கனியரசராம் கம்பரும் கவினுறக் கூறுகின்றார்.
அவர்க்கு நேர் மாளுனவரை,

“கடிக்கும்வல் லரவும் கேட்கும் மந்திரம்; களிக்கின் றேரையை
அடுக்குமீ தடாதென் றுன்ற ஏதுவோ டறிவு காட்டி
இடிக்குந ரில்லை; உள்ளார் எண்ணிய தெண்ணி உன்னை
முடிக்குநர் என்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ?”

என்றும் வெறுத்துக்கூறுகின்றார்.

இறுதியாக, எதிர்மறை முகத்தால் நல்லமைச்சரல்லார் என விடற்பாலாராகிய தீய அமைச்சரைப்பற்றியும் வள்ளுவர் வகுத்து வைத்திருக்கின்றார். உடனிருந்தே பழுதெண்ணி அரசை அடுத்துக் கெடுக்கும் அமைச்சன், அவருக்கு எதிராக வெளிப்படவே நிற்கும் பற்பல பகைவரையும்விட மிகப் பெரிய உட்பகைவனாவான் என்கிறார்.

இவையே வள்ளுவர் காட்டும் நல்ல அமைச்சர், தீய அமைச்சர்களின் தன்மைகளாம்.

அமைச்சனது சொல் திறம் :

அமைச்சனது நல் இயல்பு கூறுங்கால், “ஒருதலையாச் சொல் லலும் வல்லதமைச்ச” என்று திருக்குறள் வகுத்துள்ள சொல் வன்மையாகிய அமைச்சரின் சொல் திறத்துக்கு இனிப்போவோம். மனத்துக்கண் தோன்றி எழும் கருத்துகளையும், விளக்கங்களையும், கொள்கைகளையும் கேட்போருக்கு வாய்மொழியாகவும், எழுத்து வழி யாகவும் எடுத்தியம்பும் திறம் மக்களனைவருக்கும், பொதுவாக எல்லா அரசு அலுவலர்களுக்கும், சிறப்பாக அமைச்சனுக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றும். ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டிய தற்குரிய காரணங்களை எடுத்துக்கூறிப் பிறர் மதம் மறுத்து, தம் மதம் நிறுத்துவதற்குச் சொல்வன்மையே உற்றுழி உதவும். ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டானால் வாக்கினிலும் ஒளி உண்டாகும்.’ பொது மேடைகளிலும், சட்ட மன்றங்களிலும், மேல் மன்றங்களிலும், அமைச்சரவையிலும், பாராளுமன்றங்களிலும், பிற நாடுகளிலும் பன்னாட்டுக் கழகங்களிலும் தன் அரசின் கொள்கைகளையும், முறை களையும் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் எடுத்துப் பேசும் திறமை

வாய்ந்தவர்களே இக்காலத்து நல்லமைச்சர்களாய் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அமர்ந்து வருகின்றனர். “ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க” என்று அமைச்சருக்கு வள்ளுவர் அறிவுறுத்தலால் அவருக்கு அளவை நூலாகிய தருக்க நூற்பயிற்சியும் வேண்டப்படுவதாம். சட்ட மன்றங்களிலும், அமைச்சரவையிலும் அமைச்சரிடம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கும் ஐயப்பாடுகளுக்கும் பிற நடவடிக்கைகளுக்கும் அமைச்சர் அஞ்சாமல் அவ்வப்போதே மறுக்க முடியாத தக்க ஆணித்தரமான விடைகள் அளிப்பதற்கு அளவை நூலறிவு சொல்வன்மையோடு சேர்ந்து உற்றுழி பெரிதும் உதவும். அமைச்சருக்கே அன்றிப் பிற தலைவர்களுக்கும், அலுவலர்க்கும், பொது மக்களுக்கும் தத்தம் வாழ்க்கையில் இவ்வாற்றல் உற்றுழி உதவுமாதலின், இவர்களும் ஏற்புழி இதைக் கையாளுவதற்குரியவர்களே.

கருதிய வினை முடிப்பதற்குரிய இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவைகள் இருப்பினும், அவற்றை எடுத்துச் சொல்லிப் பிறரையும் தன் வயப்படுத்துவதற்குரிய வாக்கு வன்மை அமைச்சருக்கு வேண்டற்பாலது. மெய்யுடை ஒருவன் சொல்வன்மை இன்மையால், அதை எடுத்துரைக்க ஆற்றாமைத் தான் கூறுவது மெய்யேயெனினும், பிறர் பொய்யெனக் கருதும்படி செய்துவிடலாம். கலைப்பயில் தெளிவுடைய ஆசிரியர் சிலர், நூல் பல கற்றுத் தெளிந்த நுண்ணறிவுடையரேனும், கட்டுரை வன்மை இல்லாததால், தங்கள் கருத்துகளைத் தெளிவாகக் கேட்போர் உணரும்படி எடுத்துக் கூறும் கலைப்பயில் தெளிவு இல்லாது தம் கல்விப்பயனைப் பிறரும் நுகர்ந்து இன்புறச் செய்ய இயலாது ஏங்குகின்றனர். ஆதலால், முதலில் அமைச்சராவார் நா நலம் என்னும் நலனெய்தப்பெற்று, சொல்லின்கட் சோர்வு நிகழாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். சான்றோர் சிறப்பித்துக்கூறும் ‘நாநலம் என்னும் நலனுடைமை’ அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாத குணமாகும். இந்நலம், கல்வி, பொருள், ஆண்மை, அழகு முதலியவற்றுக்குள் அடங்காது, அவற்றின் மிக்கே விளங்க வல்லது. தம் பேச்சுகளிலிருந்தும் அவற்றால் விளையும் செயல்களிலிருந்துமே தம் அரசுக்கும் தம் அரசுக்குரிய பிற அங்கங்கட்கும் ஆக்கமும் அழிவும் நிகழ இருக்கின்றன. ஆதலால், அமைச்சர் அத்தகைய சொற்களில், பேச்சுகளில், கருத்து விளக்கங்களில், அரசுக் கொள்கைகளை எடுத்துக்கூறி நிறுவுதலில், இன்றோரன்ன நேரங்களில், சொற்சோர்வு நிகழாமல் போற்றிப் பாதுகாத்துக் கொள்ளற்பாலர்.

அவ்வாறு சோர்வில்லாத சொல்லின் இலக்கணம் யாது? இவ்விலக்கணத்தை மிகவும் ஆழ்ந்த அடிப்படையில் எத்தகைய அரசியல்

அமைச்சரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில் வள்ளுவர் வகுக்கின்றார் என்றால், அச்சொற்கள், கருத்துகளை எடுத்துக்கூறும் உரைகள், நட்பினரை அதாவது கேட்டாரை, பின் வேறுபட்டு அவர்கள் பிரிந்து போய்விடாமல் பிணித்துக்கொள்ளக்கூடிய வழுவின்மை, சுருங்குதல், விளங்குதல், விழுப்பயன் தருதல் முதலிய குணங்களை அவாவி நிற்கும். இக்குணங்களை அவாவுதலாவது அச்சொற்களைச் சொல்லுபவர் குறித்தனமட்டுமன்றி, அவற்றைக் கேட்கும் நுண்ணுணர்வோர் கொள்பவற்றுக்கும் இடம் தருதலாம். மேலும், இச்சொற்களைக் கேளாரையும், அதாவது பகையாய் ஏற்றுக்கொள்ளாதாரையும், பின் அப்பகைமை ஒழிந்து தம் நட்பை விரும்பி வரும்படி அவர்களைத் தம்பால் இழுக்கும் தன்மை உடையனவாய் இருக்கவேண்டும். 'கேட்டார், கேளார்' என்று வள்ளுவர் காட்டியுள்ளவர்களை நண்பர், பகைவர் என்று கொள்ளாமல் நூல்களைக் கேட்டுணர்ந்தோர், கேளாதோர், நூல்களைப் பற்றியும் நுண் கருத்துகள் பற்றியும் வினாவும் அறிவுடையோரும், வினாவாதோரும் என்றும் கொள்ளலாம். சுருங்கக் கூறின், "கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்."

இனி, மேற்கூறிய வழியில் சோர்வுபடாமல், கேட்டாரைப் பிணித்து, கேளாரும் வேட்ப மொழியும் முறை யாது என்று காண்போம் : முதலில் ஒரு கருத்தை எடுத்து மொழியுங்கால், அமைச்சர் வழங்கும் சொற்கள் திறனறிந்து அளந்து கூறப்பெற வேண்டும். திறன் என்பது, அவ்வாறு சொல்லும்போது அவை கூறுபவர் திறமையையும், அவற்றைக் கேட்போரது திறமையையும் குறிக்கும். அத்திறமை, கூறுபவரது குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவம் முதலிய பலவற்றையும் தாங்கி வரற்பாலது. திறமை அறிந்து கூறுதலாவது, கூறுபவர்க்கும் கேட்பவருக்குமிடையே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை அறிந்து அவ்வம்மரபிற்கூறுதலாம். இவ்வாறு சொன்னால், இதற்கு மேம்பட்ட அறனும் பொருளும் இல்லை என்றே கொள்ளலாம். இது உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதலையும் இனிமையையும் பயத்தலால், சிறந்த அரணாய் விளங்கும். இதனால், நினைத்த செயலும் கைகூடலின் பொருளுமாயிற்று. எனவே, தாம் சொல்லக் கருதிய சொல்லைக் கேட்போரும், மாற்றாரும் வெல்ல வல்ல சொல் வேறொன்றில்லை என்ற அளவுக்கு ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்துச்சொல்ல வேண்டும். "சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை, வெல்லுஞ்சொல் இன்மை அறிந்து." இதை வேறு வகையாக "இதை ஒத்த சொல்லும் மிக்க சொல்லும் உளவாகாமற்சொல்லுக," என்றும் கூறலாம். பிறருக்குத் தம்

கருத்துகளை எடுத்து மொழியுங்கால், அவர் பின்னும் கேட்டலை விரும்புமாறு அமைச்சர் சொல்ல வேண்டும். பிறர் தமக்குச் சொல்லுங்கால், அச்சொற்பயனையும் கேட்டுக்கொண்டு அவற்றுட்குற்ற முளதேல் இகழாது ஒழிதல் குற்றமற்ற அமைச்சர் கடனாகும். மேலும், சொல் வன்மை, சொற்சோர்வில்லாது, அவையஞ்சாது மொழியும் அமைச்சனை மாறுபட்ட எவனும் வெல்ல இயலாது.

அடுத்து, இவ்வாறு சொல்லவல்ல அமைச்சரது சிறப்பு யாது? தாம் எண்ணிய செயல்களை, செயல்களல்லவாயினும், செய்தான் என்று பிறர் துணியும் அளவிற்கு, பிறர் ஏற்கும்படி, சொல்ல வல்ல சொல்லும், சொல் பலவாயவழியும் மறதியினால்விட்டுவிடும் சோர்வில்லாத, எடுத்துரைப்பதனைக் கேட்போருக்கு, அதாவது அவைக்கு அஞ்சாத அமைச்சரை வெல்லுதல் என்பது மிகவும் அருமையாகும்.

இத்தகையோர்களைப் பிறர், மாற்றராய்ப் பிரித்தும் பொருத்தியும் செய்து வெல்ல இயலாது. மேலும், சொல்லும் காரியங்களைக்காரண காரியமுறை பிறழாது, முன் சொன்னவும், பின் சொல்வனவும், முறை பிறழாது வைத்து, நிரல்படக்கோத்து, இனிதாகச் சொல்ல வல்ல நல்லமைச்சரை உலகத்தினரும், குடிமக்களும் விரைந்து ஏற்றுக் கொள்ளுவர்; ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்தம் சொற்படி நடந்து, நாட்டிற்குப் பன்முகநலனையும் ஆக்கவேலைகளையும் ஆக்கித் தருவர். நாடு, வசியும் வளமும் பெற்று விளங்கும். தொழில் நிரந்து இனிது சொல்லுதல் வல்ல அமைச்சர் உணரேல், ஞாலம் அவரை விரைந்து தொழில் கேட்கும் என்று வள்ளுவர் சுருக்கமாக விளம்புகிறார்.

இறுதியாக, சொல் வன்மை இல்லாதவரது நிலை என்னாகும் என்பதனையும், வள்ளுவர் வழி காண்போம். இவ்வன்மையில்தோர், பொருட்செறிவில்லாத, பயனிலவாகிய, பல சொற்களை அடுக்கித் தொடுத்துச் சொல்ல விரும்புவர். இவர்களுக்குக் குற்ற மற்ற, பயனுள்ள, சில சொற்களைக் கூறிச் செயலை இனிதே முடித்துக்கொள்ளும் திறமை இராது. இவர்களுக்கு வழுவின்மை, சுருங்கக்கூறல், விளங்கவைத்தல், இனிதாகக் கூறல், விழுப்பயன் தருதல் முதலிய நயங்கள் கைவரப்பெறு. ஆனால், இவற்றுக்கு மாறாகிய பெருக்கிக் கூறல், தெளிவின்றிக் குழப்புதல்; வெற்றெனக் கூறல், விழுப்பயன் தாராமை முதலியவற்றை இவர்கள் தழுவி நிற்பர்; இவற்றையே சொல்வன்மையாகக் கருதி மகிழ்வர். சொல் வன்மையுடைய நல்லமைச்சர் இவ்வாறு கருதி மகிழார்.

நூலைக் கற்றிருந்தும், பிறரறியும் வண்ணம் பிரித்துரைக்க மாட்டாத இத்தகையரை, கொத்தின்கண் செவ்விதாய் மலர்ந்திருந்தும், நறுமணம் வீசாத ஒரு மலருக்கு ஒப்பிடலாம். செவ்வி பெற மலர்ந்திருந்தும், நறுமணமில்லாத பூவை மக்கள் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். அதுபோலவே நூலைக் கற்று வைத்தும் அதன் கருத்தை எடுத்துச்சொல்ல மாட்டாதாரை உலகம் நன்கு மதிக்காது.

“வித்தின்றி விளைவதொன் றில்லை வேந்தரின்
பித்தின்றி உணர்தியேல் அளவைப் பெய்குவென்
உயத்தொன்று மொழிவின்றி உணர்தற் பாற்றெனாக்
கைத்தொன்று நெல்லியங் கனியிற் காண்டியால்”

“தன்னுளே உலகங்கள் எவையும் தந்தவை
தன்னுளே நின்றுதான் அவற்றுள் தங்குவான்
பின்னிலன் முன்னிலன் ஒருவன் பேர்கிலன்
தொன்னிலை ஒருவரார் றுணியற் பாலதோ?”

என்ற சுருங்கிய அடிகளுள் இறைவனின் உலகொடு ஒன்றியும் தனித்தும் நிற்கும் தன்மையைக் கேட்டார்ப் பிணித்து, கேளாரும் வேட்ப, பிரகலாதன் அறிவுரை கூறும் நல்லமைச்சன் போல நின்று, தந்தையாகிய பேரரசன் இரணியனுக்குக் கூறியதன் சொல் வன்மையும்,

“ஆவத்தின் வந்தபயம் என்றானே
அயிர்த்தகல விடுதி யாயின்
கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடல்அயிர்த்த
தொவ்வாதோ கொற்ற வேந்தே!”

“பகைப்புலத்தோர், துணையல்லர் என்றிவனைப்
பற்றேமேல் அறிஞர் பார்க்கின்
நகைப்புலத்த தாமன்றே? நற்றாயம்
உளதாய, பற்றான் மிக்க
தகைப்புலத்தோர், தந்தைதாய், தம்பியர்கள்,
தனயர்இவர் தாமே அன்றோ?
மிகைப்புலத்து விளைகின்ற தொருபொருளைக்
காதலிக்கின் விளிஞர் ஆவர்.”

“ஆதலால், இவன் வரவு நல்வரவே,” என்று, பகைப்புலத்திருந்து வந்தவனேனும் ஏற்றுக்கொண்டு அடைக்கலம் தரத்தக்கவன் என்று வீடணனைத் தக்க காரணங்கள் சொல்லி ஏற்றுக்கொள்ளும்படி இராமனுக்கு நல்லமைச்சன் நிலையில் இருந்து அறிவுரை கூறிய சொல்லின் செல்வன் அனுமனின் சொல் வன்மையும், கம்பராமாயணத்தில் காணலாகும் இலக்கிய ஓவியக் காட்சி

களாம். இவை அரசியலில் சொல்வன்மையெனும் சிறந்த இடத்தை விளக்குவன.

அமைச்சனின் தொழில் திறம் :

சொல் திறத்திலிருந்து தொழில் திறம் சிறக்குமாதலால், அடுத்து அது ஆராயற்பாலது. மனம், மொழி, மெய் என்ற முறையில் தான் மனிதன் செயலாற்றுகின்றான். பூத்த பூ, பிஞ்சு காய்களாகி முற்றிப் பின் பழமாகிப் பயன் தருவது போல, மனத்தில் தோன்றிய ஒரு கருத்தை அல்லது கொள்கையை எடுத்து வாய்மொழியாகவோ, எழுத்திலோ, பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் நிலையில் அது பிஞ்சு காய்களைப்போலப் படிப்படியாய் வளர்ந்து முற்றிக்கொண்டே வந்து, பக்கு வப்பட்டுப் பின், பழம்போலச் செயலாக மிளர்கின்றது. எனவே, செய்யவேண்டிய ஒவ்வொரு செயலையும் முதலில் எண்ணி, அடுத்து எடுத்து மொழிந்து, பின்பு செயலிற்செய்து காட்ட வேண்டும். சொல்லுவது யார்க்கும் எளிது; ஆனால் சொல்லியவண்ணம் செய்து முடித்தல் மிகவும் அரிது.

வினைத்தூய்மை :

ஆதலால், சொல் வன்மை பெற்று அமைச்சராய் வீற்றிருப்போர், செயல் வீரராயும் இருக்கவேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் அமைச்சருக்கு இருக்கவேண்டிய செயலாற்றுந்திறம், முறை முதலிய வற்றைச் சொல் வன்மைக்குப்பின் கூறுகின்றார். வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினை செயல் வகை ஆகிய மூன்று அதிகாரங்களும் செயலாற்றும் முறைகளின் இயல்புகளை எடுத்து மொழிகின்றன.

தமது அரசுக்கு வேண்டிய செயல்களைச் செய்து முடிக்குங்கால், அமைச்சர் பொருள் வருவாய் ஒன்று மட்டுமே கருதாமல், செய்யும் செயல்கள் தமது அரசுக்கு அறமும் புகழும் பயக்கும் நல்ல செயல்களாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே, வினைத்தூய்மை எனப்படும் வினை நலம், பொருள் வருவாய்க்கு மேலும் போய், இம்மை மறுமைப் பயன்களாகிய அறம் பொருள் இன்ப வீடுகளைத்தையும் நல்கும்.

இனி, தூய வினைகளுக்கு மாருகிய பாவமும் பழியும் வினை விக்கும் வினைகளை அமைச்சர்கள் செய்யக்கூடாது என்பதை ஒரு சிறிது பார்ப்போம் : அமைச்சர்தம் அரசுக்கு இம்மைக்கண் புகழும், மறுமைக்கண் அறமும் பயக்காத வினைகளை அவ்வரசின் பெருகிய காலத்திலும், இடைநின்ற காலத்திலும், அதாவது எப்போதும்,

செய்யாது ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். ஆன்ற அமைச்சு, ஆன்ற அரசு என்னும் நற்பெயரும் புகழும் பெற்று மேலாக மதிக்கப்பெற வேண்டும் அரசியலில் 'ஒளிமாழ்கும் செய்வினையை'—அதாவது தாமுளதாகும் காலத்து, எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் ஒளியைக் கெடுத்துவிடக்கூடிய வினைகளை, அமைச்சர்கள் செய்யாது தவிர்க்க வேண்டும். ஒளி கெடும் செயல்கள் ஆக்கவேலைகள் ஆகா. அச்செயல்களைச் செய்யுங்கால் 'இடுக்கண் படினும்' அவ்விடுக்கணைப் போக்கிக்கொள்வதற்கான தெளிவினை உடைய அமைச்சர், இளிவந்தனவற்றைச் செய்யமாட்டார். சிறிது பொழுதில் கழிந்து போகக்கூடிய இடுக்கணை ஒழிப்பதற்கு எப்போதும் அழியாத இழிவைத் தரத்தக்க செயல்களைச் செய்வது முறையாகாது. முன் தாம் செய்தவை தவறு என்று பின் இரங்கும்படியாக, அரசியலில் ஈடுபட்டவர் நடக்கக்கூடாது. ஒருகால் தெரியாது செய்துவிடினும், பின் இரங்கல்களைச் செய்யாமை நல்லது. அவை மீட்டும் நிகழாத வாறு பார்த்துக்கொள்வதும் நல்லது. பின்னிருந்திரங்குவானாயின், 'அது தீரும்வழி அறிந்திலன் ; திட்பமில்ன் ; பயனில செய்கின்றான்; தன்பழியைத் தானே தூற்றுகின்றான்.' என்றெல்லாம் பிறரெல்லாம் இகழ்வார். இனி, "ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை," என்ற அளவுக்கு வினைத்தூய்மையை வள்ளுவர் வற்புறுத்துகின்றார். மிக்க மூப்பினராகிய இருமுது குரவரும், கற்புடை மனைவியும், குழுவியும் பசியால் வருந்துமெல்லைக் கண்ணும் தீயனவும் வஞ்சகமுடையனவுமாகிய செயல்களைச் செய்தல், அரசர் தொழிலுக்கும் நன்மதிப்புக்கும் உரிய அமைச்சருக்கு ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, அமைச்சர்கள் பாவமும் பழியும் விளைவிக்கும் வினைகளை ஏன் செய்யக் கூடாது என்பதை வள்ளுவர் வழியே காண்போம் : நூலோர் கடிந்து ஒதுக்கிய வினைகளைத் தாமும் கடிந்தொழியாது, பொருள் வருவாய் மட்டும் கருதி, அமைச்சர்கள் செய்வார்களானாலும், அவை தூயன அல்லவாதலால், முற்றுப் பெறு ; ஒரு வேளை முற்றுப்பெறினும், பின் துன்பத்தையே கொடுக்கும். "அழக்கொண்டவெல்லாம் அழப்போம்" என்றது போலத் தீவினைகளைச் செய்து பிறர் இரங்கக் கொண்ட பொருள் எல்லாம், கொண்டவர் பின் இரங்கும் நிலையில், வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டே போகாநிற்கும். இதற்கு நேர்மாறாக, தூய வினையால் வந்த பொருள்கள் முன் இழக்க நேரினும் பின்னர் வந்து பயன் கொடுக்கும். குனையில் வைத்துச் சுடாத ஒரு பச்சை மட்கலத் துள்ளே தண்ணீரை ஊற்றிவைத்தே, அதனைப் பாதுகாக்க முடியாது.

அது சிதைந்து அழிந்து போகும். அதுபோல, 'அரசருக்கு வேண்டிய ஏமத்தை—பாதுகாப்பைச்—செய்வோம்' என்று அமைச்சர், தீய வினைகளால் பொருள் சேர்த்தால், அது முன் ஆக்கம் பயப்பதுபோல் தோன்றினும், பின் அழிவையே பயக்கும். "சலத்தால் பொருள் செய்தேமார்த்தல் பசுமண் கலத்துள்ளீர் பெய்திரீஇயற்று."

வினைத்திட்டம்:

இதுகாறும் கூறியவற்றால் வினைசெயலின் தூய்மையைப் பற்றிக் கண்டோம். அதை முடிப்பதற்குரிய மனத்தின்மையையும் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இதனை 'வினைத்திட்டம்' என்பர் ஆசிரியர். வினைத்திட்டமாவது, ஒருவன் மனத்திட்டம். அதாவது, ஒருவினையை முடிக்கும் அமைச்சன் மனத்தினது திண்மை. அஃதொழிந்தனவாகிய படை, அரண், நட்பு முதலிய பிற திண்மைகளும் உளவேனும், மனத்தின்மை இல்லாத வழிப் பயனிலவாகும். நீதி நூலோர்கள் வகுத்தவாறு பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும் ஒருக்கால் வினைகளைச் செய்யும்போது தமக்கும் அப்பாற்பட்ட—தெய்வத்தாற் பழுதுபட்டவழி—அதற்குத் தளராமையும் அமைச்சர் பெறவேண்டும். வினையாற்றிக்கொண்டு வருங்கால், அச்செயலை வெளிப்படையாக முடிவினிலேயே புலப்படுத்தவேண்டும்; செய்துகொண்டு வரும் இடைக்காலத்திலேயே புலப்படுத்திவிடக்கூடாது. இடையிலேயே அவை புலப்படுத்தப்படுமாயின், செய்வாருக்கு நீங்காத துன்பம்—எற்றா விழும்—உண்டாகும். வினையாற்றிக்கொண்டே இருந்தும், தாம் எண்ணிச் செய்வதைப் பிறரறியாமலும், தாம் அறிந்தவற்றைத் தாம் இங்கிதம், வடிவு, செயல், சொல் முதலியவற்றாற் பிறர் உய்த்து உணர்ந்து கொள்ளாமல் உள்ளடக்கியும் வினையாற்ற வேண்டும். இதில் தவறியதனால் தம் வினையாற்றும் முறையைப் பகைவர் உளவறிந்து இடையிலேயே தெரிந்துகொண்டு, அவ்வினையை விலக்கவும் வினை செய்வானை விலக்கவும் முற்படுவர். எனவே, சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிது. ஆனால், சொல்லியவண்ணம் செயல் மிக அரிது. வினைத்திட்டமில்லாதவர்களும் 'வாய்ச்சொல்லில் வீரர்' என்றபடி வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்லிவிடலாம். இது ஒரு பெரிய செயலன்று; மிக எளிது. வினைத்திட்டத்தோடு சொல்லியவற்றைச் செய்து காட்டலே அரிது. இவ்வாறு, சிறந்த அமைச்சரின் வினைத்திட்டத்தை, வினை முற்றுப்பெற்றதால் செல்வமும் புகழும் எய்திய அவரது அரசும் நாட்டிலுள்ள பிறரும் நன்கு மதிப்பர். என்றும் மறவாது நினைப்பில் வைத்துமிருப்பர். செயலிற் செய்து முடிக்கும்

வினைக்கண் திண்ணியராகவே, தன்மைக்கு மாறானவற்றை எண்ணுதிருந்தால், அவர் தாம் எய்த எண்ணிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் எண்ணியவாறே எய்திடுவர் என்பதில் ஐயமே இல்லை. “எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்துப எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்.”

இத்தகைய அரிய பெரிய அமைச்சர்களைக் கண்டுகொள்வ தெவ்வாறு? ஓர் ஆளின் உருவத்தைப் பார்த்தவுடனே அல்லது அது ஒன்றை மட்டும் கொண்டே அவ்வாளின் தகுதியை மதிப்பிட்டு விட முடியாது. எந்தப்புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ? உருண்டு செல்லாநிற்கும் பெருந்தேரை, வடிவாற்சிறியதாயிருந்தே பெரிய பாரத்தைக்கொண்டு செலுத்தும் திட்பமுடைய அச்சின் ஆணிபோல, வடிவாற்சிறியராயிருந்தே, பெரிய வினைகளைச் செய்து முடிக்கும் திட்பமுடைய அமைச்சருமுளர். ஆதலால், வடிவிற்குரியராயிருக்கின்றார் என்ற ஒன்றுகொண்டு வினைத்திட்பமுடைய நல்லமைச்சரை இகழ்தல் ஒல்லுமோ? ஒல்லாது. எனவே, “உருவுகண்டு எள்ளாது, அவரது திட்பம் நோக்கியே, அவரது உண்மை இயல்பை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

இப்பெற்றியர், மனக்கலக்கம் கொள்ளாது தெரிந்து, பலகால் ஆராய்ந்து தேர்ந்து எடுத்துச் செய்து முடிக்க நினைத்த செயல்களில், பின் அசைதல் இன்றித் மனத்திட்பமுடனே, செயல்களைச் செய்தலை நீட்டிப்பின்றிச் செய்து முடிப்பர்; துன்பம் உறவரினும் தளராது முடிவின்கண் இன்பம் பயக்கும் வினைகளையே செய்வர். மேற்போந்த வினைக்குரிய மனத்திட்ப நலங்களை எல்லாம் இல்லாத அமைச்சர், படை, அரண், நட்பு முதலிய பிற திட்பங்களைப் பெற்றிருப்பினும், வினை முடியாது. உலகம் அவரை நன்கு மதிக்காது.

வினை செயல் வகை :

இதனை அடுத்து வினைத்திட்பமுடைய அமைச்சர், அவ்வினையைச் செய்யுந்திறம்—வினை செயல் வகை—எடுத்து ஆராய்தற் குரியதாம். முதலில், பொது வகையால் பார்ப்போம். பொதுவாக, செய்யுந்திறத்தை எவ்வளவுக்குக் கருதவேண்டும், கருதிய போதும், சூழ்ச்சிக்கு எப்போது ஒரு முடிவு வேண்டும் என்று சூழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு செயலில் இறங்கத் துணியவேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். துணிந்த பின் செயலாற்றலில் கால நீட்டிப்புக் கூடாது. நீட்டிப்புக் குற்றமாகும். நீட்டித்துக்கொண்டு போனால் காலம் வீணாகும். பகைவர், இக்கால நீட்டிப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தம்மை அழித்துவிடவும் கூடும். இது தீதாய்

முடிந்துவிடும். எனினும், நீட்டித்துச் செய்யவேண்டியவற்றை நீட்டிக் கத்தான் வேண்டும். நீட்டியாது செய்யும் வினைகளை நீட்டியாது உடனடியாகச் செய்துவிட வேண்டும். “தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால; தூங்கற்க தூங்காது செய்யும் வினை.” இறை மாட்சி யிலும், நிலஞ் செயற்குத் தூங்காமையும் துணிவுடைமையும் வற்புறுத்தப்பெற்றுள்ளன. அத்தூங்காமையே இங்கு விளக்கப் பெற்றது.

இனி, அமைச்சர், தம்மரசு, பகைவரைவிட மிக்க வலி ஒத்த வலி, மெலிந்த வலி என்ற நிலைகளில் இருந்துகொண்டு செயலில் இறங்கும் பொழுதெல்லாம், ஏற்றவிடத்து, இன்றியமையாது வேண்டும்பொழுது, ஒரு செயலை ஆற்றுவதற்கு ஒரே வழி, பகையில் தாம் மிக்க வலியரான காலத்து, கண்டத்தை மேற்கொள்ளலாம். இது இயலாத நிலையில், பகைவரைவிடத் தாம் மிக வலியராயின்றி, ஒத்த அல்லது மெலிந்துள்ள காலங்களில் சாம, பேத, தானங்களுள், செயலை முடிக்க வல்ல, ஏதேனும் ஓர் உபாயத்தால் செய்து முடிக்கலாம். செய்யத்தொடங்கிய வினையும், களையத் தொடங்கிய பகையுமென்ற இரண்டனையும், ‘இவற்றை விட்டுவைத்தால் என்ன ஆகிவிடும்!’ என்று இகழ்ச்சியாக இருந்துவிட்டால் முற்றிலும் அணைக்காத தீ, நீறுபூத்த நெருப்பு, பின் வளர்ந்து கெடுப்பது போல, பின்னர் வளர்ந்து அரசையும் அமைச்சையும் கெடுத்துவிடலாம்.

பகைவரைவிட மிக்க வலியைப் பெற்றிராமல், ஒத்த வலியுடையார் என்ன செய்ய வல்லார்? இவர் அழியும் பொருளும், ஆகும் பொருளுமாகிய பொருள், தம் தானையும், மாற்றார் தானையுமாகிய கருவி, தமக்கு ஆகும் காலமும் அவர்க்காகும் காலமுமாகிய காலம், தாம் வல்லவினையும், அவர்வல்லவினையுமாகிய வினை தாம் வெல்லும் இடம் ஆகிய இடம் ஆகியவற்றை முறையே ஆராய்ந்து தாம் வெற்றி பெறும் வகையைப் பிழையாமல் தேர்த்தெடுத்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

“பொருள்கருவி காலம் வினையிடுவன டைந்தும்
இருந்தீர எண்ணிச் செயல்.”

என்பதே இவருக்கு ஏற்ற வினை செயல் வகை. இவர் வினை முடிதவற்குரிய முயற்சி, அதற்கு வரும் இடையூறு, அது நீங்கி முடிந்தால் எய்தும் பெரும்பயனைச் சீர்தூக்கி முயற்சி, இடையூறுகளை விடப் பயன் பெரிதாயிருந்தால், முயன்று முடிப்பார். இவ்வினையைத் தொடங்கினவர், இதே போன்ற வினையை, முன்செய்து போந்தவன்

கருத்தினையும் அறிந்து செய்வது நல்லது. அவன் மேற்கொண்ட உபாயத்தையும் இவர் மேற்கொள்ளலாம்.

இறுதியாக, பகைவரைவிடக் குறைந்த விலியுடையவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய வினை செயல் முறையைப் பார்ப்போம். இவர் “யானையால் பிறிதொரு யானையைப் பிணிப்பது போல, எடுத்துக் கொண்ட வினையாலே ஏற்ற உபாயங்களைக்கொண்டு பிறிதுமோர் வினையை முடித்துக்கொள்ளற்பாலர். மேலும், இவர் பகைவர்க்குத் தம் மெலிவு புலனாவதன் முன்னரே, தம் நண்பர்களுக்கு இனியவை செய்துகொண்டிருப்பதைவிட மிக விரைவாகத் தம் பகைவரோடு ஒட்டாரைப் பிறர்பால் அவர்கள் சென்றுவிடாமல் தம் நண்பராக இழுத்துக்கொள்வதில் ஈடுபட வேண்டும். ஆறும், நாடும், அரணும் சிறியராய இவ்வமைச்சர், தம்மின் வலியார் எதிர்த்தவழி, தம் பகுதியும் அஞ்சி நடுங்கின் முதலொடுங்கெடுவராகலின், அது வாராமல் சிறிது பொறுத்தும் அவர்களோடு சமாதானமாகப் போய் விடக்கூடுமாயின், அதுவே நல்லது.

இவ்வாற்றால் நல்லமைச்சர் தொழில் திறம் விளங்கும். அரசியல், நல்ல அமைச்சரின் தொழில்திறம் கூறுங்கால், அவர்கள் மேற்கொள்ளத்தக்கனவாக வகுத்துப் போந்த வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினை செயல்வகைக் கோட்பாடுகள் அனைத்தும், பொதுவாகச் சமுதாய வாழ்க்கை நடத்தும் தலைவரும், பிற குடி மக்களும் தத்தம் இடம், பொருள், ஏவல், செயல்களில், ஒல்லும் வாயெல்லாம் கையாண்டு வாழ்க்கையில் வெற்றிபெறுதற்குரியனவே. இவற்றைச் சமுதாய வாழ்நர் அறிந்துகொண்டு வாழற்பாலர்.

தூதனின் இலக்கணம் :

அரசியலில் தம் அரசின் கொள்கைகளையும், அயல் நாடுகளோடு தமக்குள்ள உறவின் முறைகளையும், பிறவற்றையும் எடுத்துத் திறம்பட இயம்பப் பண்டைத் தமிழக அரசினது ஐம் பெருங்குழுவில் தூதுவரும் இடம் பெற்றிருந்தனர். பிற அரசர்களிடை பிரித்தல், பிரிந்தாரைப் பொருத்தல்களாகிய சந்திவிக்கிரகங்களைச் செயற்படுத்தப் பிற அரசுகளுக்குத் தூதுவர்கள் போக வேண்டியிருக்கிறது. உரோம அரசு, சீன அரசு முதலிய அரசுகளுக்குப் பண்டு, நம் சேர பாண்டிய சோழமன்னர்களின் தூதுவர் சென்றிருந்தனர். அங்கிருந்தும் தமிழகத்துத் தூதுவர் வந்தனர் என்று தமிழக வரலாறு உணர்த்துகிறது. தூதுவர்களில் ‘தான் வகுத்துக்கூறுவான், கூறியது கூறுவான்’ என இரு வகையினர்

உண்டு. முன்னவர், தம்மரசுக்கு ஆவனவற்றையும், கொள்கைகளையும், தாமே, வேறு யாரையும் கலந்துகொள்ளாமலே ஆராய்ந்து முடிவுக்கு வந்து, பிற அரசுகளிடம் எடுத்துக்கூறும் அதிகாரம் பெற்ற தூதராவார். பின்னவர், தம்மரசு கூறும் கொள்கைகளை மட்டும் எடுத்துக்கூறும் தகுதி வாய்ந்த தூதராவார். இவ்விருவரும், தம் சுற்றத்தார் மாட்டு “அன்பும், ஆன்ற குடிப்பிறப்பும், வேற்றரசரும் விரும்பும் பண்பும்” பெற்றிருக்க வேண்டும். தம்மரசன் மாட்டு அன்புடைமை, அவனுக்கு ஆவன செய்யும் அறிவு, வேற்றரசரிடத்துத் தூது உரைக்குங்கால் ஆராய்ந்து சொல்லும் வன்மை ஆகிய குணங்களும் இவருக்கு வேண்டும்.

இனி, தாம் வகுத்துக்கூறும் தூதரின் இயல்புகளைத் தனியே காண்போம். படை வலி மிக்க வேற்றரசரிடைச்சென்று தம்மரசனுக்கு வெற்றிதரும் வினையைச் சொல்லும் தூதர், நீதி நூலுணர்ந்த அமைச்சருள், அந்நூலில் வல்லவராகத் தாமும் இருக்கவேண்டும். “அறிவு, உரு, ஆராய்ந்த கல்வி” இம்முன்றும் செறிந்துள்ளவரே இவ்வகை வினைக்கு ஏற்றவராவார். இவற்றால் நன்மதிப்புடைய ராகவே, வினை இனிது முடியும். இவர், காரியங்களை எடுத்துச் சொல்லும்போது தொகுத்துச் சொல்லியும், இன்னாத காரியங்களை எடுத்துச் சொல்லும்போது உடம்படாதார் தம் மனம் மகிழ வன் சொற்கள் நீக்கி, இன்சொற்களை வழங்கியும், தம்மரசுக்கு நன்மையைப் பயக்க வேண்டும். நீதி நூற்கல்வி, பகை வேந்தர் மனங்கொள எடுத்துச் சொல்லல், அவர் செயிர்த்து நோக்கின் அந்நோக்கிற்கஞ்சாமை, காலத்தோடு பொருந்த வினை முடிக்கத் தக்க உபாயமறிதல்களும் இவருக்கு வேண்டிய தகுதிகளாம். இன்னும் இவர் ‘கடனறிந்து காலம் தகுதி’க் கருமம் சொல்லுவதற்கேற்ற தம் துணையாவார் உடனாய் இடமறிந்து, சொல்லுமாற்றை அதாவது தாம் சொல்லுமாறு அவர் சொல்லும் உத்தரம், அதற்குப் பின் தாம் சொல்லுவன ஆகிய இவற்றை மேன்மேலும் கற்பித்தல், ஆகிய இவையும் இவர்க்குற்ற தகுதிகளாம்.

இனி, கூறியதே கூறும் வழியுரைப்பார், பொருள் காமங்களால் வேறுபடக் கூறுத் தூய்மை, தமக்குப் பிறரமைச்சர் துணையாந் தன்மை, துணிவுடைமை, ஆகியவற்றோடு கூடிய வாய்மைகள் பண்புகளாம். மேலும், தம் வேந்தர்விடும் மாற்றத்தை மாற்றரசருக்குரைக்கும்போது, இவர்கள் தமக்கு ஒருகால் துன்பம் வரலாம் என்பதற்காக அஞ்சி, தமக்குத் தாழ்வான வார்த்தைகளை, வாய் சோர்ந்தும் சொல்லக்கூடாது. சுருங்கக்கூறின், தம் தூது மொழி

களால் தம் உயிருக்கே இறுதி நேரினும், அதற்கஞ்சி ஒழியாது, தம்மரசின் தூதுச் செய்தியைச் சொல்லி முடிப்பவரே இத்தொழிலுக்குரியராவார்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் :

அடுத்து நல்லமைச்சர் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகும் முறையைப் பார்ப்போம். இதையே, தூதுவர்க்குக் கூறிய போது 'வேந்தவாம் பண்புடைமை' என்று சுட்டிப் போந்தார். பொதுவாக, அமைச்சர் வேந்தரைச் சார்ந்தொழுகும்போது அவரை மிக நீங்காமலும், மிக நெருங்காமலும், 'தீக்காய்வார்' போல, இடை நிலத்தில் நிற்பதற்குரியர். மன்னர் விழையும் நுகர்வன, ஒப்பனை, மேன்மை முதலியவற்றைத் தாம் விழையாது ஒழித்தால்தான், மன்னர் தாமே வந்து இவர்க்கு நிலைபெற்ற செல்வத்தைக் கொடுப்பர். அறை போதல், உரிமையொடு மருவல், அரும்பொருள் வெளவல் முதலிய அரிய பிழைகள் தம்பால் வாராமல் பார்த்துக்கொள்ளற்குரியர். இவை, தம்பால் உள்ளனவாக, அரசர் ஐயற்றால் அவரைப்பின் தெளிவித்தல் அரிதாகிவிடும்.

இனி, இவருக்குரிய சிறப்பு இயல்புகள் சிலவற்றைக் காண்போம். அரசர் அருகிலிருக்கும் போது அவர் காணப் பிறரோடு செவிக்கண் மறை பேசுதல், ஒருவன் முகம் நோக்கி நகுதல், அரசர் பிறரோடு மறைபேசும்போது ஒட்டுக்கேட்டல், கூறிக்கேட்டது யாது என்று கேட்டோரை முடுகி வினாவுதல் ஆகியவை கூடா. தாமாக அவர் கூறினால் கேட்கலாம். கூறுங்கால், அரசன் குறிப்பறிதல், ஏற்ற காலம் கருதல், வெறுப்பில்லாதவையும், வேண்டுவனவும் ஆகிய செயல்களை அவன் மனம் விரும்பும் வகை சொல்லுதல், அவன் விரும்பும் வகை கூறியும் கேட்காமல் விடினும் கூறுதல், எப்போதும் பயனிலவற்றைத்தானே கேட்டாலும், சொல்லாது விடல் ஆகியவை இவர் மேற்கொள்ளத்தக்க சிறப்பு இயல்புகளாகும். மேலும், தாம் கூறத்தகாதவற்றைக் கூறிவிட்டாலும் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி செய்துவிடலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு அரசர் வெறுப்பனவற்றை எடுத்துக் கூறலாகாது. தம்மின் இனையவர் என்றும், தமக்கு உறவினர் என்றும் தாழ்வாகக் கருதிவிடாமல், அரசனுக்கு ஏற்ற நிலையில் வைத்தே கூறவேண்டியவற்றைக்கூறல் வேண்டும். அரசனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர் என்பதை வைத்துக் கொண்டு, விரும்பாதவற்றைச் செய்தல் தவறு. பழமை கருதியும் பண்பல்ல செய்தல் தவறு.

குறிப்பறிதல் :

மேலும், அரசர் கருதியவதனை அரசர் கூறாமலே அறிந்து கொள்வது மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகுவார் கடனும். பொதுவாக, உலகத்தில் பிறரோடு பழகுகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பறிதல் இன்றியமையாததொன்றேயாம். மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகும் அமைச்சர், தூதுவர் போன்ற பெரிய அரசியற்பதவியில் பணியாற்றுவோர், தம் வினைகளை ஆற்றுங்கால், பிறர், 'கண், முகம்' முதலிய உறுப்புகளிலிருந்தும், மெய்ப்பாடுகளிலிருந்தும் அவர்களின் சூழ்ச்சிகள், மனப்பான்மை, வினை செயல் வகை முதலியவற்றைக் குறிப்பாய் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். தம் எண்ணங்களை வெளியிடாமல் பிறர் எண்ணங்களைக் குறிப்பால் அறிய முயல் வேண்டும். "ஊக்கம், உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மையுடையார் குறிப்பின்கீழ்ப்பட்டது இவ்வுலகு." குறிப்பினால் குறிப்பை உணர்வது அறிய செயல்களுள் ஒன்று. குறிப்புணர்வதற்கு, இன்றியமையாத உறுப்புகள், கண்களாம். காதலர் கண்கள் பேசிக்கொள்ளும் குறிப்பு மொழியை, "கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்கள், என்ன பயனுமில்" என்று விளக்கினார் ஆசிரியர். அதே போன்று, வினை ஆற்றும் அமைச்சரும் "குறிப்பிற் குறிப்புணராவாயின் உறுப்பினுள் என்ன பயத்தவோ கண்!" என்றபடி பிறர் கண்களிலிருந்து குறிப்பை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். பகைமையையும் கேண்மையையும் கண்ணுரைக்கும். நுண்ணியராகிய அமைச்சர், அரசர் கருத்தினை அளக்குங்கோலாகக் கண்களையே கொள்ளற்பாலர். அவற்றைக்கொண்டுள்ள முழு முகமுமே குறிப்பறிவுறுத்தும் கருவியாம். "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்.

அவையறிதல் :

இனி, வினையாற்றும் அமைச்சர் அரசனோடிருந்த அவையினது இயல்பை அறிந்தே செய்ய வேண்டும். தாம் சொல்லப் புகுந்ததைச் சொல்லுமுன், அவையினை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும். அவையின் செவ்வியினை உணர்ந்துசொல்வதோடு, இடையில் வழப்படாமலும், தெளிந்தும் சொல்ல வேண்டும். அவையின் செவ்வியுணராதது சொல்பவர், சொல்லின் வகையும் அறியாதவரே. கற்று வல்ல கலையும் அவர்க்கு இல்லை. கற்றவர்கள் தம்மைப்போன்ற கற்றவர்களின் கூட்டத்தில் பேசுவது மிகவும் பயனளிக்கும். தம்மின் மிக்கார் அவைக்கண் முற்பட்டு ஒன்றனைச்

சொல்லாது அடங்குதல், மிகவும் நல்லது. சொல்வதை நுட்பமாக உணரவல்லவர்களின் முன் பேசுவது, தானே வளரும் பயிருள்ள பாத்தியில் நீர் சொரிவதைப் போன்றது. நல்லாரவையில் நல்ல பொருள்களை மனங்கொளக்கூறும் நல்லமைச்சர், மறந்தும் அவையறியாத புல்லரிடைப் பேசக்கூடாது. இது சாவா மருந்தென்று தெரிந்தும், அதை நுகர்வார் கையிலும் தாராது, வீணாக ஊற்றிய அங்கணத்துக்கும் பயன் பெருது, கெட்டொழியும் அமுதை ஒக்கும்.

அவையஞ்சாமை :

இனி, குறிப்பறிந்து, அவையறிந்து கூறும் தூதுவர், அவைக் கஞ்சாதும் கூற வேண்டும். அவையஞ்சி மெய் விதிர்ப்பான் கல்வி பயன்றது. செஞ்சொல், இலக்கணை, குறிப்புச்சொல் ஆகிய சொல்லின் தொகை தூய்மைகளை அறிந்து தூதுவர், கற்று வல்ல, அல்லது மற்ற வகைகளை அறிந்து பேசுதல், கற்றார் அவைக்கண் அஞ்சாது, கற்றவற்றை மனங்கொள்ளக்கூறல்களில் சிறக்க வேண்டும். பகைக்களத்தில் எதிர்த்துப் போர்க்களத்தில் சாகத் துணிந்தவர் பலர் உலகத்தில் இருக்கின்றனர், ஆனால், அவைக்களத்தில் அஞ்சாமல் ஒன்றைச் சொல்ல வல்லவர் சிலரே. அவையஞ்சாது கற்றாரவைக்கண் தாம் கற்றவற்றைக் கூற வல்ல தூதர் பெறும் பயனும் உண்டு. தம்மைவிடக் கற்றாரிருக்கும் அவையில் தாம் கூறிய பொருள்களைவிடச் சிறந்த பொருள்களை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்குண்டு. இத்தகைய தூதருக்கு அளவை நூல் (Logic) பயிற்சி இன்றியமையாதது. உற்றுழி உதவும் அமைச்சர்களிடம், இக்காலப் பாராளுமன்றங்களிலும், சட்ட மன்றங்களிலும், உலகப்பன்னாட்டு மன்றங்களிலும் வினாக்கள் கேட்கப்பட்டு, உடனுக்குடன் ஏற்ற விடைகள் இறுக்கப்படுவதுபோல் அக்காலத்தும் வினாக்கேட்டு விடையிறுக்கும் பழக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். 'அவையஞ்சா மாற்றம்' என்று வள்ளுவர் கூறுவது இதைப் புலப்படுத்தும். மன்ற உறுப்பினர் எழுப்பும் வினாக்களுக்கு அஞ்சாது அவ்வப்போது, உடனடியாக, ஏற்ற மாற்றம் தருதற்கு அளவைநூலை நன்றாய் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

மேலும், அஞ்சாமை இல்லாருக்கு வாளொடு தொடர்பு இல்லை. அது போல அவை அஞ்சுவோருக்கு நூலொடு 'நல்ல தொடர்பு' இல்லை. பகைவர்களின் எதிரே போர்க்களத்தில் நிற்கும் பேடி கைக் கூர்வாளும், அவையஞ்சும் தூதன் கை நூலும் ஒன்றுதான். நன்னூலைக் கற்றறிந்தும், அதன் பயனைக் கைவரப்பெருது அவையஞ்சுபவர், கல்லாத மற்றவரைவிடத் தாழ்ந்தவரே ஆவர். இவர் இருந்தும்

இறந்தவரே ஆவர். எனவே, நல்லரசைச்சார்ந்து, குறிப்பறிந்து, அவையறிந்து, அஞ்சாது கூறவல்ல நற்றூதர் இயல்புகளை வள்ளுவர் வழி நின்று ஒருவாறு இதுகாறும் கண்டோம். இவற்றுள் ஏற்ற பெற்றி ஒல்லும் வாயெல்லாம் தம் சமுதாய வாழ்க்கையில் சமுதாயத் தலைவரும், பிற குடிமக்களும், அன்றாடம் நடைமுறைச் செயல்களில் மேற்கொள்ளற்குரியர்.

நாடும் பாதுகாவலும் :

நல்லரசும் நல்லமைச்சும் பிற அரசவை உறுப்பினரும் சேர்ந்து ஆட்சி நடாத்தும் ஒரு நாட்டின் நலத்தையும் அதன் பாதுகாவலையும் அடுத்துப்பார்ப்பது நமது கடமையாகும். உலகெங்கும், நாடு என்று கூறும்போது, அது எதைக் குறிக்கும்? ஆண்டு உள்ள நிலத்தைச் சூழும் ஆழ்கடலையும், உயர் மலைகளையும், ஆறுகளையும், குளங்களையும், மரங்களையும், செடி கொடிகளையும், பறப்பன, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன போன்றவற்றையும், விண்மீனையும், தண்கதிரையும், செஞ்ஞாயிற்றையும், நிலத்தையும், புலத்தையும், அங்கு வாழும் குடிமக்களையும் அவர்கள் வழங்கும் மொழிகளையும் இன்றோரன்ன பிறவற்றையும் மட்டுமே குறிக்குமோ? இவையெல்லாம் அங்குள்ளனவே. ஆனால், நாடு என்பது இவற்றுக்கு மேலும் போய், ஆண்டு, “கல் தோன்றி மண் தோன்றா” மிகு பழங்காலந்தொட்டே, வழிவழியாக வந்த மக்களின் ஆக்கவேலைகளையும், கல்வி-கலைகளையும், கைத் தொழில்களையும், நாகரிகப் பண்பாடுகளையும், அறிவியல், மெய்யுணர்வியல், சமயவியல், அரசியல், பொருளியல், சமுதாய வாழ்வியல் போன்ற பன்முகப் பாங்கினையே (human achievements) அது குறிக்கும் என்பர் நாட்டின் சமுதாய இயல்புணர்ந்த நல்லோர். இதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்பே ஓளவையார்,

“எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்?

அவ்வழி நல்ல வாழிய நிலனே!”

என்று கூறிப்போந்தார்.

நாடு :

இத்தகைய நாட்டியல்பையும், அதனைப் பாதுகாத்து, மரபு வழுவாது ஒழும் அரசுப் பாதுகாவலையும் வள்ளுவர் வழி நின்று சுருக்கமாகப் பார்ப்போம். சுருங்கக் கூறின், “நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம், குடிவளம்” ஆகிய நால்வகை வளங்களும் உடைய தாய்ப் பசியும் பிணியும், பகையுமின்றி, வசியும் வளமும் சுரந்து விளங்கும் இடமே நன்னாடாகும். குறையாத விளைபொருள், அவற்றை எல்லோரும் ‘உடையோர், இல்லோர்’ (haves and have nots)

என்ற வேறுபாடின்றிப் பெற்று நுகரச் செய்ய வல்ல அறம் பேணும் அறவோரும், கேடில்லாச் செல்வமுடையோரும் உடையதே நாடு.

“தன்னா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.”

என வள்ளுவரும்,

“நற்றவம் செய்வார்க்கிடம் தவஞ்செய்வார்க்கு மஃதிடம்
நற்பொருள் செய்வார்க்கிடம் பொருள்செய்வார்க்கு மஃதிடம்”

என்று சிந்தாமணியுடையாரும், எல்லாரும் ‘எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தவேண்டும்’ என்று கம்பரும் கூறுவர். ஒரு சிலர், செல்வர்களாய் விளங்கி, மற்றப் பெரும்பாலாரைச் சுரண்டித் தம் வாழ்வை மட்டும் வளமாக்கிக்கொள்ளும் நாட்டின் வாழ்வு தாழ்வுடையது ஆகுமே ஒழிய, வாழ்வுடையதாகாது. திருவள்ளுவர் இதை விரும்பவில்லை. உணவுப் பொருள்களும், பிற நுகர்பொருள்களும் அளவிறந்து, பிற நாடுகளுக்கும் அவர்கள் விரும்ப ஏற்றி அனுப்பத்தக்க தகுதியுடையனவாய், ஒரு நல்ல நாட்டினர் விளைவிக்க வேண்டும். விளைவிக்கும்போது ‘மழை மிகுபெயல், பெயலின்மை’ முதலியவற்றால் நீர்த்தட்டுப்பாடும் பிற கேடுகளும் ஏற்படாமல், நீர்ப்பாதுகாப்பும் சேமிப்பும் கொண்ட அணைத்திட்டங்கள், எலி, விட்டில், கிளி போன்ற பூச்சி புழுக்கள், நோய்கள் முதலியவை பயிர் பச்சைகளைத் தாக்காத முன்னேற்பாடுகள் போன்றவற்றைச் செய்து, விளைபொருள்களை விளைவிக்க வேண்டும். பிற நாடுகள் பொறுத்த பாரம் எல்லாம் ஒருங்கே தன்னாட்டிற்குள் வந்தாலும், அவற்றையும் சமாளித்து, அரசுக்குரிய இறைப்பொருளையும் உடம்பட்டுத் தேடிக்கொள்வதே நன்னாடாகும். “உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் செறுபகையும்” நன்னாட்டில் சேரத்தகாதவை. இவை, உணவுப்பொருள்களை உண்டாக்கும் முயற்சியும், வழி வாய்ப்புகளும் உடைய நல்ல உழவுத்தொழில் துறை, மக்கள் உடல் உள்ள நலம் நாடும் சமுதாய நலத்துறை, அரசின் படைப்பலம், அரசன்கள் போன்ற படை பாதுகாப்புத் துறைகளாலும் வாராமல் தடுக்கப்பட வேண்டும்.

மேலும், அரசுக்கு எதிராக அமைந்துள்ள பல குழுக்கள் (Cliques), உடனுறைந்தே கொல்லும் உட்பகை, அரசை ஆட்டி அலைக்கும் குறும்பர் கூட்டம் ஆகியவற்றையும் நாட்டை நலிவிக்காதவாறு அகற்ற வேண்டும். ஆற்றலையும், பகைவர் அழிக்க இயலாத புறப்பாதுகாப்பையும், கடவுளநெறி, அறநெறிகளில் நிற்கும் ஆன்மிக அகப்பாதுகாப்பையும் கொண்டு பகைவராகேடுருத நிலையும், அரிதிற் கெட்டதாயினும், அப்பொழுதும் சமாளித்துக் கொள்ளக்கூடிய குன்ற வளமும் கொண்ட நாடு, நன்னாடுகளில்

தலை சிறந்ததாகக் கருதப்பெறும். இதன்கண் உள்ள, 'கீழ் நீர், மேல் நீர்' ஆகிய இரு வகை நீரும், வாய்ந்த மலையும், அதனின்றி வருமழைநீரும், அதனால் வரும் துரவு, கேணி, ஏரி, ஆறுகளுமாகிய நீராதாரங்களும் இந்நாட்டிற்குரிய நல்லுறுப்புகளாம். இந்நாட்டிற்கு கணிகளாவன 'பிணியின்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், ஏமம்' ஆகிய ஐந்துமாம். சில நாடுகள் இயற்கை வளமுடையனவாய், மக்கள் வலியும் வருத்தமும் இன்றிப் பயன் பெறத்தக்கனவாய் அமைந்துள்ளன. இவையே நன்னாடுகளாம். "நாடென்ப நாடா வளத்தன; நாடல்ல, நாட வளம்தரும் நாடு." மேற்கூறிய அனைத்து நலனும் பெற்ற நாடு, நல்லரசைப் பெறவில்லையானால் எவ்வாறு நலம்பெறும்? பெருது. ஆதலால், அரசாட்சியின் செம்மையும் வேண்டும்.

“ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு.”

அரண் :

இத்தகைய நன்னாடு கேடின்றி இருப்பதற்குப் பகைவர்களாலும் அழிக்கமுடியாத அரண்களை—பாதுகாப்பு அமைப்புகளைக்—கொண்டிருக்க வேண்டும். இக்காலத்து நல்லரசுகளில் பகைவர்களால், மேற்செலவு, கேடு முதலியவைகள் விளையாமல், செயற்கை அரண்கள், தரை, கடல், வான்படைகள், அணு ஆற்றலால் இயங்கும் போர்க்கருவிகள் முதலியவற்றைத் தற்காப்புக்கெனவும், மேற்சென்றுவரும் பகையை மடக்கித்தூர்த்தி, அழித்து, ஒழித்துக்கட்டு தற்கெனவும் அமைத்துக்கொண்டுள்ளனர். இவையேயன்றி, இயற்கையிலேயே, பகைவர் எளிதில் கடந்துவர முடியாத காடு, கடல், மலை போன்ற இயற்கை அரண்களும் நாடுகளுக்கு அமைந்துள்ளன. இவற்றைக் கடந்துவர முயன்றாலும், தடுத்து நிறுத்தும் வழி வகைகளையும் செய்துகொண்டுள்ளனர். இத்தகைய அரண் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்று, எக்காலத்தவருக்கும் எந்நாட்டினருக்கும் ஒத்த முறையில், அக்காலத்திலேயே, இந்நாட்டில் வள்ளுவர் வகுத்துரைத்துப் போந்துள்ளார். அக்காலத்துக்கேற்ற அரண் வகைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, இக்கால அரண் வகைகளையும் போர்க்கருவிகளையும் நாம் பொருத்தி ஏற்றவாறு மதித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், ஒரு நாட்டினால் இன்னொரு நாட்டுக்குக் கேடுவிளைந்து, ஒன்று வீழ்ந்து அதனால் மற்றொன்று வாழவேண்டுமானால், அவ்வாழ்வு மனிதப்பண்பியல் வாழ்க்கையாகாது. ஆதலால், உலகில் வன்முறை நீங்கி நன்முறையும், போர் முறை போய் நேர்மை

முறையும் வருமானால், மேற்குறித்த அரண்களும் போர்க்கருவிகளும் பயனற்றுத் தேவையற்றுப் போய்விடும்.

“அறத்துக்கே அன்புசார் பென்ப அறியார் ;
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.”

என்ற அன்புநெறியும் அறநெறியும் நிலவுமாயின், வன்முறை போர் முறை ஆகிய மறநெறி ஓடி ஒளிந்துவிடும் ; ஒழிந்துவிடும்.

இவ்வரண், அரசின் உறுப்புகளில் சிறந்த இடத்தைப் பெறும். பகைவரால் தொல்லை நேரும்போது, தனக்கும் அரசுக்கும் ஏமமாகும் சிறப்புப்பற்றித் தனியாக ஓர் அரசு அங்கமாக இது கொள்ளப்பெற்றுத் தனி அதிகாரத்தில் வள்ளுவரால் வகுத்துரைக்கப்பெறுகிறது. ஓர் அரசு, பிறர்மேற்செல்ல நேர்ந்தால், தன் உரிமை பொருள் முதலியவற்றைப் பிறனொருவன் பறித்துக் கொண்டு போய்விடாதபடி, பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கும், தன்மேல் படையெடுத்து வருவார்க்கஞ்சித் தன்னை அடைவாரைப் பாதுகாப்பதற்கும், அரண் இன்றியமையாத சிறப்புடையது. இதை ‘நீர் அரண், நில அரண், மலையரண், காட்டரண்’ என நான்கு வகைப் படுத்துவர் வள்ளுவர்.

இனி, அரணின் இலக்கணத்தை ஒருவாறு காண்போம் : நூல் வல்லோர் உயர்வு, அகலம், திண்மை, அணுகுதற்கருமை ஆகிய நான்கும் அமைந்த மதிலும் அரணாகும் என்பர். ஏனியிட்டு ஏற முடியாத உயரமும், வெளியிலிருப்போர் அணுக முடியாத அடி அகலமும், உள்ளிருப்போர் வினை செய்வதற்குரிய தலையகலமும், குத்தப்படாத திண்மையும், சிலப்பதிகார அடைக்கலக்காதையில் கூறப்பெறும் ‘வளைவிற்பொறி, கருவிரலாகம், கல்லுமிழ் கவண் போன்ற பல பொறிகளிருத்தலால், அணுகுதற் கருமையும் இம் மதில்களுக்குண்டு. பாதுகாப்பிடங்கள், காக்க வேண்டுமிடம் சிறிதாய், ஆனால் அகன்ற இடத்தை உடையனவாய், வந்து முற்றுகையிட்ட பகைவரது மன எழுச்சியைக் கெடுக்க வல்லனவாயிருத்தல் வேண்டும். இவை, பகைவர் எளிதிற் கொள்ள இயலாதனவாய், பல வகை உணவுப்பொருள்களையும் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளனவாய், உள்ளிருப்போர் போர்நிலைக்கு எளியனவாய் அமையவேண்டும். அகத்தோர்க்கு வேண்டும் எல்லாப்பொருள்களும் உள்ளிருக்க, புறத்தோர் அழிக்க முற்படுநிலை நிகழாதவாறு உதவிக்காக்கும் வீரர்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மேலும், இவை வெளியேறிப் போக்கு ஒழியும்வகைநெருங்கிச் சூழ்ந்தும், அங்ஙனம் சூழாது, நெகிழ்ந்தவிடநோக்கி ஒருமுகமாகப்

பொருதும், அகத்தோரைத் தெரிந்தவர்களைக்கொண்டு சதி செய்து கீழறுத்துத் திறப்பித்தும், புறத்தோராகொள்ளுதற்குரியன. மிக்க படைவலியுடன் வந்து சூழ்ந்துகொண்ட புறப்பகைவரையும் அகத்தோர், பற்றிய இடம் விடாதே, நின்றும் பொருது வெல்வதே நல்லரணுகும்.

இனி, அரண்களிலிருந்தும், அவற்றைக் காப்பாரின்றிப் பயனில்லை என்றும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். போர் தொடங்கின அளவிலே, பகைவர் கெடும் வண்ணம், அகத்தோர் செய்யும் வினை வேறுபாடுகளைச் செய்து காக்கவல்ல வீரரை மதிலரண் பெற்றிருக்க வேண்டும். வினை வேறுபாடுகளாவன, பகைவர் தொடங்கிய போரினை அறிந்து எய்தல், எறிதல், குத்தல், வெட்டுதல் முதலியன. மற்றும் புறத்தோரறியாமல் புகுதல், போதல் செய்தற்குக் கண்ட சுருங்கை வழிகளும், நல்லரணில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும். வினையாற்றுதலில் ஊக்கமும் சிறப்பும் இல்லாத பாதுகாப்பாளர் அதன்கண் இருப்பரேல், மேற்போந்த மாட்சியனைத்தும் வல்லரண் பெற்றிருந்தும், அதனால் விளையும் பயன் யாதொன்றுமில்லை.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் நல்லரணின் இயல்புகளை ஒருவாறு உணர்ந்தோம்.

செல்வங்கள்; பொருள் செயல் வகை :

நல்ல வளங்களையும் பாதுகாவலையும் உடைய நாட்டில் செல்வமும் கொழித்தால்தான், மக்கள் இன்பமாக வாழ்வார்கள். செல்வம் என்ற அளவில் பணம் அல்லது பொருள் ஒன்றை மட்டும் அது குறிக்காது. பணம் பத்து விதமும் செய்யும் ஆயினும், வேறு செல்வங்களையும் ஒரு நல்லரசு குடிமக்களுக்கு வழங்க வேண்டும். “கல்வியுடைமை, பொருளுடைமை என்றிரண்டு செல்வமும் செல்வம் எனப்படும்,” என்பர் ஆன்றோர். கல்வி அறிவே சிறந்த செல்வமாகும். “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே; அல்கா நல்குரவு அவாவெனப்படுமே,” என்பதும் ஒருவகைச்செல்வம். இனி, இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட மிகச்சிறந்த செல்வம் இறையின்பமாகும். செல்வன் கழலேத்தும் சிறந்த செல்வம் இறையின்பமாகும். “செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே.” இது அருட்செல்வத்தின் வழிப்பிறப்பதாகும். இத்தகைய செல்வங்களுக்கு அடிப்படை யாகிய பொருள்செயல் வகைகளை வள்ளுவர் வழிக்காண்போம்.

பெரும்பான்மையும், நாட்டாலும் அரசனாலும் ஆக்கவும் காக்கவும்படுவதாய் பொருளை—செல்வத்தைச்—செய்தலின் திறம் ஈண்டு

ஆராய்தற்பாலது. திருவள்ளுவர் காலத்து நிலவிய முடியாட்சியில், தனி உடைமைப்பகுதி மிகுதியாகவும், பொதுவுடைமைப்பகுதி குறைவாகவும் இருந்திருக்கும். பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லையாதலால், நாட்டில் பல வகை செல்வங்களும், இவ்வுலக வாழ்க்கை நன்முறையில் செல்ல எல்லோராலும் ஈட்டப்பட வேண்டும். பொருள் செயல் வகையை ஒதும்போது திருவள்ளுவர் அறத்தையே வற்புறுத்துகின்றார்.

மதிப்பு இல்லாதவர்களையும் மதிக்கத்தக்கவராகச் செய்யும் சிறப்புப் பொருளுக்கு இருப்பதால், பொருளைவிட ஈட்டத்தகுந்த பொருள் வேறென்றுமில்லை. “பொருள் இல்லாதவரை எல்லாரும் எள்ளுவர்; இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்.” அதற்கு மாறாகச் “செல்வரை எல்லாரும் செய்வார் சிறப்பு.” ஏனை விளக்கு, ஒரு சிலருக்கு ஒரு சிறிது காலத்துக்கு, ஒரு சிறு இடத்தில் மட்டும் விளக்கம் தருவதுபோலன்றி, எல்லார்க்கும் எஞ்ஞான்றும், ஈட்டுபவர் நினைத்த இடத்துக்கெல்லாம் சென்று, பகை என்னும் இருளையும் கெடுத்தலால் பொருள் ‘பொய்யாவிளக்கு’ எனப்பட்டது.

இவ்வளவு சிறப்பு எய்திய பொருளை, அறநெறியிலேயே ஈட்ட வேண்டும். அது திறம் அறிந்து தீமை இல்லாத வழியில் சேர்ந்த பொருளாக இருக்க வேண்டும்; அறம் பயக்கக்கூடியதாகவும் இன்பம் பயக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். செங்கோலன் என்று புகழப்படுதலாலும், சமயநெறி, ஈகை முதலிய நற்செயல் களுக்கு உதவுதலாலும் இத்தகைய பொருள் ‘அறன் ஈனும்’ என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது. இது நெடுங்காலம் நின்று துய்க்கப்பெறுதலால் இன்பமும் ஈனும். எனவே, இது அருளோடும் அன்போடும் வந்ததாக இருக்கவேண்டும். அருளும் அன்புமின்றிப் பொருள் சேர்க்கக் கூடாது. அருளும் அன்பும் இன்றிச் சேரும் பொருளை ஏற்று அள்ளிக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிட வேண்டும். இனி உடையாரின் மையின் தானே வந்துற்ற பொருளும், சுங்கப்பொருளும், பகைவர் தந்த திறைப்பொருளும், குடிகள் தரும் இறைப்பொருளும் ஆகியவை எல்லாம் வேந்தன் பொருள்களாம்.

அருள் நெறியை மறவாமல் பொருளை ஈட்ட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்திய ஆசிரியர், அந்தப் பொருள் அருளை வளர்க்கவே பயன்படவேண்டும் என்று பொருளின் பயனைக் கூறுகின்றார். அன்பு என்னும் பண்பிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்ததாதலால், அருள் சேயா

யிற்று. அன்பு தாய் ஆயிற்று. இன்னார் இனியர், வேண்டியவர் வேண்டாதவர், உற்றார் மற்றோர் என்ற வேறுபாடுகளின்றி, தொடர்பு கருதாது, வருந்துவோருக்கு எல்லாம் உற்ற மருந்துபோலச் செல்லும் அருள். தொடர்பு பற்றி மட்டுமே செல்லும் அன்பு. பரந்த நோக்கமும் விரிந்த பார்வையும் பெற்று முதிர்ந்த வழி அதிலிருந்து அருள் பிறக்குமாதலின், “அன்பின் குழவி” ஆயிற்று. வறியோர்க்கும், வருந்துவோருக்கும் உற்றுழி உதவ, இவ்வருள் சுரக்குங்கால், அவ்வறுமை களைய வல்லோர், பொருளைக்கொண்டே களைய வேண்டியிருப்பதால், பொருளாலேயே அருள் வளர்கிறது. எனவே, பொருள் அருளைப்பெற்ற நற்றாய் ஆகாவிட்டாலும், போற்றி வளர்க்கும் செவிலித்தாயாகின்றது. உலகியற் செவிலி போலாது பொருட்செவிலி, தானே எல்லாப் பொருளும் உதவி அருளை வளர்த்தலின், ‘செல்வச்செவிலி’ எனப்பெற்றது.

இன்னும், இப்பொருளின் பயனை ஒரு சிறிது காண்போம் : பொருளைச் செய்த ஒரு பொருளாளர் தாம் ஈட்டிய அப்பொருள் கொண்டு ஒரு வினையாற்றப் புகுந்தால், அச்சமும் வருத்தமுமின்றி, வல்லாளை ஏவி, தாம் இனிதே இருந்து முடிக்க வல்லவராவார். இது ஒருவன் “மலைமேல்” ஏறி நின்று அச்சமும் வருத்தமுமின்றிக் கீழே நிலத்திடை யானையும் யானையும் செய்யும் போரை, இனிதிருந்து காண்பதை ஒக்கும். ஓர் அரசியலிலும் இவ்வாறே நாட்டிற்கு வேண்டிய பல்வகைப் பொருளும் சேர்ந்திருத்தல், அவ்வரசுக்கு எதிரிகளாகிய பகைவர் தருக்கினை அறுக்கும் கூரிய படைக் கலம் போன்றதாகும். பொருளைச் செய்யவே, பெரும்படையும் நட்பும் அவ்வரசை வந்தடையும். அடையவே, பகைவர் தருக் கொழிந்து தாமே அடங்குவர். மேலும், அறவழியில் ஈட்டிய பொருள் மிகமிகப் பெரிய அளவுக்குச் சேர்ந்துவிட்டால், அது வழியாக, அறமும் இன்பமும் ஒருங்கே எய்தி வளர இடமுண்டு. பல்வகைச் செல்வமும் பாங்குடன் கொழிக்கும் அமெரிக்கா, சப்பான் போன்ற முன்னேறிய நாடுகள் இன்று தாம் பெற்ற செல்வ வளங்கொண்டு உலகில் பல பின் தங்கிய, முன்னேறி வருகின்ற, நாடுகளுக்குப் பல வழிகளிலும் உதவி, உலகிடையே அறத்தையும் இன்பத்தையும் வளர்த்து வருகை இன்று நாம் கண்கூடாகக் காணலாம்.

இவ்வாறெல்லாம் சிறந்த பொருள், முடியாட்சிகள் பெரும் பாலும் குடியாட்சிகளாக மாறி வரும் நம் காலத்தில், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, தனி உடைமையிலிருந்து பொதுவுடைமையாக

“எல்லார்க்கும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தல்”, “இல்லோரும் இல்லை உடையோரும் இல்லை”; “வறுமையுமில்லை வண்மையும் இல்லை”; “இடுவாரும் இல்லை, ஏற்பாருமில்லை” என்ற ஒப்பற்ற நன்னிலைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. மின்சாரம், குடிநீர், அஞ்சல், தந்தி, வானொலி, மருந்து, போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், பெருங்கைத்தொழில்கள், சிறுகைத்தொழில்கள் போன்றன, அரசாங்கப்பொதுவுடைமைகளாய் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. எல்லாம் அரசாங்கத்தின் செல்வம். அதை நுகர்ந்து துய்க்க அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களாகிய அனைத்துக் குடிமக்களுக்கும் உரிமை உண்டு. இத்தத்துவமே அம்மாறுதலின் அடிப்படையாகும். செல்வம் அரசாங்கத்தின் உரிமை என்று கொண்டு, குடியாட்சியில் மக்களும், மக்கள் சார்பான தலைவர்களும் பொறுப்பேற்று, அரசாங்கத்தை மக்கள் ஆட்சியாக மாற்றி வருகின்றனர். இவையெல்லாம், ‘அற அடிப்படையில் பொருளீட்டுக. அதன் வழி இன்பமும் அறமும் வளர்க்க’ என்று அரசுக்கு அறிவுறுத்திய வள்ளுவர் அடிப்படைத் தத்துவத்திலிருந்து முகிழ்த்து வரும் புதுக்கருத்துகளேயாம். “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்.” இதுகாறும் கூறியவாற்றால், ஒரு நல்ல நாட்டின் செல்வ வகைகளையும், அறநெறியில் ஈட்டும் முறைகளையும், நல்ல வழிகளில் நாட்டின் நலத்திற்கெனச் செலவழிக்கும் துறைகளையும் வள்ளுவர் வழி நின்று ஒருவாறு கண்டோம்.

படை வலிமை, படை மாட்சி :

நல்லரசு, அறநெறியிற் பொருளீட்டும் முறையை வகுத்துக் கூறிய வள்ளுவர், அடுத்து அப்பொருள் வலியால் அமைக்கப் பெற்று, வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்த படை வலிமையை, படை மாட்சி, படைச்செருக்கு என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களில் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். “மானிலங்காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலை, தானதனுக்கிடையூறு தன்னால் தன் பரிசனத்தால் ஊனமிகுபகைவரால், கள்வரால், உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஐந்தும்,” நிகழாதவாறு பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டவனாவான். பலருக்கு இன்னல் இழைக்கும் கூட்டம் ஒன்று—தீயசக்தி ஒன்று—உலகத்தில் உள்ள அளவும், அதை அடக்குவதற்கென ஒரு படை இருந்தே தீரும். அதைப்போற்றி, ஏற்ற முறையில் பயன்படுத்துவது அரசின் கடமையும் பொறுப்புமாகும். முடியாட்சிக் காலங்களில் பெரும் பாலும் வெளி நாட்டோடு போர் செய்யும் புறப்பகைக்கே இப்படை பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. குடியாட்சி முறை செம்மையாக அமைந்துவரும் இந்நாள்களில் அயல் நாட்டுப் போர்களுக்குப் பயன்

படாமல், உள்நாட்டுக்கலகங்களை அடக்க ஒரே வழி மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருமானால், உலகில் அமைதி நிலவுவதற்கு வழி ஏற்படும்.

திருவள்ளுவர் காலத்துப் படை வலி நிலைமையைத் திருக்குறள் வழிச் சுருக்கமாகக் காண்போம் : ஏனைய அங்கங்களுள் படை தலை சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருவது. குடிமக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்காக—அதிலும் எப்பொழுதும் ஆயத்தத்தில் தொன்று தொட்டே தொடர்ந்து இருந்து வரும்—மூலப்படை சிறந்தது. அப்படையிலும் வீரர் சிறந்தவர். படை என்பது அக்காலப் போர் முறைப்படி யானை, குதிரை, தேர், காலாள் ஆகிய எல்லா உறுப்பாலும் நிறைந்ததாகவும், இடையூறுகளுக்கு அஞ்சாததாகவும் இருந்தால், அதுவே அரசுச் செல்வங்களில் எல்லாம் தலை சிறந்த செல்வமாகும். இப்படைகளுள்ளும், அரசுக்குப் போரின்கண் உலைவு வந்தால், அஞ்சாது நின்று தாங்கும் வன்கண்மையுடைய தொல்படையாகிய மூலப்படை சிறந்ததாகும். கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்பவற்றைவிட, மூலப்படையே ஆதாரமானது. இதில் மிகச்சிறந்த வீரரே இடம் பெறுவர். எலிகள் போன்ற பலர் திரண்டு வந்து கடல் போல ஒலித்தாலும், நாகப்பாம்பு உயிர்த்த அளவில் கெட்டொழிவது போல, வீரர் அல்லார் பலரினும், மூலப்படையினர் போன்ற வீரன் ஒருவன் மேல் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படை எப்படிப்பட்டது? இதன் இலக்கணம் யாது? பகைவர்களால் கீழறுக்கப்பட்டு, அவர் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ளப்படாத, தம்மரசின்மாட்டுக் குலையாத பற்றும் (Loyalty) போரின்கண் அழியாத வன்கண்மையும் உடையது இது; கூற்றுவனே சினங்கொண்டு வந்தாலும், ஒற்றுமையாகக்கூடி, எதிர் நின்று வெல்லக்கூடியது; தறுகண்மை, மானம், முன் வீரர் சென்ற நன்னெறியிற் செல்லல் (Tradition), அரசனால் தேறப்படல் என்ற நான்கு குணங்களும் உடைத்து. இவற்றால் பகைவரைக்கொன்று நின்றல், தம்மரசனுக்குத் தாழ்வு வாராமல் காத்தல், புறமுதுகு கொடுத்து ஓடுவாரை அழிக்காமை, எதிரிகளிடம் கைக்கூலி வாங்கி அறைபோகாமை ஆகிய நல்ல மரபுகளைப் பின்பற்றும். இக்காலத்தும் எந்நாட்டுப் படையும் மேற்கொண்டிருக்க வேண்டிய அடிப்படை நல்லியல்புகள் இவை. மாற்றாரால் வகுக்கப்பட்டுத் தன்மேல் வந்த படையின் போரை விலக்கும் வகுப்பறிந்து, வகுத்துக்கொண்டு முன் செல்வதும் தார் தாங்கிச் செல்வதும் (Van guard) இப்படை.

இனி, அடல் தகையும் ஆற்றலும் ஆகிய இரண்டொடு, ஒரு படை அதன் முழு அமைப்பு, கட்டுக்கோப்பு ஆகிய தோற்றப் பொலிவும் (Good organisation) கொண்டிருக்க வேண்டும். அக்காலத்திற்கேற்ற தோர், யானை, குதிரைகளுடன், கொடி, குடை, பல்லியம், காகளம் முதலியவற்றை அணிந்து செல்லும்போது அக்காலப்படை அழகு உறத்தோன்றிற்று. இவை இக்காலப்படை, போர்க்கருவிகளுக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப்பெறும். சிறிதாகிக் கொண்டே தேய்ந்து வருதலும், மகளிரை வெளவல், இளிவந்த செய்தல்களால் விளையும் மனத்தினிற்று நீங்காத வெறுப்பும், படையை விட்டு ஓடுதலும், கொடுக்கப்படும் ஊதியம் நல்குந் தார்களால் ஏற்படும் வறுமையும் நிலவாத படையே பகை வெல்ல வல்லது. மேலும், இப்படையில் நிலைத்து நிற்கும் வீரர் பலரிருப் பினும், தக்க தலைமை வீரர் (Commanders) இல்லாத வழி அப்படை நிலைத்து நிற்காது.

படைச்செருக்கு :

அடுத்து இப்படையில் உள்ள வீரர் ஒவ்வொருவரும் அரும் பெருஞ்செயல்களைச் செய்யும் ஆர்வம் மிக்க படைச்செருக்கு உடையார்தல் வேண்டும். “என் தலைவன் எதிர்நின்று ஆற்றாது, அழிந்து, பின் நடுகல்லில் நின்றவர் பலர். ஆதலால், என் தலைவன் எதிர் போர் ஏற்று நின்றலை ஒழிமின்” என்று ‘நெடுமொழிவஞ்சி’ கூறுபவராயிருத்தல் வேண்டும். “காட்டில் ஓடும் முயலைக்குறி தப்பாது எய்து கொன்ற அம்பை ஏந்துவதைவிட, வெட்டவெளியில் நின்ற யானைமேல் எறிந்து அது தப்பி ஓடுமாறு விட்டுத் தவறிய வேலை ஏந்துவதே மேல்,” என்னும் எண்ணம் இவருக்கு நிலைக்க வேண்டும். “கான முயல் எய்த அம்பினில், யானை பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது.”

பகைவரைத் தாக்கி அடக்கும் ஆற்றல் பேராண்மையாகும். ஆனால், அந்தப் பகைவர்க்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் இரக்கங் கொண்டு உதவி செய்வதே அந்தப் பேராண்மைக்கு மேலும் சிறப் பாகும். ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா’ என்று இராமபிரான் இராவணனுக்குக் கூறிய பெருந்தன்மையை,

“இன்றுபோய்ப் போர்க்கு

நாளை வாவென நல்கினன் நாகினங் கழுகின்

வானை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்”

என்று கம்பர் கவினுற அமைப்பார்.

வில் விசயன் கன்னனைப் பார்த்துக் கூறிய வீரப்பெருந் தன்மையை வில்லிபுத்தூரார், “அன்று போர்புரி சேனை யின்பதி யான வீரனை ‘நீ இன்றுபோயினி நானே வா’ என இனிதி யம்பினனல்” என்று கம்பர் வழி நின்று கூறுவர். ஆண்மையோடு அளாவிய அருளைச் சிந்தாமணியாசிரியரும்,

“மாறன்மையின் மறம்வாடுமென் றினையாரையு மெறியான் ;
ஆறன்மையின் முதியாரையும் எறியான் அயில் உழவன்.”

என்று சிறப்பிப்பார்.

ஆற்றலும் அருளும் ஒருங்கே பெற்ற இத்தற்குணாளர் தம்முடம் பிற்கு எத்தகைய ஊறு வரினும் அஞ்சாத திண்ணியராவர். தன்கை வேற்படையைத் தன்னை எதிர்த்து வந்த களிற்றின்மேல் ஏவி விடுத்து, இனி அடுத்து வரும் களிற்றைத் தாக்குதற்கு வேண்டிய வேலைத் தேடுவனாய், தன் மார்பின்கண் தைத்து நின்ற வேலைக் கண்டு பறித்து மகிழ்வானும், இத்தகைய வீரன்! இதனால், கொல் களிற்றுப்படையைத் தனித்து நின்றே தாக்க வல்ல தற்குணளன் இவன் என்பதும், சினமிகுதியால் தன் மார்பிடை வேல் புகுந்ததும் அறிந்திலன் என்பதும், பின்னும் போர்மேல் விருப்பினன் என்பதும் பெறப்படுகின்றன அன்றோ? “கைவேல் களிற்றெடு போக்கி வரு பவன் மெய்வேல் பறியா நகும்,” என்பது குறள். இதை நூழிலாட்டு என்பர் பிற்காலத்தவர்.

மேலும், பகைவரை வெகுண்டு நோக்கிய கண், வேல்கொண்டு அவர் எறியும்போது அஃதாற்றது அங்கோக்கை அழித்து, கண் சிறிது இமைத்துவிட்டால் இவ்வன்கண்ணவர்க்கு அது ஒரு பெரிய பழியாகும்; புறங்கொடுத்ததனையே ஒக்கும். இன்னும் இத்தகையர், முகத்திலும் மார்பிலும் விழுப்புண் படாத நாள்களைப் பயன்றற வீணாள்களாகக் கருதுவர். அடுத்து இவர் தம் நாட்டிற்காகப் போரில் உயிரையும் கொடுத்து, அதனால் பொன்னுப்புக்கை என்றும் எய்தி நிற்பர் என்று ஆசிரியர் கூறி முடிக்கின்றார். புகழ்வேண்டி, உயிரையும் பொருட்படுத்தாத இவருக்குக் கழல்கட்டிப் பெருமைப்படுத்துவர். “போரெனிற்புகலும் புனைகழல் மறவர்” என இவரைப் புறநானூறு போற்றிக்கூறும். இவர் போர் மேற்செல்லும் வாய்ப்புப் பெறின, தம்மரசன் தடுப்பினும், வேண்டாவென்று முனியினும் அவ்வீரமிகுதி குன்றார். “ஏவானாகலிற் சாவேம் யாமென, நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப” இவர் போவர் என்றே அதே பனுவல் மீட்டும் ஓரிடத்தில் இவரை ஏற்றிக் கூறுகிறது. மேலும், இன்னது செய்யேனாயின் இன்ன ஆகுத என வஞ்சினம் வகுத்துக்

கூறியுடிப்பார். இவர் அவ்வாறு வஞ்சினம் கூறியது செய்யமுடியாமல் சாவிலும், அது வீண் சாவாகாது. செய்து முடித்தாராகவே கருதப்படுவர். தவறிவிட்டார் என்று எண்ணி நகையாடுவார் யாருமில்லை. இத்தகைய வீரர், போரில் உயிர் கொடுத்துப் புகழுடம்பை நிறுவிச் சென்றால், அவர் இறந்த நிலையில் 'புரந்தார் கண் நீர் மல்கும். சுற்றத்தார் அழ, இல்லிடை நோயால் இறந்து போவார், பழவினை காரணமாகப் போவாராவார். ஆனால், எடுத்துக்கொண்ட போர்த் தொழிலைத் தொடுத்து முடித்துத் துறக்கம் எய்தும் இவ்வீரர் சாவு, 'இறந்துகோள் தக்கதுடைத்து.'

இவ்வாறு கேட்கக் கேட்க, வியப்பும் நயப்பும் நல்கும் படைவலிமை பெற்ற நாடு பெருமிதம் கொள்ளுதற்குரியதாம்.

நட்பு, நட்பின் வகைகள்:

படை வலிமை போல அரசுக்கு வினையிடத்து உதவுவது நட்பாகும். சமுதாய வாழ்க்கையிலும், தனிப்பட்டோர் வாழ்க்கையிலும் இன்பத்தை அளித்து, ஊக்கத்தையும் கொடுத்து, மன எழுச்சியைத் தந்து, தன்னம்பிக்கையோடு இருக்கும்படி உற்றுழி உதவுவது, நட்பேயாகும். நட்பைப்போல் செயற்கரியது வேறென்றுமில்லை. அது போலவே பகைவர் செய்யும் வினைக்கு எதிராகப் பாதுகாவலாக நட்புப்போல்வது பிறிதொன்றில்லை. தேசநாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து, இரு உலகப்பெரும்போர்களில் பெரும்பகைவர்களை வென்ற வரலாறு இக்கால உலகம் நன்கறியும். "பெரியோர் கேண்மை பிறைபோல நாளும் வரிசை வரிசையா நந்தும்"; "சிறியோர் கேண்மை வானூர் முழுமதியம்போல வைசலும் தேயும்". "நிறைநீர் நீரவர் கேண்மை, பிறை மதிப் பின்னீர் பேதையார் நட்பு." ஒரு நூற்பொருள் கற்குந் தோறும் கற்றார்க்குப் புதுப்புது கழிபேரின்பம் தருவது போல, பண் புடையாளர் தொடர்பும் பயிலுந்தோறும், புதுப்புது நுகர்வுகளை அளிக்க வல்லது. தம்முன் கருதற்கியைந்தன சொல்லி, நகையாடற்பொருட்டன்று நட்பு; மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டேயாம். முகம் மட்டும் மலருமற்று பழகுவது நட்பாகாது. அன்பினால் அகமும் மலர வேண்டும். இடத்தின் தொடர்பும் பழக்கமும் இல்லாமலே நட்பு அமையும். ஒத்த மன உணர்ச்சியே நட்பாம் கிழமை தரும். ஒருவரையொருவர் முன் கண்டிலராயினும், மன ஒன்றிப்பாலேயே நட்பினராகிய பிசிராந்தையாரும் கோப் பெருஞ்சோழனும் இத்தகைய நட்பிற்குத் தலையான எடுத்துக் காட்டாவார். "காண்டகைமையின்றியும் முன் கலந்தபெருங்கேண்மையினால்" ஒன்றுபட்ட உணர்வினராகிய திருநாவுக்கரசர்

பெருந்தகையும் அப்பூதி அடிகளாரும், இத்தகைய நட்புக்கு மற்றோர் ஈடும் எடுப்புமற்ற எடுத்துக்காட்டாவர். அழிவு தரும் கெட்ட வழியிலிருந்து நீக்கி, நல்ல வழியில் செலுத்தி, எதிர்பாராது கேடு வருமாயின், உடனிருந்து துன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதே சிறந்த நட்பாகும். சுருங்கக்கூறின், அற்றம் மறைக்கும் ஆடை குலைந்து போனபோது கேளாமலே, மனத்தினும் முற்பட்டு, விரைந்து சென்று இழுத்துக் கட்டி அதை நேர் செய்து அற்றம் மறைக்கும் கைபோலவே, துன்பம் வந்த அப்பொழுதே, நண்பன் கேளாமலே, விரைந்து சென்று உதவியைச் செய்து துன்பம் துடைப்பவன் உண்மை நண்பனாவான். நட்பிற்கு முடிந்த எல்லையாக, நல்ல காலத்தும், அல்லற்காலத்தும், எப்போதும் திரிபின்றி, ஒல்லும்வாய் எல்லாம் தளராமல் தாங்கும் திண்மையைக் கூறலாம். நெஞ்சகத்தில் அது ஊன்றியதாக இருக்க வேண்டும். புறத்தில் புனைதல் இருக்கக்கூடாது. “இவர் எமக்கு இவ்வளவு அன்புடையவர். நாமும் அவ்வளவு அன்பு கொண்டுள்ளோம்,” என்று நண்பர்கள் ஒருவரையொருவர் புனைந்து பேசிக் கொண்டாலும், நட்புச் சிறப்பை இழந்துவிடும்.

நட்பாராய்தல் :

இனி, மேற்கண்ட நட்பை, ஆராய்ந்தறிந்த பின்னரே கொள்ள வேண்டும். நட்புச்செய்த பிறகு விடுதலை இல்லை. எனவே, ‘நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை.’ நட்பாளரது குணஞ் செயல்கள் நன்கு ஆராய் தற்பாலன. இவ்வாறு இவை ஆராயப்பெறாமல் நட்புச்செய்யப்படு மாயின், முடிவில் சாவதற்கேதுவாகிய துன்பம், மாற்றார் வினைவிக் காமலே, தானே வினையும். ஆராயுங்கால், நட்புச் செய்ய விரும்புவோரது குணம், குடிப்பிறப்பு, குற்றம், குறைவற்ற சுற்றம், ஆகியவற்றையும் ஆராய வேண்டும். அழச்சொல்லி, அல்லது இடித்துரைத்து, உலகினர் மேற்கொண்டொழுகும் வழக்கறிந்து செய்தும் செய்வித்தும் வருபவர்களின் நட்பு ஆராய்ந்து கொள்ளற் பாலது. கேடு வருங்காலம் நட்டோரை விட்டு நீங்காது, உடனிருந்தே அவரோடு துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வோரின் உறுதியே உண்மை நட்பாளரை அளந்து காட்டுங்கோலாகும். பேதையார் நட்பை ஒழித்துக்கட்டி, அவரைவிட்டு நீங்கிவிடுவது பெரிய ஊதியம் ஆகும். ‘கெடுங்காலை கைவிடுவார் கேண்மை’ தான் இறக்கும் முடிவு நிலையில் நினைந்தாலும் நினைக்கும் உள்ளத்தைச் சுடும். அதை நினைக்குங்கால் அக்கேட்டினைவிட மிகவும் சுடும். எனவே, ‘மாசற்றார் கேண்மை’யைப் பயிலவேண்டும். உலகத்தோடு ஒத்துப் போகாத மாசற்றார் நட்பினை, அறியாது செய்ய நேரிடின், அதை விட கொடுத்தாவது ஒழித்துவிட வேண்டும்.

பழமை :

அடுத்து நட்பினரோடு பழகிவிட்ட பழமையால், அவர்கள் பிழைகள் செய்வார்களாயின், பொறுத்துக்கொண்டு விட்டுக் கொடுத்து நட்பை நீடிக்கச் செய்யவேண்டும். குற்றமே இல்லாதோரை இவ்வுலகில் காண்பதரிது. நண்பர்கள் என்ற உரிமையில் நண்பர்கள் வருந்தத்தக்க சிலவற்றைச் செய்துவிட்டால், அது அறியாமையால் மட்டுமன்று; நட்புரிமையாலும் இருக்கலாம். இதை உணர்ந்துகொண்டால், நட்பு வளர்ந்து வரும். ‘நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக்கொண்டாரை, அல்லார் எனினும் அடக்கிக்கொளல் வேண்டும்.’ நெல்லுக்கு உமியும், நீர்க்கு நுளையும், புல்லிதழ் பூவிற்கும் இருப்பதால் அவற்றை வேண்டா என்று நீக்கிவிடமுடியுமா? கெழுதகைமை நட்பிற்கு உறுப்பாகும். உண்மை உருவாக்கும் உப்புப்போல, நட்பின் கெழுதகைமை உரிமையைப் பாராட்டுபவரை உணர்ந்து, நட்பின் இனிமையை வளர்த்துக்கொள்ளல் சான்றோர் கடனாகும். அதேபோல, நட்புச் செய்தாரும் இதற்குடம்படல் வேண்டும். நட்புச் செய்தார், செய்யப்பட்டார் ஆகிய இருபாலாரும் பழமை பாராட்ட வேண்டாவோ?

இனி, முன்னரே கேட்டுக்கொள்ளாமல், உரிமையால் நட்பார் ஒரு செயலைச் செய்துவிடுவராயின், அச்செயல் விழையப்பட்டது என்றே கருதி விரும்பிக் கொள்வர் அறிவுடையார். நட்பார், வெறுக்கத்தக்கவற்றைச் செய்துவிடின், அது பேதைமை அல்லது உரிமை காரணமாக இருக்கலாம் என்று அமைத்துக்கொள்ளலே மேல். ‘தொலைவிடத்தும் தொலைக்கண் நின்றார் தொடர்பை’யும் நட்பின் வரம்பிகவாது, ‘எல்லைக்கண் நின்றார்’ துறந்து விட மாட்டார். ‘அன்பின் வழிவந்த கேண்மையவர்’ தம் நண்பர் அழிவு வேலையே செய்வாரானாலும், அவரிடத்திற்கொண்ட பழைய அன்பு நீங்காமல் வாழ்வார். மேலும், கெழுதகைமை கொண்டு தம்மை நட்பார், சொல்லாது நற்பொருள் வெளவல், பணியாமை, அஞ்சாமை முதலிய பிழைகளைச் செய்தாலும், இவ்வுரிமையை உணர்ந்தவர் அப்பிழைகளைத் தாமாகவே, பிறர் எடுத்துக்காட்டித் தவறாகக் கொள்ளத் தூண்டினாலும், பிழைகளாகக் கொள்ளாமல் அமைத்துக்கொள்வராதலால், உரிமையால் பிழை செய்தார்க்கு, அந்நாள் நன்னாளாய்ப் போய்விடும். இத்தகைய ‘கெடாவழி வந்த கேண்மையார் கேண்மை’யை உலகம் விழையும். சுருங்கக்கூறின், ‘பழையார்கண் பண்பின் தலைப்பிரியாத பண்பாட்டு நண்பரை விழையாரும்—அதாவது பகைவரும்—விரும்புவர்’ என்றால், நட்பில் உரிமை

யால் வரும் பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதலின் மாட்சி மிகப் பெரிது என்பது விளங்கும்.

தீ நட்பு :

இது நிற்க. நட்பாராய்தலிற் சுருக்கமாகக் கூறிய விடத்தக்க தீ நட்பினதியல்பை, தீ நட்பு என்னும் தனித்தலைப்பிலும், பகைமையால் அகத்தே கூடாதிருந்துகொண்டே கூடியவரையில் வாய்க்கு மிடமெல்லாம் கூடி ஒழுகுவார் போன்று புறத்தால் நட்புக்கும் கூடாதார் நட்பினைக் கூடா நட்பு என்னும் தனித்தலைப்பிலும் சற்று விவரமாக வள்ளுவர் இருவகைப்படுத்தி அடுத்துக் கூறுவதைக் காண்போம் :

பண்பிலார் கேண்மை, பெருகுவதைவிடக் குறைந்துகொண்டே இல்லாமற்போவது மேல். தமக்குப் பயனுள்ள வழிமட்டும் நட்பு, அஃதில்வழி விட்டுச் செல்பவர் நட்பிலும் பயனில்லை. நட்பினதருமை பாராது, பயன் அளவை மட்டும் கருதும் நண்பர், கணிகையரையும் கள்வரையுமே ஒப்பர். தாங்குவது போன்று ஏமாற்றிச் சமயத்தில் களத்திடை வீழ்த்தும் நற்பண்பும் பயிற்சியும் இல்லாப் புரவியை ஒத்த நண்பர் பலர் இருப்பதைவிட, தன்னந்தனியாயிருத்தலே மேல். உதவிகளைப் பெற்றுக்கொண்டேயிருந்தும், உற்ற சமயத்து விட்டு நீங்கும் கீழ்மக்களது நட்பு இருப்பதைவிட இல்லாததே மேல்.

இனி, அறிவில்லாதவனுடன் மிக நெருங்கிப் பழகும் நட்பைவிட அறிவுடையோர் பகையே கோடி மடங்கு மேலானது என்றும், அறிவும் பண்பும் இன்றி, நகையாடுவதற்கு மட்டும் உரியவர்களின் நட்பைவிடப் பகைவரால் வரும் பத்துக்கோடி துன்பம் மேல் என்றும், இவ்வளவிற்குத் தீ நட்பின் தீமையை ஆசிரியர் வற்புறுத்திக் கூறுவரேல், எவ்வளவிற்கு இது ஒழிக்கத்தக்கது என்பது கூறாமலே விளங்கும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று நடப்பார் நட்பு, நனவில் மட்டுமன்றிக் கனவிலும் கருதற்பாலதன்று. 'வினைவேறு சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு கனவிலும் இன்னு'தாகும். தனியே வீட்டிலிருக்கும்போது நட்புக்கொண்டு பழகி, பலரோடு மன்றத்திலிருக்கும்போது பழி கூறுகின்றவர்களின் நட்பைச் சிறிதும் நெருங்காமல் நீக்கிவிட வேண்டும்.

கூடா நட்பு :

தீ நட்பினர் இவ்வாறாகக் 'கூடா நட்பினரின்' இயல்பையும் வள்ளுவர் காட்டுமாறு காண்போம் : அடிபடும் வரை,

வெட்டும் வரை, தன்மீதுள்ள பொருளைக் தாங்குவது போன்று இருக்கும் பட்டடை, அப்பொருள்மீது அடி, வெட்டு விழும்போது அடிபடுவதற்கோ, வெட்டுவதற்கோ உதவுமே ஒழியத் தடுக்காது. அதுபோல, கூடாதிருந்தே, கூடியவர்போல நடிப்போர் நட்பும், இறுதியில் அழிவையே தரும். உறவு போல இருந்து, உறவு கொள்ளாது வாழ்வார் நட்பு, நிறை இல்லாத பொதுமகளிர் மனம் போல மாறு படும். நற்பண்பில்லாதவர்கள் நல்ல பல நூல்களைக் கற்றாலும், நல்ல மனம் உடையவர்களாக மாறுவதில்லை. முகமலர்ந்து சிரித்துக்காட்டி, அகத்தில் இன்றாதவராய் இருக்கும் வஞ்சகரைப் பெரிதும் அஞ்ச வேண்டும். இவர்களை நம்பித் தெளியக்கூடாது. நட்பார் போல, நல்லவை சொல்லினும், ஒட்டார் சொல்லை உடனே உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

வில், வணங்கியதாய் இருப்பது எதிரியின்மேல் அம்பைச் செலுத்திக் கேடு விளைப்பதற்காகவே. பகைவரது சொல் வணக்கமும் இத்தகையதே. அவர்கள் தொழலாம் அழலாம். ஆனால், அவர்கள் உள்ளத்துப் பகையும் வஞ்சமும் வாழ்ந்துகொண்டே யிருக்கும். அவர்கள் தொழுத கையுள்ளும் கொலைக்கருவி மறைந் திருக்கும். அவர்கள் அழுத கண்ணீரும் அவ்வாறே தீமையை மறைத்து வைத்திருக்கும். தொழுத கையுட்படை ஒடுங்குதலையும், அவர்கள் அழுதகண்ணீர் அன்னதாதலையும், மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாற்றில் தெய்வப்புலமைச் சேக்கிழார் இலக்கியச் சொல் ஓவிய மாகத் தீட்டிக்காட்டியுள்ளார். எனவே, பகைவர் தமக்கு நண்பரா வதற்கு முயலுங்காலம் வரின், தாமும் அவரோடு முன் முகத்தால் நட்புச் செய்து, அகத்தால் நட்புச்செய்யாது இருந்து, பின் முகத்தால் செய்வதையும் தவிர்த்துவிடுக என அதை ஒழிக்கும் வழியை வள்ளுவர் நமக்குக்காட்டுகின்றார்.

இதுகாறும் கூறிய ஆற்றல் நட்பின் தகுதிகளையெல்லாம் விதி முகத்தாலும் எதிர்மறை முகத்தாலும், வள்ளுவர் வழிநின்று சுருக்க மாகக் கண்டோம்.

நட்பின் வகைகளைப் பலபடக்கூறிய வள்ளுவர், நட்பின் எதிர் மறையாகிய பகைமையைக் கூறத் தொடங்குவார், அப்பகைமைக்கு அடிப்படைக் காரணங்கள் வெகுளி காமங்கள் என வகுக்கின்றார். இவ்விரண்டுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாகிய மயக்கம், பேதைமை யாலும் புல்லறிவாலும் வருவது. இவற்றை ஒரு சிறிது பார்ப்போம் :

பேதைமையும் புல்லறிவும் :

ஏனைக் குற்றங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக்கதொன்றாகிய பேதைமை, வறுமை பழி பாவங்கள் போலத் தனக்குக் கேடு பயப்பனவற்றைக் கைக்கொண்டு, ஆக்கம் பயப்பனவற்றைக், கைவிடுதலாம். தன் ஒழுக்கத்திற்குத் தகாத ஒன்றில் அன்பு செலுத்துவதும் பேதைமையே. தகாதவைகளைச் செய்ய நாணமலிருப்பது, யாரிடத்திலும் அன்பில்லாமல் நடப்பது, பேணத்தக்க யாதொன்றையும் பேணாது விடுவது ஆகியவையும் பேதைமைப்பாலனவே. அறிவினார் மட்டும் பேதையரல்லர். ஓதியுணர்ந்தும், பிறர்க்குரைத்தும் தாமடங்காத அறிவுடையோரும் பேதையிற் பேதையரே. படிக்காதவர், நூலறிவினமையாற் பேதையராயிருப்பது போக, படித்தறிந்தும், கற்றவற்றைப் பிறர்க்கு எடுத்து ஓதியும் அடங்காதிருப்பவர் பேதையரைவிடப் பெரும்பேதையர் என்பதில் ஐயமுண்டோ? இதனால்தான் இவர்களைப் 'பேதையிற்பேதையர்' என்கிறார் ஆசிரியர். பேதை ஒருவன் முடிவில் காலமெல்லாம், வரும் பிறவிகளில் எல்லாம், நிரயம்புக்குத் துன்பம் அனுபவிக்கத்தக்க அவ்வளவு கேட்டினையும் ஒரு பிறப்புக்குள்ளேயே செய்துவிடுகின்றான். முறைமை அறியாப்பேதை, ஒரு செயலை மேற்கொள்வானாயின், அச்செயல் கெடும். அதோடு அவனும் கெடுவான்.

இனி, பேதை ஒருவன், பொருள், பதவி, பட்டம், நல்ல வாய்ப்புகள் போன்ற பல்வகைச் செல்வங்களையும் பெற்றால், அவனோடு தொடர்பில்லாதவர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு, அவனை அரித்துத்தின்று, இன்பம் அடைவார்கள். ஆனால், அவனைச் சார்ந்தவர்கள், பசித்துன்பத்தால் வாடுவார்கள். அவன் பேதைமையால், அந்தச் செல்வம் இவ்வாறு தகாத வழியில் செலவாகும். "ஏதிலார் ஆரத்தமர் பசிப்பர்." மேலும், அவன் கையில் ஒரு பொருள் கிடைக்கப் பெற்றால் அவன் நிலைமை, முன்னமே பித்தனாய் உள்ளவன், அதன் மேலும் கள்ளுண்டு மயங்கியது போல ஆகும். பேதைமையும் செல்வக்களிப்பும் ஒருங்குடைமையால் அவன் செய்வன, மையலும், மதுக்களிப்பும் ஒருங்குடையான் செய்வன போலத் தலைதுமாறும். இத்தகைய பேதையின் நட்பு ஒதுக்கற்பாலதே. இவன் நட்பு, பின் பிரிவு வரும்போது இருவருக்கும் தருவதொரு துன்பம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், பேதையராயினார் தம்முட்கொண்ட நட்பு இனிதே. ஏன் என்றால், அதுபிரிந்தாலும் துன்பம் தாராது. இப்பேதை, கற்றறிந்தார் நிறைந்த அவைக்கண் புகுதல் தகாது. தூயவல்லனவற்றை மிதித்த, கழுவாத காலொடு இன்பந்தரும் படுக்கையிற் புகுந்துகொண்டு

புரண்டால், அப்படுக்கையும் இழிக்கப்படும். அதேபோலப் பேதைபுகும் சான்றோரவையும் இழிக்கப்படும். தூயவல்லவற்றோடு தொடர்பு கொண்ட படுக்கையும் கெட்டுவிட்டது. அதை மாற்றினாலன்றி, விரும்பமாட்டார்கள். அது போலப் பேதை புகுந்த சான்றோரவை, மாற்றியமைக்கப்படும் வரை, தன் நற்பெயரையும் புகழையும் இழந்துவிடும்.

புல்லறிவாண்மை :

யாதும்றியாத பேதைமை போன்றே, தான் சிற்றறிவினா யிருந்தும் பேரறிஞனாகத் தன்னைத்தான் மதித்துக்கொண்டு, உயர்ந் தோர்கூறும் உறுதிச்சொற்களைக் கொள்ளாத புல்லறிவாண்மையும் மாந்தர்க்கு மயக்கத்தை விளைக்கும். இது கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழியும் தன்னை மயிலாக மதித்துக்கொள்வது போன்றது. மயக்கம் காரணமாக, மக்கள், காம, வெகுளி வயப்பட, அவற்றின் வழி உலகில் நட்புக்கெதிராகிய பகைமை பிறக்கின்றது. ஆதலால், இவை ஒழித்துவிடற்பாலன.

ஒருவனுக்குச் செல்வம் முதலியன இல்லாக் குறையைப் பெருங் குறையாக உலகத்தவர் கருதார். ஆனால், அறிவில்லாத குறையே, வறுமையிலும் பெரிய வறுமையாகும். “அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை; பிறிதின்மை இன்மையா வையாதுலகு.” நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை; அஃதுடைமை பண்ணப் பனைத்த பெருஞ் செல்வம்.” ஆயினும், அறிவில்லாதவன் இக்குறையை உணர்வ தில்லை. ‘யாம் ஒண்மையுடையேம்’ என்னும் செருக்கு அவனி டத்தில் உள்ளது. இதுவே புல்லறிவாண்மையாகும். ஒரு நல்ல நாட்டில் பொருள் வறுமை இருந்தால் நாடு உருப்படாது. ஆனால், அறியாமையாகிய வறுமை பொருள் வறுமையைவிடக் கொடியது. அறியாமையாலேயே அறம், பொருள், இன்ப, வீட்டு நெறிகள் பாழாகிவிடும். நாட்டில் உள்ள அனைவரும், பால்வேற்றுமையின்றி, தக்கார் ஆகிய அறவோர்களாக மாறிவிட்டால், நாடு பன்முகநலமும் பாங்குடன் பொருந்தி, மக்கள் நல நாடாய் (Welfare State) விளங்கும். “ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் யான் வாழுமுரே,” என்ற சங்க காலக்கிராம வாழ்க்கை கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், செல்வம் முதலிய செறிந்ததாய் உலகுக்கே எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிற்று. அந்நிலைக்கு மக்களாட்சிக் கால மாகிய இக்காலத்தில் நம் நாடு திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறது. திருக்குறள் எழுந்த நம் நாடு அந்நிலைக்கு உயர்ந்துவிடுமானால், தமிழகம் உலகுக்கே ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழும் என்பதில் ஐயமுண்டோ?

அறிவில்லாதவன், மனமகிழ்ந்து ஒரு பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுப்பது அருமை. ஒருவேளை கொடுத்தால், பெறுபவன் நல்வினையேயன்றி, வேறில்லை என்றே கூறலாம். பிறருக்கு உதவாவிடினும், அறிவில்லான் தனக்கு நலம் வினையும் வாழ்க்கை நடத்துவதும் இல்லை; தனக்குத்தானே, பகைவராலும் செய்யமுடியாத துன்பத்தைச் செய்துகொள்கிறான்.

கல்லாத நூல்களையும் கற்றதாக நடித்து ஒழுகும் இப்புல்லறிவாளன், கசடறக் கற்றதொரு நூலிலும் பிறர் ஐயங்கொள்வார். இவன் தன் குற்றங்களை ஒழித்துக்கட்டாது, ஆடைகளால் மட்டும் தன்னுடம்பை மறைத்துக்கொண்டு, ஒழுக்கமுடையவன் போல மதித்துக்கொண்டு திரிதலிற் பயன் ஒன்றுமில்லை. பெறுதற்கு அரிய மெய்யறிவுரைகளைக் கேட்டாலும் உட்கொள்ளாத இவன், அவ்வுரைகளின் உறுதிப்பொருளை அறியாமல், தானே தனக்கு வருத்தத்தைச் செய்துகொள்வான். அறிஞர் தனக்கு நல்லன சொல்லி நல்வழி காட்டினாலும், அவ்வழிச்சென்று அவர் ஏவலின்படி செய்யமாட்டான். உணர்த்த உணர்த்தக்க தன்மையை உயிர் பெற்றிருந்தும், அது புகுந்துள்ள யாக்கை வயத்தால் மருள் வயப்பட்டு வேறுபட்டுள்ள இப்புல்லறிவாளன், பூமிக்குப் பெரும் பாரமாய்த் துன்பஞ்செய்தலின், இவன் உடலை விட்டு உயிர் போகுமளவும், உற்றவனுக்கு ஊறு செய்து அடுத்து வந்தவரையும் பற்றிக் கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்த ஒரு நோயே போல்வான்.

இப்பெற்றியனாகிய புல்லறிவாளனுக்கு அறிவுரை கூறப்புகுந்தவரும் அறியாதவர் போலக் கருதப்பட்டுப் பழிக்கப்பெறுவார். ஆதலால், 'மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா' என்பது போலத் தான் அறிந்ததே அறிவாகக்கொண்டு திரிவான். உலகத்துச் சான்றோர், உண்டு என்று சொல்கின்ற கடவுள், மறுபிறப்பு, இருவினை முதலிய உண்மையை, இவன் இல்லை என்று சொல்லித் திரிவதால், "உலகத்தார் உண்டென்பதில்லை" என்பதால், இவன் மக்கள் வாழ் உலகில் ஒரு பேயாகவே கருதப்படுவான். அலகை, தன் உடம்பை விட்டு நீங்கினால், மக்கள் உடம்பில் தோன்றுதல் வல்லது. அவ்வாறு தோன்றுங்கால், தானும் பயன் பெறுது, பிடித்தவனுக்கும் துன்பம் விளைக்கும். அதுபோல, புல்லறிவாளனும், உலகத்தில் நல்லன வற்றை இல்லையென்று தன் புல்லறிவால் கூறித் திரியும்போது, தானே சென்று கூறலால், தானே சென்றடையும் பேயை ஒத்து, தானும் பயன் பெறுது, பிறருக்கும் நன்மையின்றித் தீதே வினையும். எனவே, பேதைமை புல்லறிவாண்மை இயல்புகளை ஒருவாறு கண்டோம்.

பகையின் வகைகள்—இகல்:

இனி, தொடர்புடையவர்களிடத்தில், நட்பு நிலைத்தால், ஒரு நாட்டில் ஒற்றுமையும் ஆக்கவேலையும் மிகும். ஆனால், அதற்கு மாறாக, வெகுளி காரணமாய், வெறுப்பு நிலைத்தால், மாறுபாடும், அழிவு வேலையும் மிகும். மாறுபாட்டிற்குக் காரணமான வெறுப்பு, எண்ணத்தளவில் நிற்பது. இது இகல் எனப்படும். இருபக்கமும் விட்டுக் கொடுத்தால், பகையை ஒருவாறு நீக்கிக்கொள்ளலாம். இகல், உயிர்கள் பிற உயிர்களோடு கூடாது பிரிக்கும் நோயாகும். இந்நோய் நீங்கிவிடில், நிலைத்த புகழ் வந்தடையும். தம்மோடு கூடாமை கருதி, ஒருவன் வெறுப்பனவே செய்யினும், அவனோடு மாறுபடுதலைக் குறித்து, தாமும் அவனுக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்யாதிருத்தல் நல்லது. துன்பங்களில் பெரிய துன்பமாகிய இகல் நீங்கினால் இன்பம் உண்டாகும். மாறுபாடு தோன்றியவழி அதை விடுத்து எதிர் சாய்ந்து ஒழுகவல்லாரை வெல்ல முடியாது.

இனி, மாறுபடுவதனால் மேம்பாடு உண்டாகலாம். ஆனால், மேம்பாடே இனியது என்று ஒருவன் மாறுபாட்டை வளர்த்து வந்தால், அவன் வாழ்க்கை தவறுவதும் அடியோடு அழிவதும் விரைவில் நிகழ்ந்துவிடும். இகலுக்கு இடம் கொடுத்து மாறுபாட்டுற்று நடப்பவர், நல்லறிவில்லாத 'இன்ன அறிவினர்' ஆவர். அவர்களுக்கு வெற்றி வழி காட்டும் அறநூல் அறிவு இல்லை.

எல்லாவகையிலும் ஒத்திருக்கும் ஒருவரை அல்லது இரண்டு பொருள்களை உலகத்திற்காண முடியாது. ஒற்றுமையில் வேற்றுமையும், வேற்றுமையில் ஒற்றுமையும் இருக்கின்றன. எதை மிகுதிப்படுத்தி வளர்க்கிறோமோ, அதுதான் மேலோங்கும். ஆதலால், வேற்றுமையைப் பெரிதாக்கி வளர்த்துக்கொண்டே போகாமல், வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் கண்டு, அன்பு கொண்டு, நட்பை வளர்ப்பதே கடமை. இதை விட்டு, சிறுசிறு வேறுபாடுகளைக் கண்டு அவற்றைப் பெரிதுபண்ணி வளர்ப்பது, நல்லது அன்று. ஒற்றுமைப் பகுதியைக் காணாமல், வேற்றுமைப்பகுதியையே வளர்ப்பதனால்தான், உலகில் பல நாடுகளிடையும் குடும்பங்களிலும் மாறுபாடே மிகுதியாக இன்று காணப்படுகின்றது.

இனி, மாறுபாடு வேண்டா என்று பொதுப்பட வள்ளுவர் வகுத்தாலும், பிறர் இகலித் தம்மோடு மாறுபட்டால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார். மாறுபாட்டுக்கெதிர் மாறுபாடு காட்டி, இயைந்து நிற்காமல், அதைப் பொருட்படுத்தி

வெல்லக் கருதினால் கேடு மிகுந்து வரும். ஆக்கம் வரும்போது, ஒருவன் காரணம் உண்டான வழியும் இகலை நினைக்கமாட்டான். அதே சமயத்துத் தனக்குப் போக்குவரும்போது, கேடு வரும்போது, காரணமின்றியும் இகலைப் பெரிது பண்ணிக்கொண்டு போய் விடுவான். இவ்விதம்பை மக்கள் அனைவரும் மனத்துட்கொண்டு நடத்தற்குரியர். சுருங்கக்கூறின், மாறுபாட்டால் துன்பமும், நட்பால் இன்பமும் உலகிற்பெருகும்.

“இகலானும் இன்னாத எல்லாம்; நகலானும்
நன்னயம் என்னும் செருக்கு.”

பகை மாட்சி :

இனி, மாறுபாட்டால் விளையும் பகையின் வகைகளை ஒரு சிறிது பார்ப்போம். பகை மாட்சி முதலிற்கருதற்குரியது. மாறுபாட்டை வளர்க்காது மறந்து ஒழுகுவதால் நன்மை உண்டுதான். ஆனால் அதை மறக்காது அழிவு வேலையில் இறங்குவோரை என் செய்வது?

“இன்னசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.”

“இன்ன செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல்,” என்பது நாம் அறத்துப்பாலில் காணும் அறநெறிதான். ஆனால், தீமையைப் பொறுத்து இன்ன செய்யாதிருத்தலுக்கும் ஓர் எல்லை இல்லையா? எல்லை மீறின் அப்பகையை அழிக்காமல் வளரவிடுவதே குற்றமாகி விடும். தீயசத்தியை அழித்து, அடக்கி ஒடுக்குவது அறமேயாகும்; விட்டு வைப்பதுதான் மறமாகும். எனவே, பகை மாட்சியை வள்ளுவர் இகலுக்கு அடுத்து வைத்துள்ளார் என்று கொள்ளலாம். தன்வலி, படை, பொருள், அறிவு, அறநூல்வழி ஒழுக்கம் ஆகிய அகப்புறத்துணைகளைப் பெற்றுத் தம்மைவிட வலிமை மிகுந்தவர்களைப் பகைப்பதில் தோல்வியும் அழிவும் நேருமாதலால், அதை விடுத்து, இவற்றையெல்லாம் பெற்றிராத மெலியவர்களோடு பகைகொள்வதை மேற்கொள்ளலாம். தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள சுற்றத்தின் அன்பைப் பெருது, தானும் வலியற்று நிற்கும் பகைவன், மிக எளிய பகைவன். இவன் அஞ்சத்தகாதவற்றுக்கு அஞ்சுவான். அறியவேண்டிய வற்றை அறியான்; பிறரோடு பொருந்தான்; யாவர்க்கும் ஈகைக் குணமில்ன். இவன் வெகுளியுடையவன்; மறை பிறறறியா நிறையு மில்ன்; அறநூல்களை ஓதி அவை விதித்தன செய்யான். தனக்கு வரும் பழியைப் பாரான்; பண்பிலான்; சினத்தோடு கழிபெருங் காமத்தான்; அடுத்துத் துணையாக இருக்கும் நிலையிலும், தீமையைச்

செய்ய விரும்புவான் ; இத்தகைய பகைவனைப் பொருள் கொடுத்துக் கூடக் கொள்ளலாம் என்றால், இவன் வெல்லற்கு மிக எளியன் என்று கூறவும் வேண்டுமோ ?

பகைத்திறம் தெரிதல் :

இனி, இப்பகைவரை வெல்லுதற்காவன செய்வதற்கு, இவர் தம் திறங்களை நன்கு ஆராய்ந்து இறங்கவேண்டும். இத்திறங்கள் மாட்சியில்லாப் பகையை ஆக்குதல், முன் கொண்ட பகைவரை நட்பாக்குதல், கட்சிச்சார்பற்றவர்கள் என்னும் நொது மலராக்குதல், கனையவேண்டியவற்றைக் களைதல், களையும் பருவம், களையாக்காற் படுமிழுக்குப் போன்றனவாகும்.

பண்பில்லாத பகை, வினையாட்டாக, நகைப்பொருட்டாகவும் விரும்பத்தக்கது அன்று. எண்ணமே வாழ்வாக மலர்வதால் உலகத்தில் கருத்துகளைப் பேசி, எழுதி, நாடெங்கும், மூலை முடுக்குகளிலும், பிரசாரம் செய்து மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் சொல்லோர் உழவர் என்னத்தக்க சிந்தனையாளர், உலகத்தை ஆக்கவும் வல்லவர். இவர்கள் எண்ணங்களுக்குத் தடை விதிக்க வல்லார் யாருமில்லை. சிறையிலுங்கூட இச்சிந்தனையாளர் எண்ணுவர். வல்லரசுகளும் இவர்களை அடக்க முடியாது. இவற்றை எல்லாம் அன்றே திருவள்ளுவர் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் கண்டு வைத்து, இவற்றுக்குத் தக்க அறவுரை வழங்குகின்றார். வில்லும் வேலும் கொண்டு உடம்பைத் தாக்கி உடல் வெற்றி கொள்ளும் போர் வீரரைப் பகைத்துக்கொண்டாலும், மேற்கூறிய சொல்லேருழவர் பகையை என்றும் கொள்ளக்கூடாது என்று ஆசிரியர் வற்புறுத்துவரேல், சொல்லேருழவர் பகை மிக மிகப் பெரிது, அஞ்சற்பாலது என்பதன் இன்றியமையாமை புலப்படாமற்போகாது.

தனியனாய் இருந்துகொண்டே, பலரைப் பகைத்துக்கொள்பவன் பித்தரைவிட அறிவற்றவன் ஆவான். ஏற்பட்டுள்ள பகையையும் இயன்ற வழியில் முயன்று, நட்பாக்கிக்கொள்ள முடியுமானால், அப் பண்புடையவனை உலகம் போற்றும். அவன் பெருந்தன்மையில் உலகம் பொருந்தி நிற்கும். சில சமயங்களில் துணை ஒன்றும் ஒருவனுக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம். நலிவு செய்யும் பகை இரண்டிருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட நிலையில், பகையிரண்டில், பொருந்திய ஒன்றைத் தனக்குத் துணையாகச்செய்துகொள்ளக் கடவன். இனி, பகைவன் யார் என்று முன் தெளிந்துகொண்டாலும், தெளிந்துகொள்ளாவிட்டாலும், தனக்குத் தாழ்வு வர

நேருமானால், அவன் உள்ளாய் நின்று கெடுப்பானாகலின், கூடவும் செய்யாது, அழிவிற்குத்துணை செய்வாளுதலின், நீக்கவும் செய்யாது இடையாக விட்டுவைக்கவேண்டும் என்னும் அறிவுரை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளற்பால்தாம். மேலும், தாமாகத் தாமுற்ற துன்பங்களை அறியாத நண்பர்களிடம் ஒருவன் தன் துன்பங்களைத் தானே சொல்லக்கூடாது. பகைவரிடமும், தன் வலியின்மையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பகைவரிடத்தும், அவ்வலிமையை மேலிட்டு மேவுதல் செய்யக்கூடாது. எப்போது போர் செய்யலாம், எப்போது போர் செய்யாது விலக்கலாம் என்னும் வினை செய்யும் வகையறிந்து, அது செய்து முடித்தலுக்கு ஏற்பத் தன் பொருள், படைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு, தன்னைக் காத்துக்கொள்ள எப்போதும் ஆயத்தமாயிருப்பவனை பகைவர் செருக்கு ஒன்றும் செய்துவிடாது.

பகை தோன்றாமலே தடுத்துவிடுவது நல்லதுதான். ஒருக்கால் அது தோன்றி வளர்ந்துவிட்டால், அது முதிருமுன்னமே தொடக்கத் திலேயே, வென்று அழிக்கவேண்டும். முள் மரத்தைத் தொடக்கத் திலேயே அழிக்க வேண்டும். ஒரு முள் மரத்தை இளைதாக இருக்கும்போதே களைந்து எறிந்துவிடாமல் விட்டு வைத்தால், பின் அது காழ்ப்பு ஏறி முற்றிப்போய், வெட்டுவோர் கைக்கே துன்பம் தந்துவிடும். பகைவரின் தருக்கினை இகழ்ச்சியால் கெடுக்கா திருக்கும். அரசர், பின் அப்பகைவரால் அழிவது உறுதியாதலால், இறந்தவராகவே கருதப்படுவர்.

உட்பகை :

இதுகாறும் நாம் கண்டவை வெளிப்படையாய்த் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய புறப்பகைவர் பற்றியன. ஆனால், புறத்தே தோன்றும் பகையைவிடப் பொல்லாதது ஒன்று உள்ளது. அதுதான் உட்பகை என்பது. புறப்பகைவருக்கு ஒருவனை உடனாக்கிக் கொடுத்து அவர் செல்லும் வரை உள்ளாய் நிற்பது இவ்வுட்பகை. இதையும் வேரொடு களைய வேண்டும். இத்தகைய உட்பகைவரைத் தன்னவர் என்று எண்ணி ஏமாந்திருப்பது தீமை பயக்கும்.

வெயிலின் கொடுமையைத் தணித்துத் தண்மை நல்கும் நிழலும், நாவேட்கையைத் தணித்து உள்ளம் குளிரச் செய்யும் நன்னீரும் என்றும் இனியனவே. ஆனால், முதலில் இனியன போல இருந்து பின் நோய் செய்வனவாயின், அவை இன்னுதனவே. அது போலவே உட்பகைவராகிய 'தமர்' முன் இனியராய்ப் பின் இன்னு தாராகிவிடின், அவர்களுடைய தொடர்பை அறுத்துக்கொள்ளவே

மேல். பின்னும், வாள்போல் வெளிப்படையாய்ப் பகைத்து நின்றவர்களின் பகையைக் கண்டு அஞ்சவேண்டுவதில்லை. ஏன் எனில், இவர் பகைவர் என்று வெளிப்படையாகத், தெரிவதால், தற்பாதுகாப்புக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்துகொள்ள வழி உண்டு. ஆனால், அதற்கு மாறாகக் 'கேள் போல் பகைவர் தொடர்பு'தான் அஞ்சத்தக்கது. எனவே, உட்பகையை அஞ்சித் தற்காப்புச் செய்துகொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் குயவன் மட்கலத்தைக் கருவியால் அறுப்பது போல அறுத்துக் கெடுத்துவிடுவார். அகம் திருந்தாத உட்பகையை உடைய அரசனுக்குத் தன் அமைச்சர் போன்ற சுற்றத்தாரும் வயப்படாது போக, அச்சுற்றத்தாரை வேறுபடுத்தல், வேறுபட்டதைத் தெளியாமை, அவற்றால் விளைவன போன்ற ஏதம் பல விளையும். இன்னும், புறத்தே உற்றவர்போல நடிக்கும் மற்றவராகிய உட்பகை வரால், புறப்பகைவருடன் துணையாயிருந்துகொண்டே தோன்றாமல் தம்மரசைக் கொல்லல், அமைச்சர் முதலிய அங்கங்களை ஒழித்துக் கட்டல் போன்ற பிற 'ஏதம் பலவும்' விளையும் உட்பகை உள்ள ஒருவனுக்கு, இறத்தல் எப்போது வரும் என்று சொல்ல முடியாது. எந்தக் கணத்திலும் வரலாம். அரசியலிற் போலவே, குடியிலியலிலும் பகையுள்ள குடியிலுள்ளோர் அகத்தே தம்முள் கூடார். ஒரு செப்பும் அதன் மூடியும் புணர்ந்து ஒன்றுபட்டதுபோலப் புறத்தே தோன்றினும், அகத்து வேறு வேறுகவே இருக்கின்றன. அது போலப் புறத்தே ஒன்றுபட்டவர் போலத் தோன்றினும் உட்பகைவர், அகம் வேறுபட்ட மையில் புறப்பகை வந்துற்றால், தம்மரசை விட்டுவிட்டு, தனித்தனியாகப் போய்விடுவார்கள். அரத்தால் தேய்த்துக்கொண்டே போகப் பெறும் இரும்பு போல, உட்பகை உற்ற குடி தன் வலி தேய்ந்து கொண்டே போய்விடும்.

ஆதலால், எள்ளின் பிளவுபோல, மிகமிகச் சிறிதாயிருந்தாலும், உட்பகையால் கேடு உறுதியாக விளைந்துவிடும். சிறிதென்று அதனை இகழக்கூடாது. ஒரு வீட்டில் பாம்போடு உறைந்தால் எக்கணத்திலும் பாம்பிற்கு இரையாகலாம். அது போலவே, மனப் பொருத்தம் இல்லாத உட்பகைவரோடு ஒருங்குறைதல் என்றும் உயிருக்கு உலை வைக்கும்.

இதுகாறும் அரசனுக்குதவும் அங்கங்களாகிய அமைச்சர், அவருக்கு இருக்கவேண்டிய நல்லியல்புகள், தூதுவரின் இலக்கணம், அமைச்சர் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகி, குறிப்பறிந்து, அவையறிந்து, அவையஞ்சாது கூறிச் செயலாற்றும் திறம், நாட்டின் நல்லியல்புகள், அதன் பாதுகாப்பாய் அமையும் அரண் பற்றியும் நாட்டின் செல்வச்

சிறப்பு, படை மாட்சியும், செருக்கும் பற்றியன அறிந்தோம். அதன் ஏதிர்மறை மகத்தான பகையினையும், பகைக்கு அடிப்படைக்காரணமாகிய பேதைமை புல்லறிவாண்மைகளையும் கண்டோம்.

விலக்கத்தக்க செயல்கள் :

இனி, இவ்வளவும் அறிவுறுத்திய திருவள்ளுவர், அரசு அங்கங்கள், ஆற்றலாற் பெரியர் ஆகிய வேந்தரையும் தவத்தாற் பெரியராய் முனிவர்களையும் அவமதிக்காமல் போற்றிக் கொண்டொழுகும் பான்மையினை அறவுறுத்துகின்றார். பின் பொதுவாக, மக்கள் அனைவரும், சிறப்பாக, அரசும், அதன் அங்கங்களாகிய அமைச்சர் பிறரும், தம்மிடமில்லாமற் பாதுகாத்துக் கொள்ளத்தக்க, விலக்கத்தக்க செயல்களாகிய பெண்வழிச் சேறல், வரைவின்மகளிர், கள்ளுண்ணாமை, தூது ஆகிய குற்றங்களைக் கூறுகின்றார். இவற்றை ஒரு சிறிது பார்ப்போம்.

பெரியாரைப் பிழையாமை :

முதற்கண், ஆற்றலும் அறிவுமிக்க மன்னர், அறவோர்களைப் பிழையாது போற்றிக்கொண்டு ஒழுகல் அறிதற்பாலது. ஆற்றல் உடையவர்களின் ஆற்றலை இகழாது போற்றிக்கொள்ளுதல் அரசு, அங்கங்களுக்குத் தலையான கடனாகும். அவர்களைப் போற்றாதிருந்தால், அவர்களால் 'பேரா இடும்பை' வரும். ஆற்றல் மிக்க அரசர் மாட்டுக் கெட்டுப்போக வேண்டுபவனை அவர்பாற் பிழை செய்வான். அதற்கு மாருகத் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்புவான் பிழையான். ஆற்றலுடையவர்க்கு, ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் தீமை செய்தால், அது கூற்றுவனை, அதாவது தன் அழிவைத் தானே வருக என்று வரவேற்பது போன்றது. வலியுடை வேந்தராற்செறப்பட்டார், எங்குச் சென்றாலும் உய்வில்லை. தீயினால் சுடப்பட்டவரும் ஒருகால் உய்ந்தாலும் உய்யலாம். ஆனால், பெரியாரைப் பிழைத்தொழுகு வாருக்கு உய்வே இல்லை. மேலும், இவர்கள் செறின செறப்பட்ட அரசனது அமைச்சு, நாடு, அரண், படை, போன்ற வகைமாண்ட வாழ்க்கை, வான்பொருள் ஆகியவற்றின் கதி என்னாகும்? மலையனைய மாதவர் செறின, இம்மானிலத்து நிலையுற்றது போன்று தோன்றும் பெருஞ்செல்வரும், குடியொடும் மாய்வார். பெரியர், இயல்பாக எளிதில் செறமாட்டார். ஒருகால் பொதுநன்மை கருதிச் சினங்கொண்டு எதிர்த்தால், ஆளும் தலைவனும், இக்காலத்திலேயே சீரழிந்து கெடுவான். சுருங்கக்கூறின் சிறந்தமைந்த சீர்மையுடையார் செறின, மிகப்பெரிய அரண், படை, பொருள், நட்புகளை உடைய அரசரும் உய்யார்.

பெண்வழிச் சேறல் :

இனி, ஆக்கஞ்சிதைத்தல், அழிவைத்தருதல்களை அகத்திற் செய்யும் காமப் பகையைப் பெண்வழிச்சேறல், வரைவின்மகளிர் என்னும் இரு அதிகாரங்களில் கூறிப் போகும் ஆசிரியர் இவற்றைச் சிறப்பாக அரசியலில் ஈடுபட்டார்க்கு மட்டுமன்றி, பொதுவாக மற்றோர்க்கும் கூறிச்செல்கின்றார்.

இவ்வாழ்க்கையில் இருந்துகொண்டே, பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபடுபவர் ஒரோவழித் தம் பொதுக்கடமை மறந்து, தம்குடும்பத்தின் நலத்தில் மட்டும் நாட்டத்தைச் செலுத்தி, அதுவும் அவர் மனைவி மாரின் தன்னலம் மட்டும் கருதி. அதனால் இழுக்கப்பட்டு விடுகின்றனர். அம்மனைவிமாரும் இத்தவற்றை உணர்வதில்லை. கணவன்மாரின் பெரும்பதவியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வீடு வாசல், நிலபுலம், ஆடை அணிகலன் முதலிய பொருட்செல்வத்தைத் திரட்டிக்கொள்ள விரும்புவதால், அரசியலலுவலர்களிற்சிலர் இதற்கடிமையாகி நடுவு நிலை பிறழ்ந்து கையூட்டுக் கொடுமைக்கு ஆளாகிவிடுகின்றனர். பொதுக்கடமை உணர்ச்சி உடைய கணவன் மார் இதற்கு இணங்கார். பண்பட்ட மனைவியாயின், கணவன் உள்ளத்தை உணர்ந்து தீமையைத் திருத்திவிடுவான். பெண்வழி ஒழுகுதல் பற்றி வள்ளுவர் வழி நின்று ஒரு சிறிது காண்போம்.

பொதுக்கடமையை மேற்கொண்ட ஆண், பெண் பித்தால் பெண்ணுக்கு அடங்கி நடக்கும் இயல்பையே ஆசிரியர் ஈண்டுக் கண்டிக்கின்றார்; இயல்பான இல்லறத்தையன்று. “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவள்?” என்ற பெண்ணல்லள் இங்குப் பேசப்படுபவள். மனைவியை விரும்பி அவள் வழியில் வாழ்கின்றவன், சிறந்த பயனை அடையமாட்டான். இத்தகையன் எய்திய செல்வம் இவ்வுலகத்து, ஆண் குலத்துக்கே ஒரு நாணத்தைக் கொடுக்கும். அவனுக்கும் நாணத்தைத்தரும். இல்லாளிடம் தாழ்ந்த இயல்பினன், நல்லரி டையும் நாணுவான். மனையாளை அஞ்சுவன், வினையாளுந்தன்மை உடையனாயினும், இங்குக் கொண்டாடப் பெறான். மறுமையுமில்லை அவனுக்கு. இல்லாளை அஞ்சுவான் எப்பொழுதும் தேவர், அருந்தவர், சான்றோர், இருமுதுகுரவர், உதவி நாடுவோர், விருந்தினர் போன்ற நல்லோர்க்கும் நல்லன செய்யவும் அஞ்சுவான். ஒருவன், வீரர் தோள்களை வென்ற ஆண்மையானாகிலும், இல்லாள் தோளுக்கு அஞ்சுவான் ஆண்மையில்லாதவனே. பெண்ணைவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையின், நாணுடைய அவள் பெண் தன்மையே பெரிதாகும். தன்மனையாள் வேண்டியவாறு ஒழுகுபவன் தன்னட்டார்

குறையும் நிறை செய்யான்; தன் மறுமைக்கு வேண்டிய அறனும் செய்யமாட்டான். 'அறவினையும் ஆன்ற பொருளும் பிற வினையும் அதாவது இன்பமும், பெண்ணேவல் செய்வானுக்கில்லை.' சுருங்கக் கூறின் பெண்வழிச் சேரும் பேதைமை கருமச்சூழ்ச்சி எண்ணவல்ல நெஞ்சுடையானுக்கு ஒரு போதும் இராது.

வரைவின்மகளிர் :

இனி. 'விலை பகர்ந்து அல்குல் விற்கும் வேலினும் வெய்ய கண்ணார்' ஆகிய வரைவின்மகளிர் தொடர்பு நீக்கத்தை ஒரு சிறிது பார்ப்போம். மன உறுதியும் அறிவுத் தெளிவும் இல்லாத சிலர் நாடுகின்ற சில இழிபொருள்களாகிய பொது மகளிர், கள்ளுண்ணல், சூதாடுதல்கள் உள. இவற்றை நாடுபவனும் பொதுக் கடமையினின்றும், இல்லறக் கடமையினின்றும் வழுவினவனாவன். அன்புகொண்ட மனைவியின் வழிச் செல்பவனே பொதுக்கடமையில் வழுவ நேரும்போது, பொது மகளிர் வழிச்செல்பவன் பொதுக் கடமையில் வழுவுவது கூறவும் வேண்டுமோ! வரைவின்மகளிர் சொல்லும் செயலும் பொய்யானவை. அவர்கள் அன்பு பற்றி விழையாது, பொருள்பற்றி விழைந்து, பொருள் கைவரப்பெறுமளவும் அன்பு பற்றி விழைந்ததாக இனிக்கப்பேசுவர். ஆனால், அது பின்னால் இன்னுமையே பயக்கும். ஒருவனிடமிருந்து எவ்வளவு பயன் பெற முடியுமென்று, அதுபெறும் வரையில் தம் பண்பைப்பற்றிப் பலபடக் கூறிக்கொள்ளும் பண்பில்லாத மகளிரினது ஒழுகலாற்றை உணர்ந்து, அவர்களைப் பொருந்தாது ஒழியக்கடவர். 'பொருளையே விரும்பும் பொதுமகளின் பொய்மை முயக்கம், இருட்டறையில் முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினாற்போலும், என்று இவ்வளவிற்கு இழிந்த உவமையை, இக்குற்றம் எவ்வளவு பெரிய மிக இழிந்த குற்றமாகும் என்பதை விளக்கவே, வள்ளுவர் வழங்கியுள்ளார் போலும் !

அறநெறி நின்று அருளீட்டும் அறிவுடையோரும், மதிநலத்தால் அதாவது இயற்கை அறிவால் மாட்சியுற்ற கல்வியறிவுடையோரும், அறிவு ஒழுக்கங்களால் தம் புகழ் பரப்பும் உயர்ந்தோரும், பொருளை மட்டும் ஈட்டும் பரத்தையரின் புன்னலந்தோயமாட்டார்கள். அதற்கு மாறாக, நெஞ்சத்தை நிறுத்தி ஆளும் நிறை இல்லாதவர்களும், எதையும் ஆராய்ந்து காணும் அறிவில்லாதவர்களும், உயர்வு சிறிதும் இல்லாத கீழ்மக்களும், பொதுமகளிரை விரும்பித் தம் வாணனை வீணாக்குகின்றனர். இவ்விரும்பப்பெண்டிரை விரும்புவது போலவே கீழ்மக்கள் கள்ளையும் கவற்றையும் மேவுவர்.

கள்ளுண்ணுமை :

பரத்தையர்போல அரசியல் வாழ்வில், பொருளியல் வாழ்வில், கள்ளும் கவறும் ஒதுக்கக்கனவாம், பொது வாழ்விற்கும் பொதுக்கடமையாற்றுவார்க்கும் இவை இடையூருனவை. சமுதாய வாழ்வில் மட்டுமன்றி, இல்லற வாழ்விலும் இவை கேடு விளைப்பனவாம். கள்ளின்மேல் காதல் செய்து ஒழுகும் அரசைப் பகைவர் அஞ்சார். ஆகையால், கள்ளை எக்காரணத்தாலும் உண்ணக்கூடாது. உண்டால், சான்றோரின் உறவு போய்விடும். சான்றோரின் நல்லெண்ணம் வேண்டாதவர்கள் உண்ணட்டும். மகனுடைய எந்தக் குற்றத்தையும் மறைத்து வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு அன்பு செய்யும் எந்தத்தாயும், தன் மகன் கள்ளுண்கிருன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். தாய்க்கே இவ்வாறிருப்பின், சான்றோர்க்கு எவ்வாறு இருக்கும்?

நாணமும் கள்ளுண்பாளை விட்டு அகலும். கையிலுள்ள பொருளைக் கொடுத்து, அதற்கு மாறாக உயர்ந்த பொருள் ஒன்றும் வாங்காமல், மெய் மறக்க வல்ல கள்ளை விலைக்கு வாங்குதல், வாங்குவோரின் பழவினைப் பயனினாலோ? கள்ளால் அறிவு கெட்டு அடியோடு அழிவதால், அறிவைத் திருடுவதால்தான், இது கள் ஆயிற்று. உறங்கினவன் செத்தவன்போலத் தோன்றுகிறான்; மூச்சு விடுதல் தவிர வேறு ஒன்றும் இவர்தம்முன் வேறுபாடில்லை. அது போலவே, அறிவு கெடுவதில் கள்ளுண்பவர், நஞ்சுண்பவரைப் போன்றவர்களே. கள்ளுண்பாரை உள்ளூரார், எள்ளி நகையாடுவராதலின், 'காணாதுறைந்து குடிப்பேன்' என்றும் குடித்தலாகாது. அவ்வாறு செய்யின், உண்டபொழுது பிறரறியின் இழுக்காமென்று, முன் ஒளித்து வைத்த குற்றமும் முன்னையளவின் மிக்கு வெளிப்பட்டு விடும். கள்ளுண்டு மயங்கினவனுக்குக் காரணம் காட்டி, அதன் தீமையை விளக்குவது முடியாத செயல். அது நீரின் கீழ் மூழ்கிய ஒருவனை, மற்றொருவன் தீவட்டி கொண்டு துருவித் தேடுவது போலாகும். நீருள் தீவட்டி செல்லாது. தானும் அவிந்து, பயனும் கெடும். அது போலக் குடித்தவன் மனத்தில் காரணமும் செல்லாது. காரணம் காட்டுபவன் அறிவும் பயனற்றுப்போகும். கள்ளுண்பான் ஒருவன் அஃதுண்ணாது தெளிந்திருந்த சமயத்து, அஃதுண்டு களித்த பிறனொருவனைக்கண்டு அதனால் உளதாகும் சோர்வினை அறிந்தாறியின், ஒருவேளை கள்ளுண்ணலை ஒழிக்க வழியுண்டாகலாம் என்று வள்ளுவர் கூறும் இவ்வழி, கள்ளுண்போர் ஒவ்வொருவரும் பின் பற்றக் கூடியதாகவே உள்ளது. வள்ளுவர் கூறும் கள்ளுண்ணுமையின்

உண்மைகளையெல்லாம், வள்ளுவருக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்குப் பின் நிலவும் நம் தமிழக அரசு, கள்ளண்ணாமையை நாடு முழுவதும் சட்டமாக்கி, நிறுவியுள்ளது போற்றுதற்குரியது.

சூது :

இனி, கள்ளோடு கருதற்குரிய சூதும் அரசியலில் ஈடுபட்டவர் களோடு பொது மக்களும் ஒழித்தற்குரியதாம். காமம், கள் போன்றே, பொதுக்கடமையினின்றும் வழுவச்செய்துவிட வல்லது சூது. சூதினால், செல்வம், பெருமை, பதவிகளை இழந்துள்ள அரசர் பலருளர். இவ்வுலகில் பல குடும்பங்களும் சூதினால் அழிந்துள்ளன. நாடு, பொருள், செல்வம் முதலியவற்றைச் சூதில் இழந்தது போதா தென்று, அறிவிழந்து, மனைவியையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்கும் அளவுக்கு ஒருவனைச் சூது தூண்டுமாயின், இதன் கொடுமையைக் கூறவும் வேண்டுமா?

இச்சூதினால் வென்று பெறும் பொருள், மேல் வரும் இழப்புக்கும் துன்பத்திற்கும் உள்ளாகுமாறு கெடுப்பதற்கே, முன்னறி விப்பாகுமே ஒழிய வேறென்றில்லை. முதலில் வெற்றியடைவதைப் போன்று தோன்றினும், இரையால் மறைந்த தூண்டில் இரும்பினை இரையென்று கருதி விழுங்கி இறக்கும் மீனின் செயலையே இது ஒக்கும். சூதில் ஊதியமாக ஒன்று வந்தால், நூறு போகும். உருளும் கவற்றினால் வரும் ஆயத்தை இடைவிடாது கூறிச் சூதாடின, பொருளும், வருவாயும்விட்டு நீங்கிப் பகைவரிடம் போய் விடும். சிறுமை பல செய்து சீரழிக்கும் சூதுபோல் வறுமை தருவது வேறென்றும் இல்லை. கவறும், அஃதாடும் கழகமும் சூதாடும் திறமும் உற்று விடாது மேற்கொண்ட வேந்தர், இருந்தும் இல்லாதவரே.

சூது என்னும் முகடிக்கு—மூதேவிக்கு—அடிமையானால் வயிரூர உண்ணவும்மாட்டார்; அல்லலும் உழப்பர். “பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும் கழகத்துக் காலை புகின்.” அதோடு, சூது பொய்யையும் மேற்கொள்ளும்படி செய்யும். பொருளும் கெடும். அருளும் கெடும். மேலும், உடை, செல்வம், ஊண், ஒளி, கல்வி என்ற மக்களுக்குரிய ஐந்து செல்வமும் சூதாடியைச் சாரா.

இனித் தன்பால் எப்பொழுதும் ஆனை இழுக்கும் ஆற்றல் இச் சூத்தாட்டத்திற்கு உள்ளதுதான், மக்களை இப்படுகுழியில் ஆழ்த்த வல்லதாயிருக்கிறது. துன்பம் விளைய விளைய, அதை அனுபவிக்கும்

உடலோடு வாழும் வாழ்க்கையில் உயிருக்கு ஆசை மேன்மேலும் வளர்கிறது. அது போல், பொருளை இழக்க, சூதாடுவானுக்கு இழந்த பொருளை மீட்கவும், மேலும் பொருளிட்டவும் ஆசை கொண்டு, சூதின்மேல் ஆசையை வளர்த்துக்கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட கவர்ச்சி சூதுக்கிருப்பதால், விழிப்பாக இருந்து அதை ஒழித்துக் கட்டவேண்டும்.

மருந்து :

சமுதாய வாழ்க்கையில் நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வமாகும். இவ்வுலகவாழ்வில் வாழ்வாங்கு வாழ நல்ல—நோய் நொடியற்ற—நலம் வாய்ந்த—உடல் வேண்டும். அருளைப் போலவே பொருளைத் தேடிக்கொள்ள, நல்ல உடல் நலம் வேண்டும். சுவரை வைத்துக்கொண்டு ஓவியம் வரைவது போல, உடலை வைத்துக் கொண்டே உயிரை ஒம்பவேண்டும். அப்படி ஒருகால் உடலுக்கு நோய்வரின் அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள நல்ல மருந்தும் மருத்துவமும் வேண்டும். இவையெல்லாம், பொதுவாக நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும், சிறப்பாக அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கும் இன்றியமையாதன. இது பற்றியே பொருட்பாலில் அரசவியல், அங்கவியல்களுக்கு ஈற்றில் மருந்து என்னும் அதிகாரத்தை வள்ளுவர் வைத்து வகுத்துரைக்கின்றார்.

மருந்து என்ற பெயரை அதிகாரம் பெற்றிருப்பினும் முதல் ஏழு குறள்களில் நோயில்லா வாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய, இயற்கை வழியை ஆசிரியர் கூறி, பின் நோய் வந்தால், அதைப் போக்குவதற்குரிய மருந்தின் திறத்தைக் கூறுகின்றார். மருந்து என்ற அதிகாரத்தில், மருந்தே வேண்டாத நோயற்ற வாழ்வையே வாழும் வகை கூறிவைத்து, “மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு” என்றே வெளிப்படையாகக் கூறிவைத்து, மருந்தை மிகச் சுருக்கமாக மூன்று குறள்களில் இறுதியிற் கூறுவதிலிருந்தே நோயற்ற வாழ்க்கைக் குறிக்கோளை வற்புறுத்துவதற்காகவே, இவ்வாறு வள்ளுவர் வகுத்தார் என்பதைத் தெரியலாம்.

பழங்காலத் தமிழகச் சித்த மருத்துவ முறைப்படி, கையின் நாடி பார்த்து அறிந்து, வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என்னும் முக்குணங்கள், மிகாமலும், குறையாமலும், இயல்பாக இருக்கும் நிலையை நோயற்ற நிலை என்பர். இம்மூன்றில் ஒன்றோ, இரண்டோ, குறைந்தாலும், மிகுந்தாலும் நோயுண்டாகும். நாம் அருந்தியது, செரித்துவிட்டது என்பதைக் குறிகளால் தெரிந்துகொண்டு, பின்

உண்டால் “யாக்கைக்கு மருந்தென வேண்டாவாம்.” யாக்கையின் நொய்ம்மை, தேகத்தின் தூய்மை, கரணங்கள் தொழிற்குரியவாதல், பசி மிகுதல் என்னும் அறிகுறிகளைக் கொண்டு உண்டது செரித்து விட்டதை உணர்ந்துகொள்ளலாம் என்னும் உண்மையையும் எளிய வழியையும் ஒவ்வொருவரும் நடைமுறையில் கையாண்டால் ஒரு நாடு எவ்வளவு நலமுடைய நாடாகத் திகழும்! அற்றது அறிந்து, நன்றாகப் பசித்து, உணவுக்கொள்கை மாறுபாடின்றிக் கடைப்பிடித்து உண்ணவேண்டும். இவ்வாறு மாறுபாடில்லாத உணவையும், தம் மனம் விரும்பும் அளவு உண்ண மறுத்து, உடலுக்குத் தேவையான அளவே உண்டுவந்தால், “உயிர்க்கு ஊறுபாடு இல்லை.”

இனி. செரித்தலை நன்குணர்ந்தே உண்பான்கண் இன்பம் நிலைத்து நிற்பதே போல ‘கழிபேரிரையான்கண்’ நோய் நீங்காது நிற்கும். அளவுக்கு விஞ்சித் தலைகால் தெரியாமல் உண்பவன் உணவை, விலங்குண்ணும் ‘இரை’ என்று இழித்துக்கூறினார். பசித்தியின் அளவுக்குத் தக்கவாறு, அதற்கு ஏற்ற உணவும் காலமும் ஆராயாது வேண்டியதோர் உணவை, வேண்டியதோர் காலத்து உண்பவனிடம் நோய் அளவின்றி வளரும்.

நோய் வாராமல் எப்பொழுதும் தடுக்க முடியாமல் ஒருகால் நோய்வாய்ப்படின தக்க மருத்துவரிடம் சென்று மருத்துவம் செய்து கொள்ளவேண்டும். தக்க மருத்துவர் என்ன நோய் என்று ஆராய்ந்து, அது வந்ததற்குரிய காரணத்தை ஆராய்ந்து, அதைத் தணிக்கும் வழியை ஆராய்ந்து, அதனைச் செய்யும்போது பிழையாமற் செய்ய வேண்டும். மருந்து செய்தல், உதிரம் களைதல், அறுத்தல், சுடுதல் முதலியவற்றைத் தணிக்கும் வாய்களாகப் பரிமேலழகர் விளக்கு கின்றார். இவற்றைப் பழைய மருத்துவர் செய்துவருகின்ற முறையில் தப்பாமல் செய்யவேண்டும். மருத்துவத்தில் கற்றுத் துறைபோகிய மருத்துவன், நோய் தணிக்கும் வழி செய்யும்போது, நோயுற்றான் அளவும், அதாவது நோயுற்ற பகுதி, பருவம், வேதனை, வலிகளின் அளவும், பிணி நீக்குவது சாத்தியமா அசாத்தியமா என்றும், தொடக்கம், நடு, ஈறு என்றும், பிணியின் வேறுபாட்டளவு என்றும், அதன்வன்மை மென்மை என்றும், வரும் பிணியின் எளவும், நோய்க்கு மருத்துவம் செய்யத்தக்க பெரும்பொழுது சிறுபொழுது களாகிய கால வேறுபாடுகளினளவும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கருதியே செய்யவேண்டும். சுருக்கமாகக் கூறினால், மருந்தை நான்கே கூறுகளில் அடக்குவர் வள்ளுவர். இவ்வடிப்படை நாற்கூற்று மருத்துவ முறை, தற்கால மருத்துவமுறைகளுக்கும், இனி எக்கால மருத்துவ முறைகளுக்கும் பொருந்தவே அமைக்கப்பெற்றிருத்தலை

உற்றுக் காண்பார் உணரலாம். “உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்து, உழைச் செல்வான் என்று அப்பால் நாகூற்றே மருந்து.” நோயாளி, மருத்துவன், மருந்து, மருந்தைப் பிழையாமல் இயற்றுவான் என நான்கு பகுதிகளில் மருத்துவம் அடங்கும். அவ்வாறே ஒவ்வொரு பகுதியின் இயல்புகளையும் நான்கில் அடக்கிவிடுவர். நோயாளிக்குப் பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழி நின்றல், நோய்நிலையை உள்ளபடி உணர்த்தும் ஆற்றல், மருந்துத்துன்பம் பொறுத்தல்களைக் கூறலாம். மருத்துவனுக்கு நோய் கண்டஞ்சாமை, ஆசிரியனை வழிபட்டோதிய கல்வியும் நுண்ணறிவுமுடைமை, பலகாலும் தீர்த்து வருதல், மனமொழி மெய்த்தூய்மைகளைக் கூறலாம். மருந்துக்கு, பிணிகட்கு ஏற்றல், சுவை, வீரியம், விளைவு, ஆற்றல்களால் மேம்படுதல் எளிதின் எய்தப்பெறல் பகுதியொடு பொருந்துதல்களைக் கூறலாம். மருந்து இயற்றுவானுக்கு, நோயாளிகளிடம் அன்புடைமை, மனமொழி மெய்த்தூய்மை, சொல்லியபடியே மருந்தைச் செய்து தருமாற்றல், அறிவுடை வகைகளைக் கூறலாம். இவையனைத்தும் அனைத்து மருத்துமுறையினருக்கும், அனைத்துக் காலத்தினருக்கும் பொருந்துவனவே.

எனவே, மருந்து அருந்தும் நிலைக்கு, நோய்வரப்பெற்று அதன் பின் அதைப் போக்கிக்கொள்ளும் வழி நாடும் அளவுக்கு விட்டுக் கொடுக்காமல், வருங்காலும், வந்தபின்னும் காக்காமல், வருமுன்னரே உடல்நலத்துக்கு ஏற்ற, தக்க கலப்புணவை உட்கொண்டு நல்வாழ்வு வாழ்தல், நம் நாட்டு மக்கள் அனைவர்க்குமுரிய கடமையாகும். சிற்றின்ப உணர்ச்சியைக் கிளர்ச்சி செய்யும் உணவு வகைகளை ஒதுக்கியும், நல்லுடல்நலக்கட்டமைப்புக்குற்ற கலப்பு உணவு வகைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டும் வாழும் வகையறிந்து வாழ வேண்டும்.

“செந்நெல் மாற்றிய சோறும் பசுநெய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்
தந்திகர் தானியம் முதிரை கட்டித்
தயிரொடு மிளகின் சாறும்
நன்மது ரஞ்செய் கிழங்கு காணில்
நாவினில் இனித்திடும் அப்பம்
உன்னை வளர்ப்பன தமிழா, உயிரை
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே”

என்று தமிழ் மக்களின் உடலுக்கும் உணர்வுக்கும் உற்ற நல்லுணவைத் தம் செந்தமிழ்க்கவிதையில் தீட்டித் தந்துள்ளார் பைந்தமிழ்ப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனார்.

குடியியல்:

இதுகாறும் கூறியவற்றால் அரசுத் தலைவரும் குடும்பத் தலைவரும் பிறரும் ஆகியவர்க்குச் சமுதாய வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளத்தக்க நடைமுறைகளையும் பிறவற்றையும் வள்ளுவர் வழிநின்று கண்டோம்.

இவ்வாழ்க்கை முறைகளை முதற்பகுதியில் கண்டோம். பன்னூறுபிரக்கணக்கான இல்லங்கள், குடும்பங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய மன்பதையாகிய சமுதாயத்தில் நிகழும் கூட்டுச் சமுதாய வாழ்க்கை முறைகளைப் பொருட்பாலின் அரசியல், அங்கவியல் வழி நின்று இரண்டாம் பகுதியில் கண்டு வந்தோம். இச்சமுதாய வாழ்க்கையின் உறுப்புகள் ஆன—தூண்களான—பன்னூறுபிரக்கணக்கான குடும்பங்களில், நற்குடிமக்களில் ஒரு தனிப்பட்ட ஆளின் நல்லியல்புகளையும் அறிந்தால், முற்போந்த சமுதாய, இல்லற வாழ்வுகளின் நல்லியல்புகளையும் உண்மையாக உணர முடியும். அப்போதுதான், இரண்டாம் பகுதியாகிய சமுதாய வாழ்க்கைமுறை இனிதே நிறைவேறும். ஆதலால்தான் பொருட்பாலின் ஈற்றியலாக வள்ளுவர் குடியியல் என்ற பகுதியை அமைப்பாராயினர்.

இவ்வீற்றியலை ஒழிபியல் என்று பரிமேலழகர் வகுத்துக் கூறினும், குடியியல் என்றே பிறர் வைத்துக் கூறியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கிறது. அரசியல் அங்கவியல்களுக்குப் பிறகு, அரசும் அங்கங்களும் சேர்ந்து புரந்து வரும் குடிமக்களது இயல்பு பேசப்பெறுவது முறைதானே? இவ்வாழ்க்கை நெறியும், சமுதாய உறுப்பினனாகிய குடிமகன் இயல்புடன் இணைக்கப்பெற்ற சமுதாய வாழ்க்கை நெறியும், அடுத்துத் தனிப்பட்ட குடிமக்கள் ஒவ்வொரு வரும் வீட்டின்பத்தை—அமைதியை—சாந்தியை (Salvation) எய்து வதற்கு வழி காட்டும் சமய வாழ்க்கை நெறியும் (Ultimate Object of achievement) ஆகிய அறம் பொருளின்ப வீடுகளாகிய மக்கள் அடைய வேண்டிய நான்கு பெரும்பேறுகளும், பிணைந்து இணைந்த ஒரு வாழ்க்கை நெறியே, சிறந்த ஒப்பற்ற வாழ்க்கை நெறியென வள்ளுவர் கருதி வகுத்திருப்பதால் பொருட்பாலின் இயல்களை, அரசியல் அங்கவியல், குடியியல் என்றே கொள்ளல் சாற்புடைத்தாம்.

பொருட்பாலின் ஈற்றியலை ஒழிபியல் என்று பரிமேலழகர் வகுத்தனரேனும், அதனைக்குடியியல் என்றே போக்கியார் என்னும் புலவர் திருவள்ளுமாலையில் வகுத்துள்ளார்.

“அரசியல் ஐயைத் தமைச்சியல் ஈரைத்

தருவல் அரண்இரண்டொன் றெண்கூழ்—இருவியல்

தின்படை, நட்புப் பதினேழ், குடிபதின்கூழ்

நென்பொருள் ஏழா மிவை”

என்பதன் ஈற்றில் குடி பதின்கூழ் என்று அதற்குக் குடியியல் என்று பெயர் வகுக்கின்றார். பரிமேலழகர், “படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண்,” என்ற ஆறு அங்கங்களில், குடி என்பதற்கு அதனை உடைய நாடு என்று பொருள் கொண்டு, நாடு எனும் அதிகாரம் குடிகளையுடைய நாட்டைப் பற்றிக் கூறுவதாகவே தனியாக அமைத்திருக்கின்றார். கூழைப் பொருள் செயல்வகையாக எடுத்துக்கொண்டார். ஆனால், போக்கியார் செய்யுள், நாட்டை அரண்பாற்படுத்தியுள்ளது. ‘ஒன்று ஒண்கூழ்’ என்பது பொருள் செயல் குறிக்கும். என்னை? ‘ஒண்’ என்னும் அடைமொழி நல்லாற்றி நீட்டிய பொருளுக்கே பொருந்துமாறு சான்றோர் செய்யுள்களில் வருதலான், ‘குடி பதின்கூழ்’ என்பது இறுதியிலுள்ள பதின்கூழ் றதிகாரங்களைப் போக்கியார் குடியை அரசினது குடிமக்கள் என்ற பொருளில், அரசனது குடிகளின் தன்மையைக் கூறும் குடி இயலாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆதலால், ஒழிபியுல் என்றில்லாது குடியியல் என்றே சங்க காலத்து வழங்கியதற்கு இதுவே ஒரு சான்றாகும். குடியை அவர்கள் நாடாகக் கொண்டவர் என்பது தேற்றமாம். குடியை நாடாகக்கொண்ட பரிமேலழகரும், கொடுங்கோன்மையில் ‘கூழும் குடியும் ஒருங்கிழக்கும்’ என்னும் சொற்றொடருக்கு, ‘முன்னீட்டிய பொருளையும் பின்னீட்டுவதற்கேது வாகிய குடிகளையும் சேர இழக்கும்’ என்று உரை எழுதுகின்றார். ஈண்டுக் குடிகள் என்பது குடிமக்களையேயன்றி நாட்டைக் குறிக்க வில்லை என்பது வெளிப்படை. ஒழிபியலும் காவலை நடாத்தும் முறையே ஆயின், அதனுள் நல்குரவு, இரவு, இரவச்சம் முதலியன அடங்குமோ?

குடிமையும், அதற்கின்றியமையாத குணங்களும், அது உயர் தற்கேதுவாகிய உழவுத்தொழிலும், அது செய்யாதார் எய்தும் நல்குரவும், அதன் வழியாய்ச் செய்யும் இரவும் பிறவும், காவலை நடாத்தும் முறையின்பாற்படுமோ? எனவே, ஆலோசனை சொல்லக் கூடிய அமைச்சருடனே, பகைவர் ஊறு செய்யலாகா அரணிலிருந்து, படையையும் நட்பையும் துணையாகக்கொண்டு, அரசன் பொருள் செய்யவேண்டும் என்பது பொருட்பாலின் முற்பகுதியின் கருத்து. கயமையில்லாத குடிகள் தங்கள் குடிமைக்கேற்ற குணங்களை யுடையராய், பொருளின்மையால் நல்குரவெய்தாமல் உழவுத் தொழில்

செய்து தங்கள் குடியை மேம்படுத்திக்கொள்ளக்கடவர்கள் என்பது பொருட்பாலின் பிற்பகுதியின் கருத்து.

“அறனீனும் இன்பமு மீனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்”

என்று வள்ளுவர் கூறியபடி அறத்தாற்றினீட்டிய பொருளால் அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைக என்பதே சமுதாய வாழ்வியல் வகுக்கும் பொருட்பால் வற்புறுத்துவது ஆகும்.

இனி, மற்றொருசாரார், பொருட்பால் அதிகாரங்கள் எழுபதையும், அரசியல், அங்கவியல், குடியியல் என்று வகுக்காது, அரசியல், பொருளியல், துன்பவியல், நட்பியல், குடியியல் என அறுவகையாகக் கொள்வர். இப்பிரிவு பற்றிச் ‘செந்தமிழ் முதற்றொகுதியில் ஆராய்ந்திருக்கிறது. இப்பிரிவிலும் “குடிமை முதலாகக் கயமை ஈருகக் கூறிய அதிகாரங்கள் பதின்மூன்றும் மக்களதியல்பு கூறுதலிற் குடியியல் என்றும், ஆகப் பொருட்பால் கூறிய அதிகாரங்கள் எழுபதும் ஆறு பகுதியாயின,” என்று ஈண்டும் ஈற்றுப் பகுதி குடியியலாகவே கருதப்பெற்றுள்ளது.

குடிமை :

பரந்த உலகம் ஒன்றுபட்டுக்கிடக்கும் இக்காலத்தில், ஒரு நாட்டில் உள்ள குடிமக்கள் வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறி அந்நாட்டுக் குடிமக்களாகி இணைந்துவிடும் வாய்ப்புகள் இருப்பதால், வள்ளுவர் கூறும் குடிமை என்னும் குடிமக்கள் உரிமை, இன்று பரந்த நோக்கமும் விரிந்த பார்வையும் பெற்றுள்ளது. முற்காலத்தில் குடி வளம், சுருங்கி, போக்கு வரத்துச் சாதனங்கள் அருகியும் இருந்ததால், ஒரு குடி என்பது அதில் வழி வழியாகப் பாதுகாத்து வந்துள்ள ஒரு சிறந்த மரபையே—ஒரு சிறந்த பண்பாட்டையே—பண்பற்றி வந்தது. இக்காலத்தில் நாட்டில் போக்கு வரத்தும் ஊடாடலும் மிகுந்துள்ளன. அயல் நாட்டுப் போக்கு வரத்தும் மிகுந்து உலகம் ஒன்றுபட்டுவிட்டதால் குடிமை என்பது உலகக் குடிமை என்ற பரந்த அளவுக்கு ‘ஒன்றே குலமும்; ஒருவனே தேவனும்’ என்ற அளவுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆதலால், பல சூழ்நிலைகளில், பல நாகரிகங்களில், பல படிக்களில் உருவாகிய பண்பாடுகள், ஒன்றுபட்ட ஒரு புதுப்பொதுப் பண்பாடே இன்று முகிழ்த்து வருகிறது. இத்தகைய ஒரு பரந்த பண்பாட்டின் அடிப்படையையே, திருவள்ளுவர் வகுத்த குடியியலில் நாம் பார்க்கின்றோம். இந்த அடிப்படையில் வைத்தே திருவள்ளுவர் குடியியலை

உலகக் கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டும். இந்த உலகியற்பண் பாட்டில் இணைந்து வரும் ஒவ்வொரு குடியும் தன் குடிமையை உயர்குடிப் பிறப்புத் தன்மையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். இயல்பாகவே உயர்குடி மக்களிடம் செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு அமையும்; பிறர் கற்பிக்க வேண்டாமல் தாமே உளவாகும். ஒழுக்கம் வாய்மை, நாணம் ஆகியவற்றின்கண் இழுக்காதவர்களாய், நகையும், ஈகையும், இன்சொல்லும் அமையப்பெற்றவர்களாய் இவர்கள் இருப்பார்கள்.

செல்வமிக்குள்ள காலத்திலும் இவர்கள் ஒழுக்கம் குன்றும் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். அதே போல, வறுமை வந்துற்றாலும் இவர்கள் செம்மையிற்றிறம்பார்; வழங்குவதுள் வீழ்த்தக்கண்ணும் பண்புடைமையினின்று நீங்கார். மாசற்ற தம் குலப் பண்புக்கு ஏற்ப வாழ வேண்டி வாழ்பவர், வறுமையுற்ற வழியும் வஞ்சனையைப் பொருந்தி அமைவிலவாய செயல்களைச் செய்யார். உயர்குடி மக்கள் குற்றம் புரிய நேரின், விசம்பில் மதியிடத்தில் உள்ள மறுச் சிறிதே யாயினும் எங்கும் எல்லோருக்கும் தோன்றுவது போல, உலகெங்கும் பரந்து வெளிப்பட்டுவிடும். மேலும், குலநலமுடையனாய் வருகின்ற வனிடம் அன்பின்மை உளதாயின், இவன் குலத்தின்கண்ணே உலகம் ஐயப்படும். ஒரு நிலத்தின் இயல்பை அதன்கண் முளைத்த முளை காட்டிவிடும். அது போல ஒரு குலத்தினதியல்பை அதன்கட் பிறந்தார் வாய்ச்சொல் காட்டிவிடும். சுருங்கக் கூறின், குடிநலம் வேண்டுபவர், நாணுடைமையையும், யார்க்கும் பணிவுடைமையையும் பெற்றிருப்பர்.

சமுதாய வாழ்க்கையில், வாழ்க்கை நடத்தும் பல்லாயிரக் கணக்கான குடிமக்களிடையே, பல குடும்பங்களிடையே, வாழ்க்கைப் போராட்டம் இக்காலத்தில் மலிந்துள்ளது. உணவு, உடை, உறையுள் என்ற அடிப்படைத் தேவைகளைத் தேடிக்கொள்வதில் நிகழும் இவ்வுலக வாழ்க்கைப் போராட்டம் எல்லா நாடுகளிலும் எவ்வித அரசியல் முறையிலுந்தான் இருக்கிறது. ஆனால், இப்போராட்டத்தைவிட மிகப்பெரிய போராட்டம், கொள்கை குறிக்கோளுக்காக நடத்தும் போராட்டமேயாகும். எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் ஆகிய மானத்தைக் காக்க, உயிரையே இழக்கவும் தயங்காத நிலையில் உள்ள மானப் போராட்டமே ஒரு நாட்டின் குடி மக்களின் மிகச் சிறந்த பண்பாடாகும்.

மானம் :

தம் மானம் தாழ்த்துகேதுவான ஈனச்செய்கைகளை மானமுடையார் செய்யமாட்டார். செய்யாதவழித் தாம் அமைய முடியாது என்ற அளவுக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டாலும் குடிப்பிறப்புத்தாழ வரும் செய்கைகளை—மானத்தினைச் சிதைக்கும் செயல்களை—ஒழிக என்ற அளவுக்கும், தம் மான நிலையினின்றும் தாழ்ந்தவர், தலையினின்றும் கீழே விழுந்த மயிரினையே ஒப்பர் என்ற அளவுக்கும் மானமிழப்பின் இழிவைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக் காட்டுவரேல், இதன் இன்றியமையாமையை என்னென்பது! இம்மானமுடையோர், சீர் பெற வேண்டும், தம் குடி புகழ்ப்படவேண்டும் என்ற முயற்சியிலும் சீரல்லாத இளிவந்த செயல்களைச் செய்யமாட்டார். இவர்களை மானத்தை நிலைநிறுத்தும் பேராண்மை வேண்டுபவராவர். இம்மான முடையோர், நிறைந்த செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், பணியைப் பெற்றிருப்பர்; செருக்குக் கொள்ளமாட்டார்; ஆனால், மதிப்புக்குரிய செல்வம் இல்லாத காலத்தும்—சிறிய சுருக்கத்தும்—தாழ்ந்து நடக்கவும் மாட்டார்; சுருங்கிய பொழுதும் உயர்வுடையவராவர்.

தாம் குன்றிப் போதற்குக் காரணமாகும் இழிசெயல்களை ஒரு சிறிதாகிலும்—குன்றிமணியளவாகிலும்—செய்தாலும் இவர்கள் தாழ்வார்கள். “குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றியனைய செயின்.” மானத்தைவிட்டுத் தன்னை அவமதிப்பார் பின்னே சென்று ஒருவன் வாழ நினைத்தால், அது இம்மையிலும் புகழைப் பயவாது; மறுமையிலும் சிறப்பில்லை. வீணே மானந்தான் கெடுகின்றது.

உண்மையில் மானத்தை நிலை நிறுத்த விரும்புவவர் அதன் பொருட்டு ஊன் உடம்பையும் ஒழித்து, உயிரையும் விடத் தயங்க மாட்டார்கள். தன் மானத்தைவிட்டு ஒருவன் ஒட்டார்பின் வாழ்தலை விட, அந்நிலையே கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று. வாய்த்தவிடும் போய் அடுப்பு நெருப்பும் போனதுபோல, மானமும் அழிந்து, உயிரும் அழிவதைவிட, உயிரை இழந்து மானத்தையாவது காக்கவேண்டும். மானம் இழந்தும் எப்படியாவது ஊனை ஒம்பக் கருதி வாழும் வாழ்க்கை, சாவாமல் இருப்பதற்கு மருந்தாகப்பயன்படாது என்பதை இவர்கள் உணரவேண்டும். இவ்வாறு உணரும் உணர்ச்சி கைவரப் பெற்றால், மானத்தைக்காக்க உயிர்விடும் நிலைமை வந்தால், “மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் போல” உயிர் நீப்பர். இழிநிலை வந்த போது, உயிர் வாழாமல் இறந்த மானமுடையவர்களின் சிறப்பை உலகம் தொழுதேத்தும்.

பெருமை :

இனி, மானத்துக்காக உயிர்விட்ட மானமுடைய குடிமக்களிடம் பெருமைக்குணம் தானே அமைந்துகிடத்தற்கு உரியது. அதாவது, மானமுடையாரே பெரியராவர். பிறப்பால் எல்லோரும் ஒத்திருப்பதால், பிறப்பினால் உயர்வும் தாழ்வும், பெருமையும் சிறுமையும் இல்லை. அவை அவரவரது தொழில், செயல் வேறுபாடுகளால் அவரவராலேயே ஆக்கிக்கொள்ளப் பெறும்; பிறப்பிலேயே அமையா. பெருமையும் சிறுமையும் தான் தர வரும். இத்தகைய பெரியோரே செயற்கரிய செய்தல், தருக்கின்மை, பிறர் குற்றம் கூருமை போன்ற நற்குணங்களால் பெருமை பெற்றோர். மானமுடையோரே, பெரியராகின்றார். ஆதலின், **மானத்தின் பின் பெருமை** பற்றி வள்ளுவர் கூறினார். பெருமையுடையவரின் ஒளியாவது பிறரால் செயற்கரிய செய்வோம் என்று கருதும் ஊக்கமிகுதியே. அதற்கு நேரெதிராக, ஊக்கம் ஒழிந்து வாழ்வோம் என்று கருதல் இழிவாகும். உயர்குடிப்பிறப்பினால் மட்டும் பெருமை வந்துவிடாது என்று கூறியது போலவே செல்வத்தினாலும் வாராது என்று உறுதியாக அறுதியிட்டுக் கூற வந்த வள்ளுவர் 'மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர்' என்றும், 'கீழ் இருந்தும் கீழல்லார் கீழல்லவர்' என்றும் அழுத்தமாக வற்புறுத்திக்கூறுகின்றார். ஈண்டு, மேல் கீழ் என்பவை செல்வமிகுதியையும், செல்வமில்லாத வறுமையையும் குறிக்கின்றன.

இப்பெருமை எவ்வாறு வரும்? மனத்தின்மையும் ஒருமைப்பாடும் உடைய பெண்டிர், தம்மைத்தாம் காத்துக்கொண்டு நிறையுடையராய் வாழ்ந்து சிறப்பு அடைவது போல. பெருமை வேண்டுபவரும் தம்மைத்தாம் மனமொழி மெய் அடக்கங்களால் காத்துக் கொண்டு பெருமை எய்துவர். இவர்கள் பிறரால் செயற்கரிய செயல்களை விடாது, அவை செய்யும் முறை பிறழாது, கடைபோகச் செய்து முடிப்பர். "பெருமை உடையவர் ஆற்றுவார் ஆற்றின், அருமை உடைய செயல்". "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்."

அதற்கு மாறாக, பெருமைக்குணம் இல்லாத—பெருமைக்கு மாறான சிறுமை உடைய—சிறியார் மனத்தின்கண் 'பெரியார்களை வழிபட்டு அவர்களியல்புகளை நாமும் பின்பற்றுவோம்' என்னும் கருத்து எழாது. பெரியாரிடத்து அமைந்திருக்கும் குடிமை, செல்வம், கல்விகளினாலாகிய சிறப்பு, அதற்கு ஒவ்வாத சிறியார்கட்படின, அதனை ஒழித்துத் தருக்கினை மிகச் செய்யும். பெரியார், சிறியார் ஆகிய இருவரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இவர்தம்முள் உள்ள

வேற்றுமை—ஏற்றத்தாழ்வு—தெளிவாய் உணரப்படும். பெருமையுடையார் என்றும் பணிவர். அதற்கு மாறாகச் சிறுமையுடையார் தம்மைத்தாம் வியந்து புனைந்துரைப்பர். பெருமைக்குணமுடையார் காரணமுள்ள வழியும் அஃதியல்பாதல் நோக்கி, தருக்கின்றி இருப்பர். சிறுமைக் குணமுடையவர் பெருமை இல்லாத வழியும், இருப்பது போலத் தம்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு தருக்கின் எல்லைக்கண்ணே சென்று நிற்பர். மேலும், பெருமைக்குரியவர், பிறர் மானத்தையே, நிறைகளையே எடுத்துக்கூறி, அவமானத்தையே குறைகளையே கூறுது விடுவர்.

சான்றுண்மை :

இப்பெரியார் பெருமையுடங்காத நல்ல குணங்கள் பலவற்றையும் கொண்டு நிறைந்து நிற்பர். சான்றோரிடம் நல்லவை எல்லாம் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கும். சான்றோர் நலம் எல்லாம் குண நலமே. பிற நலங்கள் நலங்களாகா. உறுதி வாய்ந்த தூண்கள், அரியபெரிய மேல்நிலைகளமைந்த கட்டடங்கள் சிதைந்து வீழ்ந்து விடாது நீடித்து நிற்குமாறு தாங்கிக்கொள்ளும். அது போலப் பன்முகக் குணங்களும் பாங்குடனமைந்துள்ள, சான்றுண்மையாகிய அரும்பெருங்கட்டடத்தைச் சார்ந்தவரிடம் செய்யும் அன்பு, பழி பாவங்களுக்கு நாணும் நாணம், எல்லோருக்கும் ஒல்லும் வாயெல்லாம் உதவும் ஒப்புரவு, பழகியவர்களிடத்துச் செலுத்தும் கண்ணோட்டம், உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாத வாய்மை ஆகிய இந்த ஐந்து பண்புகளும் தாங்கி நிற்கும் தூண்களாம். கொல்லா நலத்தில் தவம் தங்கியிருப்பது போலப் பிறர் தீமை சொல்லா நலத்தில் சால்பு தங்கி நிற்கும்.

இனி, ஒருவருக்கும் பணியாமல் செருக்கோடு நடப்பதே ஆற்றலுக்கறிகுறி என்று வாழ்க்கை நிலை பலவற்றிலும் இருக்கின்ற வர்கள், கடைத்தர ஏழைகள், நடுத்தரத்தவர்கள் முதல்தரத்தவர்கள், இக்காலத்துக் கருதி வருகிறார்கள். இது ஆற்றலுக்கு அறிகுறியன்று. ஆனால், இது மாண்பிறந்த மானமாகும் என்னலாம். மேலும், பண்புடைமை என்பது பிறருக்கு அடிமை, அல்லது கோழை, பிறருக்கு அஞ்சுபவன் என்பது அன்று. அது அடக்கத்தையும், பண்பாட்டையுந்தான் குறிக்கின்றது. “பணிவுடையன் இன்சொலதைல் ஒருவற்கு அணி; அல்ல மற்றுப் பிற” என்று பிறுண்டும் கூறப்படவில்லையா? எனவே, சான்றோரின் ஆற்றலுக்கு அது அடிப்படை அன்று. எதையும் செய்து முடிக்கவல்ல ஆற்றலுடைய சான்றோரின் பணிவே அவர்கள் ஆற்றலுக்கு அறிகுறியாம். இதுவே பகைவனையும்

மாற்ற வல்ல படையாக இருக்கும். தம்மைவிடத் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் தோல்வியடைந்தால், பணிவாக நடக்கும் பண்பே சால்பிற்கு உரைகல்லாகும். தம்மினும் இழிந்தாரை வெல்லுதல் கருதித் தம்மோடு ஒப்பித்துக்கொள்ளாமல், தோல்வியால் அவரினும் உயர்வராயின், அதனால் அவர்கள் சான்றுண்மை அறியப்படும். சால்பின் பயனாவது, இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்வது. இது சான்றோர்பால் இல்லையென்றால் சான்றுண்மையினால் என்ன பயன் விளையப் போகிறது? இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல், இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல், நன்றல்லது அன்றே மறப்பது என்ற தத்துவமும் கொள்கையுமே தலை சிறந்த தமிழ்ப்பண்பாடாக அமைந்துள்ளன. உலகமும் இதை வியக்கிறது. பிறர் பழியும் தன் பழிபோல நானுதல் ஏதிலார் குற்றம்போல் தன் குற்றம் காணல் ஆகிய உயர்ந்த பண்பு இச்சான்றுண்மையினாலேயே செய்ய முடியும். இத்தகைய சான்றோரே பொதுக்கடமையைப் பெரிதாக மதித்துத் தம் புகழையும் மதிப்பையும் அதற்குள் அடக்கிவிடுகின்ற அந்தணராவார்.

இனிச் சான்றுண்மையுடையாரைச் சிறப்புத் தானே வந்தடையும். ஒருவருக்கு வறுமை இழிவு அன்று. அவர் சான்றுண்மை என்னும் திண்மை அவர்பாலிருத்தலால் அதைத் சமாளித்துயர்வர்; நல்கூர்ந்தவழியும், மேம்படுவர். அவர்கள் ஊழிக்கால மாறுபாடுகள் போல, பல மாறுதல்கள் தமக்கு நேர்ந்தாலும், தம் நிலையில் மாறுபட மாட்டார்கள். “வானம் துளங்கிலென், மண்கம்பமாகிலென், மால் வரையும், தானம் துளங்கித் தலைதடுமாறிலென், தண்கடலும் மீனம் படினென், விரிசுடர் வீழிலென், வேலை நஞ்சுண்டு ஊனமொன்றில்லா ஒருவனுக் காட்டப்பட்ட உத்தமர்க்கே?”

“மண்பா தலம்புக்கு மால்கடல் மூடிமற் றேழுலகும்
விண்பால் திசைகெட் டிருசுடர் வீழினும் அஞ்சல் நெஞ்சே
திண்பால் நமக்கொன்று கண்டோம்”

என்னும் நெஞ்சுமுத்தமும் உறுதிப்பாடும் கொண்டவர்கள், இச் சான்றோர். “எங்கெழிலென் ஞாயிறு?” என்றும் சமாளிக்க வல்லவர்கள் இவர்கள். இவர்களே சான்றுண்மை என்னும் பெருங்கடலுக்குக் கரையாவார்கள். இப்பெற்றியராகிய சான்றோர் உலகில் அங்கும் இங்கும் எங்கும், அருமையாக, ஆயிரத்தில் ஒருவராக, கோடியில் ஒருவராக வாழ்ந்து வருவதால்தான் உலகியலே இன்று நிலைத் திருக்கிறது; உலகம் தன் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது, இவர்கள் இல்லையென்றால் அது தன் பாரத்தைத் தாங்காது சரிந்து

விடும். “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம்; அதுவின்றேல் மண்புக்கு
மாய்வது மன்” என்று அடுத்து வள்ளுவரே கூறியிருக்கின்றாரே
அதற்கு விரிவுரை கண்டது போலப் புறநானூறும்,

“உண்டா லம்மஇவ் வுலகம், இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலு மிலரே; முனிவிலர்;
துஞ்சலு மிலர்; பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அவர்விலர்;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றான்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”

என்று, இச்சான்றாண்மையால் உலகில் நிலவிவரும் உண்மையை
உலகுக்கெடுத்துரைக்கின்றது.

பண்புடைமை :

பெருமை சான்றாண்மைகளில் வழுவாது நிற்கும் தலைவர்கள்,
சமுதாய வாழ்க்கையில் தாம் பழகி, ஊடாடி வாழ்க்கை நடத்தும்
பலரின் இயல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுவர்; உலகத்தோடு ஒட்டி
வாழ்வர். இது பண்புடைமை என்று சொல்லப்படும். பண்பெனப்
படுவது பாடறிந்தொழுகுதலாம். பண்புடைமையை எளிதிலும்
எய்தலாம். பண்புடையவர் எல்லோரிடத்தும் எளிய செவ்வியுடை
யராய், இனிது பழகுவதால், எய்துதற்கரிய பண்புடைமை என்னும்
நன்னெறியை எய்துதல் இயல்பாக எளிதாகப் போய்விடும் இவர்
கட்கு. பண்புடைமை என்னும் இத்தொன்னெறி, அன்புடைமை,
ஆன்ற குடிப்பிறந்து நல்லன செய்தல் ஆகிய இரண்டினால்
நிறைவெய்தும்.

பண்புடையார் மிகவும் உயர்ந்து உலகினராற் பாராட்டப்
பெறுவர். கை கால் தலை முதலிய உறுப்புகளால் ஒத்திருப்பது
ஒருவனுக்கு நன்மக்களோடு பண்பாளரோடு பொருந்திய ஒப்புமை
அன்று. செறியத்தக்க பண்பினால் ஒத்திருத்தலே பொருந்திய
ஒப்புமையாகும். நீதியையும் விரும்பிப் பிறர்க்கும் தமக்கும் பயன்
படும் பண்புடையாளர் பண்பினை உலகத்தார் பலபடப் பாராட்டுவர்.

ஒருவரை ஒருவர் வினையாட்டுக்காகவேனும் இகழுதல் கூடாது.
ஆனால் அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும், பகைவர்களாய் இருந்தாலும்,
பாடறிந்தொழுகும் பண்புடையாளர், இகழ்ச்சி இல்லாது இனிமை
யாகவே பழகுவர். இவர்கள் இருத்தலால்தான் உலகியல் உலக

வாழ்க்கை, உலகம் எல்லாம் நிலைத்து நிகழ்கின்றன. இல்லையானால், உலகம் வெறுமண்ணாய் நின்று அழியக்கூடியதாகும். உலகம் வெறுமண்ணன்று; மற்றப் பூதங்களும்ல்ல; மரஞ்செடிகொடிகள், பறப்பன, ஊர்வன, விலங்குகள், நீர் வாழ்வன முதலியவைகளும்ல்ல. மனிதப்பண்பு ஒன்றே, உலகமானது மண்ணாகவும், பிறவாகவும் தோன்றாமல், பெருமை உடைய உலகமாகத் தோன்றச் செய்கிறது, ஆதலால், இப்பண்பாடு இல்லையென்றால் உலகமே இல்லை. இதன் விரிவுரைபோல, புறநானூறு பண்புடைமையாலேயே “உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்” என்று வியந்து கூறியதை மேலே கண்டோம்.

இதற்கு மாறாகப் பண்பில்லாதாரது இழிவு, எதிர்மறை முகத் தானே, சொல்லாமலே விளங்கும். அரத்தின் கூர்மை போல் கூரிய அறிவிருந்தும், பண்பின்மையால், அவர்கள் அறிவினால் ஒரு பயனும் எய்தவில்லை. அதற்கு மாறாகச் சமுதாயத்திற்குத் தீமையும் விளைவிக்கலாம். அரத்தினது கூர்மையால், அரத்திற்கு யாதும் பயனில்லை. அதோடு, தன்னை வந்தடையும் பொருள்களையும் அறுத்துத்தள்ளும். பண்பில்லாதவரும் இத்தகையரே. ஒருவரோ டொருவர் பழகும் போது மனங்கலந்து நட்புச் செய்யாது, தீங்கும் செய்து, வாழ்பவரிடத்திலும் பண்பு தவறாமல் நடப்பார் பண்புடையாள். இல்லையெனில், திரும்பவும் அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வரேல், இவர்கள் கடையரே. பிறரோடு பழகும்பேர்து, மனங்கலந்து, மகிழ்ச்சி அடைய முடியாதவர்கள், இப்பரந்த உலகத்தில் வாழத் தகுதியற்றவர்களேயாவர். இப்பரந்த உலகம், பகலிலும் அவர்களுக்கு இருண்டு கிடக்கும். பண்பிலான் பெற்ற செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படவில்லை என்றால், கெட்டொழியும். தீஞ்சுவையுள்ள நல்ல பசுப்பால், ஏற்ற கலத்தின் குற்றத்தால், இன்சுவை தங்காது கெடுவது போலச் செல்வம் நன்மைகளைச் செய்வதற்கே ஏதுவாய் இருந்தாலும், பண்பிலாளனிடம் சென்று சேர்ந்தால் கெட்டுவிடுமாம்.

நன்றியில் செல்வம்:

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்” என்பது, நம் நாட்டில் பண்டு தொட்டே வந்த ஒரு அறநெறிக்கொள்கை. ஈட்டியானுக்கும் பிறருக்கும் பயன்படாத செல்வம் நன்றியில் செல்வம் என ஒதுக்கப்பெறுகிறது. சமுதாய நலங்களுக்குச் செலவழிக்கப் பெறாமல் ஒரு நாட்டில் செல்வம் குவிந்து கிடந்தாலும், அதனால் அரசுக்கோ சமுதாயத்துக்கோ யாதொரு பயனுமில்லை. தீமையே

வினையும். ஒருவன், தன் வீடெல்லாம் நிறையும்படி பெரும் பொருளைச் சேர்த்து வைத்தான்; தானும் நுகராமல், வீணே அதைக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்டவன் உயிருடன் இருந்தும் செத்த வனுக்கு நிகராவான். தனக்கே பயன்படாது ஒழிந்த செல்வம், பிறருக்கும் பயன்படாது ஒழியும் என்பர் வள்ளுவர். பொருளால்தான் உலகத்தில் எல்லாம் நிகழும் என்று அறிந்து வைத்தும், பொருளை ஈட்டி வைத்தும், அதை அவன் பயன் படுத்தவில்லை. இது ஒரு மயக்கமே. இந்த மயக்கத்தாலே அவன் மன நிறைவு இல்லாமல் போய், பேய் போலத் திரிவான். எனவே, பொருளைச் சேர்த்தவர்கள், அதை ஒருவருக்கும் செலவழிக்காமல், பற்றுள்ளம் கொண்டு, பொருளைப் பிறருக்குச் செலவழித்துப் புகழையும் எய்தாவிட்டால், அவர்கள் இவ்வுலகில் இருப்பது, பூமிக்கே ஒரு பெருஞ்சுமையாம் என்பர்.

பிறருக்குதவி செய்தால்தான் உலகில் அன்பை வளர்க்கலாம். அதனால் புகழ், புகழ்க்கென்று கொடாவிட்டாலும், தானே வந்தெய்தும். மக்களாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும், தாம் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கும் போது நிலைத்த புகழை விட்டு வைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆனால், நன்றியில் செல்வமுடையவன், அன்பையும் வளர்க்கவில்லை. ஆதலால் 'எச்சம்' என்று எண்ணுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே!

தானும் துய்க்காது, பிறருக்கும் வழங்காத பொருள், இருந்தாலும் ஒன்றுதான், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான். இவர்களுக்கு அடுக்கிய கோடி உண்டாயினும் பயனில்லை. மேலும், தானும் நுகராமல், தக்கார்க்கும் தாராது வாழ்பவன், அந்தச் செல்வத்திற்குத் தீங்கு—ஏதம்—விளைப்பவனாவான்; அச்செல்வத்திற்கே பீடிக்கும் ஒரு நோய் ஆவான்.

இத்தகைய நன்றியில் செல்வம், குற்றங்களனைத்தையும் தன் னகத்தே கொண்டுள்ளதாரும். பெண்மை நலமெல்லாம் ஒருங்கே பெற்ற குமரி ஒருத்தி, கொடுப்பாரும் கொழுநனுமின்றித் தமியளாய் மூத்து, பயனின்றிக்கழிவதுபோல, பிறருக்குப் பயன்படாத செல்வமும், தானும் ஏற்பானுமின்றி வீணே ஒழியும். அதோடு, சமுதாயத்திற்கோ, தீங்கு விளைவிக்க நேரும். குடிவளம் நிறைந்த ஓர் ஊரின் நடுவில், ஒரு நச்சு மரம், வளர்ந்து, பழுத்து, நிறைந்திருந்தால், பிறருக்குப் பயனைச் செய்யாததோடு, பறித்துண்பாருக்குத் தீமையும் விளைப்பது போல, பிறருக்குப் பயன்படாத செல்வம் சமூக ஆக்க வேலைகளுக்

கன்றி, சமூக அறிவு வேலைகள் முதலியவற்றிற்கும் பயன்படுவதால், அன்பையும் அழித்துத் தானும் நுகராது, தன்னையும் ஒழித்து, அறத்தை யும் நோக்கி ஆராயாது விட்டு, சேர்த்து வைத்த பொருள், நிலைத்திராது; வந்த வழியே பார்த்துக்கொண்டு போய்விடும். அதாவது, பிறர் கொள்வர். ஈயார் தேடிய பொருளைத் தீயாரே கொள்வர்.

இதற்கு மாறாக, பிறருக்குதவும் பெற்றி வாய்ந்த சீருடைச் செல்வர்கள், பிறருக்கு உதவுதலால், தம் செல்வம் குறையப்பெற்று வறுமையையும் ஒருக்கால் எய்தலாம். அவ்வாறு எய்தினாலும், அதனாற்றேகொண்டுமில்லை. உலகத்தை எல்லாம் ஒம்பி வரும் மேகம், ஒருக்கால் வறுமை மிகுந்தால், பின் செழுமை பெற்றுப் பெய்யும். அது போல, யாவர்க்கும் பயன்பட்டார், அதனால் வறிய ராகிய வழியும், அவ்வறுமை கடிதின் நீங்குதலிற் பின்பும் செல்வராகி, உலகுக்குப் பயன்படாமற்போகார்; பயன்படுவர்.

பண்புடையோராய், பிறருக்கு உதவும் பெற்றிவாய்ந்தோர், தமக் கொவ்வாத செயல்களில் தகாத செயல்களில் இறங்கமாட்டார்; அவற்றுக்கு நாணுவர். பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சும் இது நாணம் எனப்படுகிறது. மன மொழி மெய்களது அடக்கத்தால் வரும் நாணம் வேறு. தகாதன செய்வதற்கு நாணும் நாணம் வேறு. முன்னவை பெண்களுக்கு இயல்பாக வருவன. பின்னவை சமுதாய வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவரும் பிற குடிமக்களும் மேற்கொள்ள வேண்டுவனவாம்.

நாணுடைமை :

இதன் சிறப்பு யாது எனப் பார்ப்போம். ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் வரையில் அனைத்துயிரினங்களும் உண்ண உணவையும், உடுக்க உடையையும், உறக்கத்தையும், அச்சம், காமம் போன்ற இயல்பு ஊக்கங்களையும், அவாவி நிற்கின்றன. இவை தம்முள் இவற்றால் வேற்றுமையில்லை. ஆனால், பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சும் நாணமோ எனில், நன்மக்களுக்கே சிறப்பாக உரியதாகும். உடம்பினை நிலைக்களமாகக்கொண்டுதான் சான்றோர் என்னும் நன் மக்கள் வாழ முடியும். சான்றோர்க்கு நாணமே சிறந்த அணி கலனாகும். அது இல்லையென்றால், நடையில் மட்டும் விளங்கும் பெருமிதம் ஒரு நோயேயாகும். எனவே, பிறருக்கு வரும் பழியையும் சமுதாய வாழ்க்கையில் ஒரு சமுதாயத்துக்கு வரும் பழியையும், தம் பழி போல ஒப்ப மதித்து நாணுகின்றவர்களே, நாணுடைமைக்

குறைவிடம் என்று உலகம் மதிக்கும். ஒரு குடும்பத்துக்கோ, அல்லது ஒரு சிறு நிறுவனத்துக்கோ ஒரு பழி வருமாயின், அது அக் குடும்பத்தில் அந்நிறுவனத்தில் உள்ள உறுப்பினர் ஒவ்வொரு வருக்கும் வந்ததுதான். இத்தகைய நாணுடையாளர் நாணுடைமையைத் தம்மைப் பாதுகாக்கும் வேலியாக அமைத்துக்கொண்டே, பரந்த சமுதாயத்தில் பணியாற்றத் தொடங்குவர். நாணுள்பவராகிய இவர்கள், நாணத்தைக் காப்பதற்கு உயிரை விடுவார்களேயன்றி, உயிரின்பொருட்டு நாண் துறவார்.

இனி நாணகத்தில்லாரிழிவு யாது? மற்றவர்கள் நாணத்தக்க செயலைத் தான் நாணுமற் செய்பவனைக் கண்டு அறமும் நாணும். நாணம் இல்லாவிட்டால், நாணின்மை இருந்தால், அவன் நலம் யாவற்றையும் கெடுக்கும். தம் மனத்தின்கண் நாணில்லா மக்கள், உயிரில்லார் போன்றியங்குகின்ற இயக்கம்—நடைப்பிணம் போல உலாவுதல்—மறத்தாற்செய்த பாவையைக் கயிற்றால் இயக்குவது போன்றதேயாகும். அதாவது, பயனற்ற வாழ்க்கையேயாகும்.

குடி செயல் வகை:

பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சும் சான்றாண்மை மிக்க நாணுடைய குடிமக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தம் குடியை உயரச் செய்வதில் கண்ணும் கருத்தும் உடையராய் இருப்பர். பண்டைத் தமிழகத்தின் தனிப்பட்ட குடி வாழ்க்கையும், இன்றைய தமிழகத்தின் குடி வாழ்க்கையும் மிகவும் மாறுபாடுற்றுள்ளன. முன்னே தனிப்பட்ட குடும்பத்தினர், போக்குவரத்து மிகுதியாக இல்லாத அக்காலத்தில் ஓர் ஊரிலேயே பெரும்பாலும் இருந்து, தங்கள் தேவைகளைத் தாமே நிறைவு செய்துகொண்டு அமைதியாக இன்பமாக வாழ்ந்தார்கள். தத்தம் குடும்பங்களைத் தாமே உயர்த்திக்கொண்டனர். குடியியலில் தொடக்கத்தில் கூறியதுபோல இன்று பரந்த உலகம் ஒன்றுபட்டுக் கிடக்கிறது. சிற்றூர்களில், சிற்சில குடிகளின் அமைப்புகள் தனித்தனியாய் இருந்த நிலை மாறி, ஒரு நாடு முழுவதும் ஒரு சமுதாயமாய், உலகம் முழுவதும் ஒரு சமுதாயமாய், ஒரு குடியாய், சுருங்கி, நெருங்கி வாழும்நிலைமை வந்திருக்கிறது. இவ்வுண்மையை மனத்துட்கொண்டே, குடி செயல் வகையைக் கருதவேண்டும். இந்நோக்கக் கண்கொண்டு பார்ப்பதற்கு ஏற்பவே, ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட குடும்ப உயர்வுக்கும் வழிகளை அமைத்துத் தந்துள்ளார் வள்ளுவர். சுருங்கச் சொன்னால், குடிசெயல்வகையை, நாடு செயல் வகை, உலகு செயல்வகை என்ற பொருளில் அமைத்துக்கொண்டு பார்த்தல் தகும். 'என் குடியை உயரச் செய்வதற்குத் தளரமாட்டேன்!'

என்னும் முயற்சிப் பெருமையைப்போலச் சிறப்புடையது வேறென் றில்லை. அதற்குரிய முயற்சியும் அறிவும் இடையறாமல் தொழில் செய்து வந்தால், குடி உயரும். தன் குடியை உயரச் செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவனுக்குத் தெம்வழம் விரைந்து வந்து துணைபுரியும். அவன் எடுத்துக்கொண்ட செயல், முயற்சியின் பயனாய்த் தானே இனிது முடியும். அரசு நீதிகட்கு மாறான செயல்களைச் செய்யாது, தன் குடியின் (சமுதாயத்தின்—நாட்டின்) கடமைகளைச் செய்து வாழ்கின்ற ஒருவனை உலகம் சுற்றமாகச் சூழ்ந்துகொள்ளும். ஒரு வனுக்கு நல்ல ஆண்மை எனப்படுவது, தான் பிறந்த குடியில் ஆக்க வேலைகளைச் செய்வதிலும் அதோடு குடியை ஆளும் தன்மையை தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளுவதிலும் காணப்படும். போர்க்களத்தில் போர்வீரர் பலர் இருந்தாலும், அஞ்சாமை உடைய சிலரே போரைத் தாங்கி நடத்தும் பொறுப்புடையராவது போல ஒரு குடியிலும் (சமுதாயத்திலும், நாட்டிலும்) தாங்க வல்லவர்களின் மேலேதான் பொறுப்பு வந்து சேரும். “அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்தும் ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை.” குடி உயரச் செய்வதற்கு, இன்ன காலம் இன்ன நேரம் என்றில்லை. காலம் வரட்டும் என்று காத்துக்கொண்டிருந்து, சோம்பலாயிருந்து, மானத்தையும் எண்ணுவார்களானால், குடி கெட்டுவிடும். வெயில், மழை, பனி, முதலியவை நீங்கட்டும் என்று காத்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? மேலும், ‘குடியிலுள்ளார் அனைவரும் இன்புற, யான் மட்டும் துன்புறுவேனோ?’ என்று கருதும் தன்மானமும் கூடாது மானமுடைமையிற்கூறிய மானம் இங்கு வேண்டா என்று முரண்படக் கூறவில்லை. இங்குமானம் வேண்டாதது என்றது, பொதுவாழ்விற்கு அல்லது குடி உயர்தற்குத் தகாத தனிமானமாகும், தன்மானம் மட்டும் கருதுபவனுக்குப் பொதுவாழ்வு சிறவாது. இடமுமில்லை. ஓர் அமைச்சனை ஒருவன் பழித்துக் கூறினான் என்றால், அதைப்பொருட் படுத்தாது, மறந்து, கடமையைச் செய்ய முற்படுகின்றவனே நல்லமைச்சன். இதற்கு மாறாக நாட்டையோ, அல்லது குடியாட்சி முறையையோ ஒருவன் பழிக்கின்றான் என்றால், ‘நாட்டைத்தானே பழிக்கின்றான்? நமக்கென்ன?’ என்று எண்ணி இருந்துவிட்டால், தன்மான உணர்ச்சி இல்லாதவனே ஆவான். இந்த மானம் இருக்க வேண்டும். பொது வாழ்க்கையில் பரந்த நாடு பற்றிய தன்மான உணர்ச்சி பெருகியும் குறுகிய தன்மான உணர்ச்சி குறுகியும் வர வேண்டும். இவ்வாறு குடியோம்பலில் பல இடையூறுகள் எதிர்ப்படலாம். அவற்றை எல்லாம் சமாளித்து முன்னேற வேண்டும்; சளைக்கக்கூடாது. சளைத்தால், குடி கெடும். குடி செயலில், நாடு

செயலில் துன்பங்களே வந்து சூழும். அப்போது, 'துன்பம் அனுபவிப்பதற்கே இவன் பிறந்தானே!' என்று பார்ப்பவர் இரங்கத் தக்க நிலையில் இருக்கின்றான் குடி செய்யும் மகன்.

‘இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பான் உடம்பு!’

ஆனால், இத்தகைய நல்லானும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் வேண்டித்தானிருக்கிறது. அடிமரத்தை வெட்டிச் சாய்த்தால் ஒரு நெடுமரம் படிமீது விழுந்து கெடுவதுபோலத் துன்பமாகிய கோடரியானது வெட்டி வெட்டிச் சாய்க்க, அந்தக் குடியாகிய மரமும் தாங்குவாரில்லாது விழுந்தழியும்.

“இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும் அடுத்தான்
நல்லான் இலாத குடி.”

உழவு :

ஒரு குடியும் நாடும் உயர்வதற்குப் பல தொழில்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தொழிலுக்கும் அடிப்படையாய், எல்லாத் தொழிலையும் தாங்கிக்கொண்டு இருப்பதாய் விளங்கும் உணவுப் பெருக்கத்துறை அவற்றில் முன்னணியில் நிற்கும். உழவுத்தொழில் அனைவரும் மேற்கொள்ளத்தக்கதொன்றே. இன்று நல்ல முறையில் விளைக்க முடியாமல் போனால் உணவுப் பற்றாக்குறையும், பசியும், பஞ்சமும் தலை விரித்தாடும். உணவுத்துறையில் தன்னிறைவு ஏற்படுவதற்கு, உலக நாடுகளும் உலக உணவு உழவுத் தொழில் நிறுவனமும், எல்லா முயற்சிகளையும் இக்கால அறிவியல் முறையில் மேற்கொண்டு வருகின்றன. பண்டு தமிழ் நாட்டில், “சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி, ஆயிரம் விளையுட்டாக விளைந்து” செந்நெல்லும் கரும்பும் பிற உணவுப் பொருள்களும் குவிந்து கிடந்தன. வசியும் வளமுமே தலை சிறந்திருந்தன இப்பொழுது மக்கட்பெருக்கத்தாலும் விளைவுச் சுருக்கத்தாலும் பிறகைத் தொழில்கள் ஓங்கி, உழவுத்துறை புறக்கணிக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட விளைவுச் சுருக்கத்தாலும், உழுதுண்பார், உழுவித்துண்பார் இடையே நிலவும் சிக்கல்களாலும் நிலமுடையார் நிலமற்றார் சிக்கல்களாலும், பிறவற்றாலும், நிலை மாறி இருக்கிறது. இச்சூழ்நிலையில், அன்று திருவள்ளுவர் கூறிய உழவுச் செய்திகள் இன்றும் பொருந்து மாற்றைப் பார்ப்போம்.

உழவுத்தொழிலின் சிறப்பை எல்லாம், எடுத்த எடுப்பிலேயே, முதற்குறளிலேயே வள்ளுவர் தொடுத்து வைத்துவிட்டார். இதற்கு

மேல் இவ்வளவு சுருக்கமாக இதன் சிறப்பை வேறு யாரும் கூற முடியாது. கூறியதுமில்லை. வேறு எந்தத் தொழிலை மேற்கொண்டு, வேறு எந்த வழிகளில் திரிந்துகொண்டிருந்தாலும் ஏரினால் விளையும் உணவுப் பொருள்களையே எதிர்பார்த்து நிற்கிறது உலகம். “சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்.” பிற தொழில்களால் பொருள் எய்திய வழியும், உணவின்பொருட்டு உழவரை நாடியே போக வேண்டும். அதனால் பல துன்பங்கள் உற்றாலும், உழவுத் தொழில் போலச் சிறந்த தொழில் உலகத்தில் வேறென்றுமில்லை. அதனால்தான் பன்னாடுகளிலும் அரசினர் உணவுக்கு முதலிடம் தருகின்றனர். உழவர்கள் மிகச்சிறந்த நாட்டுத் தொண்டர்கள். உழவுத்தொழிலைச் செய்யமாட்டாது, பிற தொழில்கள்மேற்செல்வார் யாவரையும், உழவர்கள் தாங்கிக்கொள்வதால், அவர்கள் உலகத் தாராகிய தேர்க்கு அச்சாணியாவார். “உழவார் உலகத்தார்க்காணி; அஃதாற்றாது எழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.” உழுதொழிலால் தாமே உணவை விளைவித்து உண்டு வாழ்பவரே, தம்முரிமையோடு வாழ்கின்றவர் ஆவர். மற்றவர் எல்லாம் பிறரைத் தொழுது வழிபட்டு அதனால் வயிறு வளர்த்து உரிமை இல்லாமல் அவர்களின் பின் செல்கின்றவராவார். “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்.” உழுதொழிலால் நாட்டுக்கு நன்மை விளைவித்து, அரசாட்சியை நல்லதாக்குபவராகிய உழவர், தம்மரசின் தண்குடையிலேயே, உதவியிலேயே விற நாடுகளை யும் தங்கச் செய்ய வசதி உண்டு. அதாவது, பிற நாடுகளுக்கும் உணவுப் பற்றுக்குறையைப் போக்க, உணவுப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்ய வாய்ப்புண்டு. இவர்கள் செய்யும் இம்மாபெருந்தொண்டினை உலகம் புகழும். “ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே,” என்று புறநானூறு இவரைப் போற்றிப் புகழ்கிறது. ‘இரப்போர் சுற்றமும், புரப்போர் கொற்றமும் உழவிடை விளைப்போர்’ என்று சிலப்பதிகாரம் இவர்தம் சீரைச் செப்புகின்றது. தம்முயற்சியாலேயே உணவை விளைவிப்பவர்களுக்கு இயல்பாகவே வேளாண்மை அல்லது ஈகைக்குணம் அமைந்திருக்கின்றது. எனவே, அவர்கள் பிறரைச் சென்றிரவார்கள். ஆனால் இரப்பார்க்கு எதையும் கரவாது ஈவார்கள். இத்தகைய உழவினர், தம் தொழிலைக் கைவிடுவரேல், இவர்தம் கை மடங்குமேல், தாமுண்டலுமில்லை; இல்லறமும் நல்லறமாக உலகில் நிலவாது. ‘முற்றத்துறந்தோம்’ என்னும் முனிவர்களுக்கும் அப்போது துறவறம் நிகழாதாம்.

அடுத்து, இம்முயற்சியாளராகிய உழவர்களுக்கு, அது செய்யும் அடிப்படைத் தத்துவங்களை இன்றுள்ளாரும் போற்றிப் பின்பற்று

வதற்குரிய நிலையில் எடுத்தியம்புகின்றார் வள்ளுவர். முதலில் நிலத்தை ஆழ உழுவதன் உண்மை கூறப்படுகின்றது. இதுவே இத்தொழிலுக்கு அடிப்படை. ஒரு பலம் புழுதி கால் பலம் ஆகும்வரை நிலத்தைக் காயவிட வேண்டும். பின் நன்றாக ஆழமாக உழவேண்டும். பின்பு நல்ல விளைச்சலுக்குப் பயிருக்கேற்ற உரமிட வேண்டும். களைகள் அண்டாது, அண்டிப் பயிரை அடர்த்து விடாது, களை எடுக்க வேண்டும். தண்ணீர் அளவாகப் பாய்ச்சுதல், ஏற்ற காலத்திற்பாய்ச்சி வடிய விடுதல் கவனிக்கத்தக்கது. விளைந்த பின், விலங்குகள், பறவைகள், எலிகள், பகைவர், கள்வர், புழுப் பூச்சிளாற் சேதம் விளையாதபடி பாதுகாக்க வேண்டும். இவை உழவுத்தொழிலின் அடிப்படைத்தத்துவங்கள். இவ்வளவுக்கும் தப்பி, அறுவடை செய்து கண்டு முதல் கண்டு, தாமும் பிறரும் உண்ண வேண்டும். உழவுத்தொழில் தத்துவமே,

‘எரினும் நன்றால் எருவிடுதல், கட்டபின்
கீரினும் நன்றதன் காப்பு.’

என்பது திருக்குறளில் அடங்கிவிட்டது. மருந்தின் தத்துவத்தையும் இங்ஙனமே, நோய்நாடி, ‘நோய்முதல் நாடி, அது தணிக்கும் வாய்நாடி, வாய்ப்பச் செயல்’ என்று எல்லோருக்கும் எக்காலத் துக்கும் அடக்கிவைத்த பெருந்தகையல்லரோ வள்ளுவர்!

உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டவர், தாமே முன்னின்று பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, நேரடியாக நிலபுலங்களில் பயிர்த் தொழிலை நாள்தோறும் மேற்பாராவிட்டால், அயலார், ஏவலர், பணியாளர் பிறரெல்லாம் ஏமாற்றிவிடுவர்; வஞ்சித்துவிடுவர். இல்லையென்றால், புறக்கணிக்கும் காலத்தில் ஊடுகின்ற இல்லாளைப் போல, நிலம் புலந்து ஊடிவிடும். ஒருவனுக்கு நிலபுலங்கள் நிரம்ப இருந்தும் ஒரு நாட்டில் உழவுத்தொழிலின் கீழ், தக்க அளவு நிலங்கள் வந்திருந்தும், சோம்பலினாலும் நன்முறைகளை மேற்கொண்டு முயலாததனாலும், விளைச்சலின்றி, ‘யான் வறியன். என் நாடு வறுமையுடைத்து,’ என்று சொல்லித் திரிதலைவிடப் பேதைமை உலகில் வேறென்றுமில்லை. இவனையும் இந்நாட்டையும் கண்டு, நிலமென்னும் நல்லாள் தனக்குள்ளே எள்ளி நகையாடுவள்.

நல்குரவு:

ஒரு நாட்டின் சமுதாயக் குடிமக்களுக்கு இருக்க வேண்டிய நல்லியல்புகளை இதுகாறும் கூறிய ஆசிரியர், கையால் தொழில் செய்து வாழ்தற்சிறப்பையும் கூறி, அவர்கள் வாழ்வில் ஒரு சிறிதும்

இடம் பெறக்கூடாத நாட்டினின்றும் வெருட்டி ஓட்டி ஒழித்துக்கட்ட வேண்டிய வறுமையைக் கூறுகிறார். வறுமை வந்துற்றால் ஒரு நாட்டரசும் சரி, குடிமக்களுஞ்சரி, அது பிறரை இரந்து வாழும் நிலைக்கும் அவர்களை உந்தித் தள்ளிவிடலாம். பிறரை இரந்து வாழ்வதைவிட, உலகில் அஞ்சத்தக்க இழிசெயல், வேறொன்று மில்லை. ஆதலால், நல்குரவு, இரவு, இரவச்சங்களைத் தொடர்ந்து வகுத்துள்ளார் வள்ளுவர். இறுதியில் இல்லற, சமுதாய, சமய வாழ்க்கையின் நல்லியல்புகளைப் பெற்றிராது, கெட்ட தீய குடிமகனின் இரங்கத்தக்க நிலையைக் 'கயமை' அதிகாரத்திற் கூறிப் பொருளியலை—சமுதாயவாழ்வியலை—முடிக்கின்றார்.

நுகரப்படுவன யாவுமில்லாமையே நல்குரவாம். உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், தங்க நிழலும் ஆகிய அடிப்படைத் தேவைகளே இல்லாத பல்லாயிர மக்கள் நிறைந்த—தரித்திர நாராயணர்கள் நிறைந்த—நாடாகவே இன்றும் நம் நாடு இருக்கின்றது. திருவள்ளுவர் அன்றே தாம் கண்டு மனமுருகி, வறியவர் வாழ்க்கையின் கொடுமையைப் புலப்படுத்தி, அது ஒழிய வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். அந்நிலை இன்றும் இருக்கிறது. இவ்வறுமை என்று ஒழிகின்றதோ, அன்றுதான் நம் நாடு சிறக்கும் சமுதாய வாழ்வு சிறந்து மலரும்.

நல்குரவின் கொடுமையை ஒரு சிறிது பார்ப்போம். வறுமையைப்போல இன்னொரு - பொல்லாதது - வேறொன்றுமில்லை. வறுமையைப்போல் பொல்லாதது வறுமையே தவிர வேறொன்றில்லை என்று தான் கூற வேண்டும். வறுமை என்னும் ஒரு பாவி வந்து சேர்ந்து விட்டால் போதும்—இம்மை வாழ்வும் மறுமை வாழ்வும் ஒருங்கே கெட்டுவிடும். மேலும், பழைய குடிப்பண்பையும் அதற்குரிய புகழ் செயல் வினையையும் ஒருங்கே கெடுக்கும். “தொல்வரவும் தோலும் கெடுக்கும் தொகையாக நல்குரவென்னும் நசை.” அக்குடியின் தொல்லோர்க்கில்லாத இழிதொழில்களையும், இளிவந்த சொற்களையும் உண்டாக்கிவிடும். நற்குடிப்பிறந்த மக்களையுங்கூட வறுமை கெடுத்துவிடலாம். அது அவர்களிடத்தும் இழிவான பழி பிறப்பதற்குக் காரணமான சோர்வை ஏற்படுத்திவிடும். நல்குரவாகிய துன்பத்தை அடுத்து அதனுள் பல வகைத் துன்பங்கள் சேர்ந்து விளையும். பல வகைத் துன்பங்களாகச் “செல்வார் கடை நோக்கிச் சேறல் துன்பமும் அவரைக் காண்டல் துன்பமும், கண்டால் மறுத்துழி நிகழும் துன்பமும், மருவழியும் அவர் கொடுத்தது வாங்கல் துன்பமும், அது கொண்டு வந்து நுகர்வன கூட்டல் துன்பமும்”

முதலியவற்றைப் பரிமேலழகர் கற்பனை செய்து எடுத்துக் கூறுகிறார். இத்துன்பங்கள், பிறரிடம் சென்று வறுமை காரணமாக இரந்து வாழ்பவனுக்கு நிகழ்பவை. இவனுக்கு இன்னும் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ வகைத் துன்பங்கள் இருக்கின்றன.

இனி, நல்கூர்ந்தார்க்கு உளவாகும் குற்றங்களைப் பார்க்கலாம். முதலாவதாக, அவர்கள் பேச்சுக்கு யாரும் மதிப்புக் கொடுக்க மாட்டார்கள். 'ஏழை பேச்சு அம்பலம் ஏறுது! நற்பொருள் நன் குணர்ந்து சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார், சொற்பொருள் சோர்வுபடும்!' நல்ல கருத்துகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து எடுத்துக் கூறினும், அந்தச் சொல்லும் பொருளும் போற்றுவாரற்று, பயன்படாமற் போய் விடும். ஈன்ற தாயும் மணந்த மனைவியுங்கூட ஒரு காலத்து இவனை இகழ் நேரினும் நேரலாம். "இல்லாளை இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்று எடுத்த தாய் வேண்டாள்; செல்லாதவன் வாயிற்சொல்." பெற்றெடுத்த தாயாலும் புறக்கணிக்கப் பெறும் நிலை வருமானால், பிறரின் புறக்கணிப்பைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? "அறம் சாரா நல்குரவு ஈன்ற தாயானும், பிறன் போல நோக்கப்படும்." ஒவ்வொரு நாளும் எவ்வாறு கழியப் போகிறதோ என்ற பேரச்சம் வறியவர்களை வாட்டும். 'நேற்றும் கொலை செய்வது போல வந்து வறுத்தியது வறுமை. அது இன்றைக்கும் வந்துவிடுமோ? வந்தால் நான் என் செய்வேன்?' என்று இவன் புலம்புவான். 'ஐயோ! மந்திர மருந்துகள் உதவியால் ஒரு வேளை நெருப்பிடைப் படுத்துத் தூங்கினாலும் தூங்கிவிடலாம் போலிருக்கிறது. ஆனால், வறுமைத் துன்பத்திற்கிடையே கண்மூடி நிம்மதியாகத் தூங்க முடியவில்லையே!' என்றும் உள்ளம் உடைந்து புலம்புகின்றான். "இன்றும் வருவது கொல்லோ, நெருநலும் கொன்றது போலும் நிரப்பு! நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள் யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது" என்பன இவன் புலம்புரைகள். இவன் இறுதியாகச் செய்யத்தக்கது உலகத்தையே முற்றத் துறத்தல்தான். அதுவும் செய்யாதவனாய்ப்—பாவம்!—இவன் ஒருவாய்க் கஞ்சிக்கும், உப்புக்கும் தேடி அலைந்து அவற்றிற்குக் கூற்றுவனய்த் திரிகின்றானே என்று அவன் வறுமை வாழ்க்கையைக் கண்டு நொந்து கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

இவ்வவல நிலை ஒழிந்து, வசியும் வளமும் எல்லோருக்கும் என்றைக்கும் கிடைக்கக் கூடிய நன்னிலை உலகத்திற்கு வந்தெய்த வேண்டும். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வறுமையை ஒழிக்க வேண்டும். வறுமை ஒழிப்பும் (Freedom from Want) உலக ஐக்கிய நாட்டு அமைப்பின் குறிக்கோளாகக் கொள்ளப் பெற்றிருக்கின்றதன்றோ?

வறுமையால் வாடுவோர், சோம்பலும் உடையோராய், வேலை வாய்ப்பும் இல்லாத நிலையில் பிச்சை எடுத்து வாடமுற்படுகின்றனர். காணார், கேளார், காண்முடப்பட்டோர், பேணுநர் இல்லோர், பிணி நடுக்குற்றோர் போன்ற, ஆதரவற்றவர்கள் பிச்சை எடுக்கும் நிலையில் இருக்கின்றார்கள்.

இரவு :

பிச்சை கேட்போருக்கு—இரப்பவர்க்கு—ஈவது மனித இயல்பு. துன்புறுவாருக்கு மனமிரங்கி உதவுவது மனிதப் பண்பு. “இரப்ப வர்க்கு ஈயவைத்தார்; ஈபவர்க்குநளும் வைத்தார்; கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்,” என்பர். “கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று” என்றும் கூறினர். ஆனால், இவ்வாறு கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தால் இரந்து வாழ்வதற்கு ஊக்கம் காட்டியது போலாகாதா? அதனால்தான் ‘தக்கார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை’ என்றார். பிறருதவிக்குரியவருக்கு உதவி, ஆதரவற்றோர் இல்லங்களை நிறுவி உதவுதல் நல்ல சமுதாயத் தொண்டே ஆகும். இல்லாவிடில், அவர்களில் அஞ்சாமை மிக்க சிலர், திருட்டு, கொலை, வஞ்சம் முதலிய பாவச் செயல்களைச் செய்யவும் துணிந்துவிடலாம். பிறர், வாணாளெல்லாம் இரந்துகொண்டே கிடப்பர்.

அதேசமயத்து இரந்து வாழ்தல் என்பதே ஒரு சமுதாயத்துக்கு, நாட்டுக்குப் பேரிழுக்காகுமென்றும், அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், நாட்டுத் தலைவர்களும், சமுதாயத் தலைவர்களும், குடி மக்களும் உணர வேண்டும். உலகில், பின் தங்கிய பல நாடுகளில், வறுமையும் பிச்சை எடுத்தலும், தீராத பெருஞ்சமுதாயச் சிக்கல்களாய் இருக்கின்றன. வள்ளுவர், நடுவுநிலையோடு இவற்றை ஆராய்ந்து, இரவு, இரவச்சம் எனும் ஈரதிகாரங்களில் ஒரு நல்ல முடிவு காண்கின்றார். அதாவது, உண்மையில் வேறு வேலை செய்து பிழைக்க இயலாது பிச்சை எடுப்பதைத் தவிர வேறு பிழைப்பு வழியில்லை என்ற பிச்சைக்குரிய இரப்போர், நல்லவர்களை நாடி இரப்பதும் தக்கது என்றும், பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடுவது நல்லவர் கடமை என்றும் இரவு என்னும் அதிகாரத்தில் வழி காட்டுகின்றார். அதே சமயத்து, இரந்து உயிர் வாழ்வது மானமற்ற செயல் என்றும், எவர் உதவி பெறாமலும் தன்கையே தனக்கு உதவி என்ற கொள்கையில் வாழ்வதுதான் சிறந்தது என்றும் நாட்டின் பொது நலம் கருதி, இரவச்சத்தில் கூறுகின்றார். இதையே தொகுத்து,

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதனெதிர்

ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதனெதிர்
கொள்ளே னென்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.”

என்று இவ்விதம் இரத்தல் கொள்கைகளை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையில் தெள்ளத்தெளிய, வள்ளுவர் வழிநின்று, புறநானூறு புகல்கின்றது.

நல்குரவால் இரத்தலைத்தவிர வேறுவழியில்லை என்றவிடத்து இரப்பார் நிலை யாது? இரக்கத்தக்க நல்லவர்களைக் கண்டால் அவர்களிடம் மட்டும் இரந்து உதவி கேட்கலாம். அவர்களும் இல்லை என்று கரந்து பேசினால், அது கரந்தார் பழியே. இரந்தவர்களின் பழியன்று. மேலும், துன்பம் இல்லாமல் அதாவது கொடுப்பார் களிடம் தக்க காலமும் இடமும் அறிந்து செல்லல், அவர் குறிப் பறிதல், அவரைத் தம் வயத்தராக்கல், அவர் மன நெகிழ்வன நாடிச் சொல்லல், முதலியவற்றால் வரும் துன்பங்களும், இல்லை என்று மறுத்தால் வரும் துன்பமும் இல்லாமல், கொடுப்போர், இரப்போர் குறிப்பறிந்து கொடுத்துவிடுவதனால் இரத்தலிலும் ஓர் இன்பம் இருக்கிறது.

இவ்வாறு வேறு வழியில்லாத இரக்கத்தக்கார் இயல்புகளைத் தொகுத்து இனி ஆராய்வோம்.

கரத்தலில்லாத நெஞ்சத்தினையுடைய மானமறிவார் முன்னின்று இரத்தலிலும் நல்கூர்ந்தாருக்கு ஓரழகு விளங்குகிறதாம். மேலும், பிறர் கொடுப்பதை வாங்கும் இவரும் ஈந்தவர்களேயாவார்களாம். ‘இது என்ன, வேடிக்கையாயிருக்கிறதே!’ என்றால், இல்லை. உள்ளதைக் கனவிலும் ஒளித்து வைக்காத இயல்பினரிடத்துச் சென்று இரத்தலும் வறியார்க்கொன்று ஈதலே போலும் என்றார். ஈபவர்க்கு உதவும் தம் மனப்பான்மைக்கு, ஈகைக் குணத்துக்கு, ஏற்ற ஒரு பாத்திரமாக இவர் அமைவதால், ஈபவர் கொடை சிறத்தற்கு ஒரு வாய்ப்பை நல்கியதால், இவர்களுக்கு ஈபவர்கள் கடமைப்பட்டவர்களாம். மனித இயல்பை முற்றமுடிய ஊடுருவிக் கூறும் வள்ளுவர், தம் உளநூல் நுட்பத்தின் நுண்மாணுழைபுலம் இருந்தவாறென்னே! உலக வாழ் வியலில், இவரது இக்கூற்று ஒரு பெரும்புரட்சிக்கூறாய், விந்தைக் கூற்றாய் விளங்குகின்றது. இவ்வாறு, இல்லையென்று மறைக்காமல் உள்ளதைக் கொடுத்துதவும், மானமறியும் நல்லவர்கள் இருப்பதால் தான், அவர்கள் முன்சென்று நின்று கேட்பதற்கும் இரப்பவர்களுக்கு மனம் வருகின்றது. அவர்கள் இல்லை என்றால், இவர்கள் ஏன் கேட்கப்போகிறார்கள்? அவர்கள் இல்லையென்றால், இவர்கள் ஒரு

வேளை உயிரையும் விட்டிருப்பார். உள்ளத்தைக் கரந்து வைக்கும் இயல்பு இல்லாதாரைக் காணின், வறுமையால் வரும் துன்பங்க ளெல்லாம் ஒருசேரக் கெட்டு ஒழியும். எனவே இகழாமலும், எள்ளாமலும் கொடுப்பாரைக்கண்டால் இரப்பவர்கள் மனம் இயல் பாகவே உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சியினை எய்தும். மேற்கண்டவற்றை உள்ளபடி உணர்ந்தால், வள்ளுவர் கொள்கைப்படி உலகில் மனிதத் தன்மை நிலவவேண்டுமானால், (கொள்வாரும், கொடுப்பாரும், ஈவாரும், இறப்பாரும் இல்லாத ஒரு சமநிலை நாடு வரும் வரையில்) உலகில் உண்மையில் இரக்கத்தக்க நிலையில் உள்ள இரப்பார் இருந்தே தீருவர். தீரவேண்டும். ஏனெனில், ஒருவருடைய மன இரக்கம், அன்பு, ஈகை முதலியவற்றைப் பள்ளத்திழியும் வெள்ளம் போலச் சென்று சேர்ந்து அடைந்து பயனைச் செய்யும் வாய்ப்பு ஆகிய இரப்போர் இல்லையென்றால், அவ்வுலகம் மனித இயல்புள்ள மக்கள் உலகமாகாது. இயந்திர உலகமேயாகும். “இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங்கண்மா ஞாலம், மரப்பாவை சென்று வந்தற்று.”

“ஈவாரும் கொள்வாரும் இல்லாத வானத்து, வாழ்வாரே வன்கண்ணவர்,” என்ற வாக்கையும் நோக்குக, அவர்பால் சென்று வேண்டிய ஒன்றினை விரும்பிக் கேட்பார் இல்லாதவழி, ஈவார்கண் என்ன புகழிருக்கிறது? எனினும், அதே சமயத்துப் பிறர் ஈகைக்கு வாய்ப்பளிக்கும் இரப்போரும் ஒன்று கவனிக்க வேண்டும். ஈவானி டத்தில் ஒரோவழி, சமயத்தில், பொருள் வசதி இல்லாது இருக்க லாம். அச்சமயத்தில் இரப்போன் ‘இவன் எனக்கு ஈகிலன்,’ என்று கோபித்துக்கொண்டு கூச்சல் போட்டுத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது. “இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும்.” இரத்தல் பற்றி இவ்வளவும் கூறிய பின்னும் இவ்விரத்தல் வேண்டுவதுதானா என்றால், ஒரு சமுதாயத்திற்கும், ஒரு நாட்டிற்கும் இரந்து வாழ்தல் பெரிய அவமானமே. அது ஒழித்துக்கட்டற்குரியதுதான் என்றும் வள்ளுவர் இரவச்சத்தில் நமக்கறிவுறுத்துகின்றார். கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்ததெனினும், கொள்ளேன் எனல் அதைவிட உயர்ந்தது அன்றோ? ஈயென இரத்தல் இழிந்தது அன்றோ?

இரவச்சம் :

இரத்தலின் கொடுமை யாது? கரவாது உவந்தீய வல்ல கண் போன்ற நண்பர்கள் இடத்தும் இரவாமை கோடி உறும். “கரவாத திண்ணன்பிற் கண்ணன்னார் கண்ணும் இரவாது வாழ்வ தாம் வாழ்க்கை.” தோழனோடும் ஏழைமை பேசுதல் தகாது. இவ் வுலகில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய, மக்களின் பதுக்கலுக்குட்

படாத, காற்று, ஒளி, நீர் முதலியவை எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடிய நிலையில் இருப்பது போல, உணவுப் பொருள்களும், நுகர் பொருள்களும் இல்லை. இவை சில மக்களின் கையில் அகப்பட்டுச் சேர்த்து வைக்கப்பெற்றுப் பதுக்கப்பெற்றுவிடுகின்றன. எல்லோருக்கும் எளிதில் உரிய விலையில் கிடைக்காமல் சமுதாய மக்கள் அல்லலுறுகிறார்கள். சிலர் இரக்கவும் தொடங்குகின்றனர். இது யார் குற்றம்? உலகைப் படைத்த இறைவன் குற்றமா? இல்லை. சமுதாயத்தை அமைத்துள்ள சில அமைப்புகளின், நிறுவனங்களின் குற்றமேயாகும். உலகத்தைப் படைத்தான் குற்றமில்லை. ஆயினும், அவ்வாறு இரந்தும் உயிர் வாழ வேண்டி உலகத்தைப் படைத்திருந்தால் அவனும், எங்கும் அலைந்து திரிந்து இரப்பாணைப் போலவே கெடுக என்று சாபமிடுகின்றார் வள்ளுவர்.

வறுமையால் வரும் துன்பத்தை உழைத்து நீக்கிவிடலாம். ஆனால், அதற்கு மாறாக இரந்து தீர்த்துக்கொள்வோம் என்று நினைக்கும் முரட்டுத்தனத்தைவிடப் பெரிய முரட்டுத்தனம் வேறென்றுமில்லை. நுகரவேண்டுவது ஒன்றுமின்றி நல்கார்ந்தவழியும் பிறர்பாற்சென்றிரத்தலுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாத பெருந்தன்மைக்கு உலகமெல்லாம் சேர்ந்தாலும் ஈடு ஆகாது. “இடமெல்லாம் கொள்ளாத தகைத்தே, இடமில்லாக் காலும் இரவொல்லாச் சால்பு.” தன் முடற்சியால் உழைத்து ஈட்டிய பொருள்கள் போதாமல் இருக்கலாம். தெளிந்த நீர் போன்ற கூழாகவே இருக்கலாம். ஆனால், இது போதும் என்று உண்பதில் உண்டாகும் இனிமையைவிட வேறு இனிமை உலகில் இல்லை. செறிவின்றித் தெண்ணீர் போன்றது ஆயினும், இக்கூழ் நீர், இழிவாகிய இரத்தலான் வந்ததன்றித் தம் முடைமையாகலின் அமிழ்தையே ஒக்கும்.

‘நான் உண்பதற்காக என்னலத்திற்காக இரக்கவில்லை. இரந்து பெற்ற பொருள்கொண்டு பிறருக்குதவுகிறேன்’ என்று கூறி ஒருவர் இரக்கின்றார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இது தகுமா? இதுவும் தக்கது அன்று என்கின்றார் வள்ளுவர். நீர் வேட்கையால் வருந்தும் ஒரு நல்லாவிற்குக்கூட, விலையற்ற தண்ணீரையும் இரந்து கொடுத்தல் தகாது. அறம் என்று கருதி இதையும் செய்யலாகாது. நாவிற்கு இதைப் போல இழிவானது வேறென்றில்லை என்ற அளவுக்குப் பொருத்தமான இந்த எடுத்துக்காட்டால் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார் என்றால், இரத்தலின் இழிவை என்னென்பது? எனவே, அறமாக இருப்பினும் இரந்து செய்வது இழிவு. முயன்று செய்வதே மேலாகும்.

அறத்திற்கு எனினும், பிறர்பொருட்டாகவும் இரத்தல் கூடா தென்ற வள்ளுவர், அடுத்து வறுமை தொலையும் வரை இரவும் இருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து உலகியலை ஒட்டித் தாமே இரப்பாரை இரந்து ஒன்று வேண்டுகிறார். “இரந்து வாழச் சிலர் விரும்புகின்றீர்களா? இரவுங்கள். ஆனால், யாரிடமாவது இரந்து கேட்பதானால், கரப்பவர்களிடம் சென்று கேட்கவேண்டா” என்கின்றார். எனவே, இவர் இரப்பவரையும் கரப்பவரையும் ஒருங்கிணைத்துக் குற்றவாளிகளாகக் கருதுகின்றார். வறுமைக்கடலைக் கடக்க, இரத்தல் என்னும் தோணியை நம்பி, இரப்பவர்கள் போனால் அது பெருந்தவறு. அது பாதுகாப்பற்ற தோணியாகும். அதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தால், கரத்தல் என்னும் பாதை தாக்கினால், உடைந்து சிதறிவிடும். காரியமும் கைகூடாது. ‘இரந்தும் உயிர் வாழ வேண்டியிருக்கிறதே!’ என்று நினைத்தாலே உள்ளம் உருகத் தொடங்கிவிடுகிறது. ஆனால், அதே சமயத்து, கொடுத்தற்கொன்று மில்லை என்று கரப்பவர் செயலை நினைத்தால், உருகுவதற்கு உரிய உள்ளமும் இன்றி உடைந்து அழிந்துவிட நேரும்.

“கரவாத திண்ணன்பின் கண்ணனார் கண்ணும் இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை.” இரவினை

“உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ
கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு!”

என்று நாலடியார், மேலும் ஈண்டும் உள்ள குறள்களை இணைத்துச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து மதிப்பிடுகிறது. இல்லையென்று கரப்பவர் கூறிய அளவிலேயே, இரப்பவர் உயிர் போய்விடும். அதாவது, “இனி நாம் செய்ய வல்லது என்ன இருக்கிறது?” என்று ஏங்கிச் செயலற்று விடுவர். அப்படியிருக்கும் போது, கரப்பவர் உயிர் எங்குச் சென்று ஒளிந்துகொண்டுள்ளது என்று, கட்டுரைச்சுவைபடக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். எனவே, இரத்தலும் கரத்தலுமின்றி, இனிதே உலகம் இயங்க வேண்டும்.

கயமை :

இதுகாறும் வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறியில் இல் வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கைப் பகுதிகளையும், சமுதாய வாழ்க்கையின் உறுப்பினர்களாகிய நற்குடிகளின் இயல்பினையும், அறத்துப் பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால்களின் வழிக் கண்டோம். இந்நெறி நிற்கும் குடிகளுக்குக் கூறிய இயல்புகளைப் பெற்றுப் பண்பட்டுள்ள ஒருவனால், இலவாழ்க்கையிலும், சமுதாய வாழ்க்கையிலும், பொது

வாழ்க்கைக்கு ஓரிடையூறுமில்லாமல் இன்பமும் அமைதியும் நிலவும். ஆனால், குடிமக்கள் என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு, நற்குடி மக்களுக்கிருக்கவேண்டிய பண்புகள் இல்லையென்றால், இவர்கள் மக்களேயல்லர்; கீழோரே; கயவரே. கயவர் யார்? அவர்கள் ஒரு பொறுப்பும் இல்லாததால் நெஞ்சிற்கவலை இல்லாதவர்கள். தம்மைப் பற்றியும் கவலை இல்லை. தமக்குறுதி பயப்பவை யாவை என்று நன்கறிந்த நன்மக்களைவிடக் கவலை உடைய பெரியவர்களை விட, ஒப்பிட்டுநோக்கினால், நெஞ்சில் கவலையற்ற கயவராகிய புன்மக்களே பேறு பெற்றவர்கள் என்று கருத இடமுண்டு. ஏன் என்றால், இவர்களுக்குக் கவலையே இல்லை. மேலும், 'தம் விருப்பம் போலத் தாம் விரும்பியனவற்றைச் செய்யும் தேவர்களா இவர்கள்?' என்று நினைக்கக்கூடத் தோன்றுகிறது.

பொது வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் தம்முரிமை உணர்ந்து பிறருரிமைக்கு முரண்படாது வாழத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கயவர்க்கு இது தெரிவதில்லை. தம்மைவிடத் தாழ்ந்தவர்களைக் கண்டால், இறுமாப்புக்கொண்டு மிஞ்சுவதும், தம்மைவிட வலியாரைக் கண்டால் கெஞ்சுவதுமான கயமைத்தனம் இக்கீழ்மக்களுக்குண்டு. 'வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால். தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டற்காரன்' என்னும் தான்தோன்றித்தனமான இக்கயமை, குடியாட்சியில் நற்குடிமகனுக்கு ஒத்ததன்று. இத்தகைய கயவர்—கீழ்மக்கள்—அச்சத்தால் மட்டும் அடங்குவர்; அல்லது ஏதாவது ஆசையூட்டி, தந்திரத்தால் அடக்கப்படுவர். இவற்றை நோக்குங்கால், வலியரைக்கண்டு அஞ்சியும், மெலியரைக் கண்டு விஞ்சியும் நடக்கும் அடிமைத்தன்மையும், கொடுங்கோன்மையும், உரிமையற்ற சமுதாய வாழ்க்கையின் இரு முனைகளாவதையும், அவற்றை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதையும் அறியலாகும்.

இக்கயவர்களிடம், இன்னும் பல சமுதாய விரோதமான இயல்புகள் குவிந்துள்ளதைக் காணலாம். இவர்கள் புலனடக்கம் அற்றவர்கள். மனம் போன போக்கில் எல்லாம் போகின்றவர்கள். நாவடக்கமில்லாதவர்கள். இவர்களிடம் ஒரு செய்தியும் மறைவாக இராது. ஏதாவது மறை ஒன்றைக் கேள்விப்பட்டால், உடனே அதை மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் பறையடித்து விளம்பரப்படுத்துவது போல, தாமே கொண்டுபோய்ச் சொல்லிவிடுவார்கள். "அறைபறை அன்னர் கயவர் தாம் கேட்ட, மறைபிறர்க்கு உய்த்துரைக்கலான்." இவர்கள் புலனடக்கச் செறிவில்லாமற் போகட்டும்; பிறருக்கு ஓர் உதவியாவது செய்யக்கூடாதா? அதுவும் இல்லை.

அவர்களிடமிருந்து ஒரு சிறு பொருளைப் பெறவேண்டுமென்றால், வன்முறையை மேற்கொண்டு, அவர்தம் கன்னத்தை நெரித்துவாங்க முனைந்து வளைத்து சென்ற கையைக் கண்டவுடனேதான், அதற்கு அஞ்சிக் கொடுப்பார்களே. ஒழிய, தாமாகவே உதவார்கள், மெலியவர் சென்று தம் குறையைச் சொன்னால், சான்றோர் உதவுவது போலக் கயவர்கள் உதவமாட்டார்கள். ஆலையில் வைத்து, நெருக்கி இடித்துப் பிழிந்தபோது சாற்றை உதவும் கரும்பே போல, வலியர் வந்து துன்புறுத்தினால் மட்டுந்தான் ஒரு வேளை இவர்கள் பயன்படலாம். இம்மட்டோ? பிறர் நன்றாக உண்டு உடுத்து வாழ்வதைக் கண்டாலும் இவர்கள் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் மேல் இல்லாத குற்றங்களை எல்லாம் ஏற்றித் தூற்றத் தொடங்குவார்கள். இத்தகைய கயவருக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? என்ன கொள்கை இருக்கிறது? இவர்கள் எளிதில், எளிய காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்வதற்கும் யாரும் விலை கேட்காமலே, பிறருக்குத் தம்மை விற்றுவிட்டு அடிமையாகிவிடுவர். இவர்கள் சமுதாய வாழ்க்கைக்கு ஒரு நஞ்சு போன்றவர்; நோய் போன்றவர். பொறுப்பற்ற தன்மை, அடிமை மனப்பான்மை, அதிகார மனப்பான்மை, பொருமை, கொள்கையின்மை முதலிய பல மாசுகள் படிந்த—கறைபடிந்த—வாழ்க்கையர். இவர்களைச் சமுதாயம் தனியே பிரித்து ஒதுக்கி வைக்கமுடியாது. ஆதலால், இவர்களை எல்லாக்கி, ஒழித்துக்கட்டிச் சமுதாயத்தைத் தூயதாக்க வேண்டுவதே அரசின் கடமையாகும்.

வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறியில் இரண்டாம் நிலையாகிய சமுதாய வாழ்க்கை இயல்புகளை இதுவரை கண்டோம்.

முன்றும் நாட்சொற்பொழிவு

சமய வாழ்க்கை

வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்க்கை நெறி படிப்படியாய் வளர்ந்து கொண்டேபோய், இம்மை மறுமை வாழ்க்கையையும் வளைத்து முழு வாழ்க்கையும் வழிகாட்டுவதை, இல்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கை, சமய வாழ்க்கை என முத்திறப்படுத்தி அறம் பொருள் இன்ப வீட்டு வாழ்க்கையாகக் காணும் முறையில், அற அடிப்படையில் அன்பில் தொடங்கி அருளில் முடியும் முறையில், இல்வாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கைப்பகுதிகளைக் கண்ட பின் அவற்றின் பயனாகப் பழுத்துப் பேரின்பம் தரும் சமய வாழ்க்கையின் நுட்பங்களை வள்ளுவர் வழி நின்று இறுதியாகக் காண்போம்.

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நாம் அடையக்கூடிய பெரும்பேறுகளைத் (Supreme aims of existence) தமிழ்ப் பெரியோர்கள் அகம் புறமென இரு கூறுகப் பகுப்பர். அகங்கை இரண்டுகூறுகப் புறங்கையுமிரண்டாயினற்போல, ஒருவருடைய அகவாழ்வும் புறவாழ்வும், மலரும் மணமும் போல, உடலும் உயிரும் போல, கதிர்வன் ஒளியும் கண்ணொளியும் போல, இணைந்தும், பிணைந்தும், ஒன்றுபட்டு முடிவில் அந்தமில்லின்பத்து அழிவில் நிலைக்குக் கொண்டு போய்விடவேண்டும். அதை வீடென்பர். வீடு, உலகப் பற்றுகளினின்று, விடுதலை பெற்றுப் பேரின்பமெய்துவதே. அஃது எல்லோரும் அடைய வேண்டிய முடிந்த குறிக்கோளாகும் (Ultimate object of achievement). அறம் பொருளினப்பங்கள், அவற்றை அடைவதற்குரிய வழிகள், அவ்வழிகளும் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருவன. “அறத்தான் வருவதே இன்பம்.” “சிறப்புடைமரபின் பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை நோக்குக. அறம் பொருளின்பம் வீடு என்ற இந்நான்குநெறிகளும் அகம் புறம் என்ற இரு கூறுகளில் அடங்கி, அவற்றினின்று விரிந்து வந்தன என நூலோர் நவிலுவர். இவ்வீடு பேற்றினை ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியரும்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்கனோடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்ற நூற்பாவில் விளக்கிச் ‘சிறந்தது’ என்னும் செஞ்சொல்லால் அந்நிலையைக் குறித்துள்ளனர். இவர் வழி நின்றே தமிழ் மறை

வகுத்த தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரும் “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்ப தறிவு,” என்று அவ் வீட்டு நிலையைச் சிறப்பு அல்லது செம்பொருள் காண்பதாகச் செப்புவர்.

இச்சிறப்பு அல்லது செம்பொருள் காணும் நெறியை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அவ்வநாட்டில் அன்று முதல் இன்று வரை தோன்றி வளர்ந்து உருவாகி இருக்கும் சமயங்கள் (Religions) அவற்றின் மெய்யுணர்வு (Philosophy) கண்ட நூல்கள் வழியாக மக்களுக்கு அறிவுறுத்த அவற்றின் நடைமுறைகளாகத் திருக்கோயில்கள், வழிபாடுகள், வழிபாட்டு முறைகள், மெய்யுணர்வு நூல்களாகிய சாத்திரங்கள் (Philosophical Texts), போற்றி நூல்களாகிய தோத்திரங்கள் (Devotional Literature) முதலியன தோன்றி மக்களை நன்னெறிப்படுத்தி வருகின்றன.

இவற்றுள் ‘சமயம்’ என்னும் சொல்லைக் குறிக்கும் Religion என்ற ஆங்கிலச் சொல், Relegere அல்லது Religare என்னும் இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து பிறந்திருக்கலாமென்றும், முதலது, ‘திரும்பத் திரும்பப் படிக்கப்பட்டுச் சிந்திக்கப்பட்டது’ என்ற பொருளையும், பின்னது ‘கட்டுவது’ என்னும் பொருளையும் தருவதாகவும் ஆக்.சு.போர்டு புதிய ஆங்கில அகராதி கூறுகிறது. சமய அறநெறிக் கலைக்களஞ்சியமும் (Encyclopaedia of Religion and Ethics) இங்ஙனமே கருதுகிறது. ‘Words and their ways by Greenough and Kittredge’ என்னும் நூலில் ‘கட்டுவது’ என்ற பொருளை இச் சொல் நல்குவதாயமைந்துள்ளது. ‘கட்டுவது’ என்னும் பொருளிலேயே மேலை நாட்டு மெய்யுணர்வு நூற்புலவர்கள், இச் சொல்லைப் பெருவரவிற்காக வழங்கி வருகிறார்கள். கட்டுவ தாவது, மனத்தைப் பொறிவழிப் போகாது அறிவினால் கட்டி, கடவுள், உலகு, உயிர் என்னும் முப்பொருள் இயல்புகளை ஆராயத் தூண்டி, மனத்தை ஒரு நெறிப் படுத்துவதாகும். இது அறிவாற்றல் மிக்க சான்றோர்கள் கட்டியதுமாம். இச்செம்பொருளிலேயே, ‘சமயம்’ என்னும் சொல்லும் நந்தம் செந்தமிழ் மொழியில் ஆகியிருக்கிறது என்பர், மெய்யுணர்வு நூல் வல்ல தொல்லாணத்துறைபோகிய நல்லாசிரியர்.

‘விரும்பு சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும், அரும்புமலர் காய்கனிபோன்ம் அன்றோ பராபரமே.’ ‘மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையால் தொடங்கினர்க்கு வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே’ என்று முற்றத் துறந்த முனிவராகிய தாயுமானவர் சமய நெறிகளையும் அவற்றின் முடிந்த பயனையும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தமை காண்க.

இந்நெறிகளின் மெய்யுணர்வைப் பிழிந்தெடுத்துக் காட்டும் வாக்குகளில் தலை சிறந்தவற்றைத் தொகுத்து அவ்வந்நாட்டினர் தத்தம் மறை (வேதம்) என வகுப்பர். ‘இலை மறை காய் போல’ இம்மறைகள், ஆன்றோர்களின் அமுதவாக்குகளின் உறுதிப் பொருளை உள்ளார்ந்து வைத்திருக்க, இலையை நீக்கிக் காயைப் பார்த்துப் பறிப்பது போல, சற்று உற்று நோக்கி உணர்ந்து கொள்ளலாம். இம்மொழிகள், மெய்யுணர்வுற்ற, செந்தண்மை பூண்ட, அந்தணர்களால், உறுதியாக அறுதியிட்டுக் கூறப் பெறுவன. இவற்றின் வழி நின்று பயன் பெறுதலே நம்மனோர் கடமையாகும். “நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த, மறை மொழி தானே மந்திர மென்ப” என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றாலும், “நிறை மொழி மாந்தர் பெருமை, நிலத்து மறைமொழி காட்டிவிடும்” என்ற திருக்குறட்பாவாலும் அம்மறைகளின் மேன்மையை நாம் உய்த்துணரலாகும்.

ஓர் ஊருக்குப் போவதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. அவையனைத்தும் அவ்வூருக்கே நம்மை அழைத்துக்கொண்டு செல்கின்றன. ஆறுகள் பலவாய் இருப்பினும் அவை, இறுதியில் ஒரே கடலிற்சென்று கலக்கின்றன. அது போன்றே, பல நாடுகளிலும், அவ்வந்நாட்டு இயற்கை, சூழ்நிலைகளுக்கேற்பப் பல சமயங்கள் தோன்றிடினும், முடிவில் அவை காட்டும் பொருள் ஒன்றேயாகும்.

“நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை உண்டபர ஞானவா னந்தவொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே”

என்று மலைவளர் காதலியைப் பார்த்துத் தாயுமானவர் பேசுகிறார்.

“தொக்கிலங்கி யாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடுகடலே
புக்கன்றிப் புறநிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல்
மிக்கிலங்கு முகிலநிறத்தாய் விற்றுவக்கோட் டம்மாரின்
புக்கிலங்கு சீரல்லாற் புக்கிலன்காண் புண்ணியனே.”

என்பர் குலசேகர ஆழ்வார்.

இவ்வாறு மக்கட்டொகுதிகளும், நாடுகளும், மொழிகளும், பல பிரிவுகளாய் இருப்பதைப் போன்றே சமயங்களும், அவ்வந் நாட்டினரின், மொழியினரின், அறிவாற்றல்களுக்கும், கால இடங்களுக்கும் ஏற்றவாறு வெவ்வேறு நிலைகளில், பலதிறப்பட்டனவாய் அமைந்திருப்பினும், அவற்றின் நெறிகளாலும் குறிகளாலும் காணப்பெறும் கடவுட்காட்சி ஒன்றே என்பதை ஆற்று உவமையால் விளக்க வந்த கம்பநாடர்,

“கல்விடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பரும் பொருளீ தென்னத்
தொல்லையின் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சி
பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருளும்போல் பரந்த தன்றே”

என்று அழகுற எழுதிப்போந்தனர்.

“விரிவிலா அறிவி னார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்தே
எரிவினற் சொன்ன ரேனும் எம்பிராற் கேற்ற தாகும்”

என்ற ஆளுடைய அரசை ஒட்டியே, சிவாசாரியர் அருள் நந்தியாரும்.

“ஒதுசம யங்கன்பொரு ளுணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன் றெவ்வாமல் உளபலவு
யாதுசம யம்பொருணூல் யாதிங் கென்னில்
இதுவாகும் அதுவல்ல எனும்பிணக்க தின்றி,
நீதியினல் இவையெல்லாம் ஒரிடத்தே காண
நிற்பதியா தொருசமயம் அதுசமயம் பொருணூல்”

என்று உறுதிப்பட இவ்வுண்மையை அறுதியிட்டுரைக்கின்றனர்.

தமிழ்ப்பெரியார் திரு. வி. க. வும் “உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களும் ஒரு கடவுளையே பல பெயரால் பல வடிவங்களாகப் போற்றிப் புகழ்கின்றன. இவ்வுணர்வோடு எச்சமயத்தை ஆய்ந் தாலும், அச்சமயத்தில் சமரசமணங்கமழ்வது காணலாம். அம் மணங்கமழப் பெருத சமயமொன்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இருக்குமேல் அது கடவுள் நெறி காட்டும் சமயமாகாது. எச்சமயம் எல்லாச் சமயங்களையும் சகோதர சமயங்களாகக் கருதுகின்றதோ, அது, சமரச நோக்குடைய சன்மார்க்க சமயமென்று போற்றப்படும். எச்சமயம் பிற சமயங்களைப் பொய்யெனக் கருதுகிறதோ, பழிக் கிறதோ, அது சமரச சன்மார்க்கத்தை வளர்ப்பது ஆகாது. சமரச நோக்குடைய சமயம் எதுவோ, அது சாதி, மத, பாஷை, நிற வேற்றுமைகளைப் பாராட்டாது, எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரே வித அன்பு செலுத்துமாறு போதிக்கும். அச்சமயம் கைம்மாறு கருதாப் பணி

யாற்றுமாறு போதிக்கும்; தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழுமாறு அறிவுறுத்தும்; தியாக உணர்வு நல்கும்; உயர்வு தாழ்வு ஒதுக்கும். இன்றோரன்ன விழுமிய நோக்கங்களை யுடைய சமயமெதுவோ, அதுவே சமயம்,” என உண்மைச் சமயத்தில் உயிரியல்புகளை எடுத்தோதினர். முறைவழி உணர்ந்த சமயப் பொறையும், இது, அது என்று பாராட்டாத சமயப் பொது நோக்கமும், இக்கால உலகுக்கு மிகவும் வேண்டற்பாலதென்பதனை, வருமுன் காணும் வல்லமையால், சமரச சன்மார்க்கநெறி வகுத்து ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு உணர்த்தி உள்ளொளி பெருக்கிய வள்ளலார்,

“பெருகியபே ரருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்:
அருகர்புத்தர் ஆதினென்பேன் அயனென்பேன் நாரா
யனெனென்பேன் அரனென்பேன் ஆதிசிவ நென்பேன்
பருகுசதா சிவனென்பேன் சுத்திசிவ மென்பேன்
பரமமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுசுத்தப் பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவம் என்பனிலை சித்துவினை யாட்டே.

“எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றார் யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தம் செயலனைத்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெரிந்தேன்.”

“மண்ணுல கிதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
வருத்தத்தை ஒருசிறி தெனினும்
கண்ணுறப் பார்த்தும், செவியுறக் கேட்டும்
கணமுநான் சகித்திட மாட்டேன்
எண்ணுறு மெனக்கே நின்னருள் வலத்தால்
இசைத்தபோ திசைத்தபோ தெல்லாம்
நண்ணுமவ் வருத்தம் தவிர்க்கநல் வரந்தான்
நல்குதல் எனக்கிச்சை எந்தாய்!”

“எத்துணையும் பேதமுற தெவ்வுயிரும்
தம்முயிர்போ லெண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவரவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமெனநான் தெரிந்தேன்.”

என்ற திருவருட்பாக்களால் அரும்பெருஞ்சமரச சன்மார்க்க உண்மைகளை அவனிக்கெடுத்தோதியுள்ளனர்.

தமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனாய்த் தோன்றியருளிய தெய்வப் புலமைத்திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளின தமிழ் மறையார் திருக்குறளும், இத்தகையதொரு சமயப்பெருவாழ்க்கையையே வகுத்துச் செல்கின்றது. 'எப்பாலவரும் இயையும் முப்பால் நூலில் கூறப்பெற்ற அறம்பொருளின்பங்களினிடையே வீட்டு நெறியாம் சமயப்பெருவாழ்வும் தீட்டப்பெற்றுள்ளதோ?' என்ற வினாவும் எழற் பாலதே. 'முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவர்' என்றும், 'அறனறிந்தேம் ஆன்ற பொருளறிந்தேம், இன்பின் திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்' என்றும் பலரும் திருக்குறளில் நாற்பாலும் பயிலும் பான்மையைப் பாராட்டுவதால், திருக்குறள் வீடும் தரும் என்பது விளங்கும். ஆனால், வீடென்பது 'சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தா கலின் நூல்களில் நேராகக் கூறப்படுவன அறம் பொருளின்பங்களே. வீடோ எனின், நேராக இலக்கண வகையானன்றி மறைமுகமாகத் துறவறமாகிய காரண வகையால் மட்டும் கூறப்பெறும்.' திருவள்ளு வரும் வீட்டு நெறியைத் துறவறத்தில் அமைப்பார். இன்பப்பால், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், பொருட்பால்களை முறைப்படுத்திப் பயின்றோர், பின்பு துறவறவியலில், நிலையாமை, துறவு, கடவுள் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமை, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்தல் முதலிய வைகளை முறையாகத் தொடர்ந்து படித்தால், வேண்டாமை என்னும் விழுச்செல்வம் பெற்று வீட்டின்பத்தையே விழுமிதினெய்துவார். இவ்வீட்டு நெறி, சமயவாழ்க்கை, எவ்வாறு திருக்குறளில் வகுக்கப் பெறுகின்றதென்பதைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

சமய வாழ்க்கை என்பது ஏதோ ஒரு நாளில் ஓர் ஐந்து மணித் துளிகள் அல்லது கால்மணி, அல்லது ஒரு மணி நேரம் மட்டும், நிகழ்கின்றது என்று மட்டுமில்லாமல் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்நாள் முழுவதும், எந்நிலையிலும், இழையும் குழலும் போல, இணை பிரியாது இவ்வாழ்க்கை சமுதாய வாழ்க்கைகளில் ஊடுருவிச் செல்லும் நீர்மைத்தாய்ச் செயற்படுநிலையில் உள்ளதாய் இருந்தால் தான், உயிர் உள்ளதாய் மிளிரும். சமுதாயத்திலும் அதன் கைவண்ணத்தைக் காண வேண்டும். அங்ஙனமன்றி, அது ஏட்டளவில் மரபுச் சமயச் சடங்குகள் அளவில், பேச்சளவில், 'திண்ணைச் சிந்தாந்தமாக' உள்ள அளவில் உயிருள்ள உண்மைச் சமயமாகாது. அதனால் எவருக்கும் எப்பயனும் விளையாது.

சமயவாழ்க்கை அருள் நெறி வளர்தல்

**துறவறமாகிய காரணவகையால்
வள்ளுவர் வகுக்கும் அருள் நெறி :**

இல்வாழ்க்கையின் அடிப்படையாய் அமைந்துள்ள அன்பு நெறியாகிய பிஞ்சு படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டுபோய், சமயநெறியின் அடிப்படையாகிய அருள் நெறியாகக் காய்த்து, முதிர்ந்து, முற்றி, முத்திக்கனியாய்ப் பழுக்கும். இல்லறத்தை வழுவாதியற்றி, மெய்யுணர்வு எய்தும் நோக்கத்தோடு உலகப் பற்றுகளை விட்டுத் துறவொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு, மெய்யுணர்வு எய்தும் நிலையையே திருக்குறள் சமய வாழ்க்கையின் முடிந்த குறிக்கோளாய்க் கொண்டுள்ளதால், மன்பதையுலகில் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில், ஒரு பரந்த நோக்கமும் விரிந்த பார்வையும் கொண்டு, அம்முறையை வகுத்துள்ளது. அறன் வலியுறுத்தலில், பொதுவாக அறத்தினது சிறப்பைக் கூறவந்த ஆசிரியர் அதன் முடிந்த நிலையையும் அதையடையும் வழியையும் இவ்வதிகாரத்தில் தொகுத்துக் கூறி, ஏனைய பால் இயல் அதிகாரங்களில் வகுத்து, விரித்துக் கூறுகின்றார். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, “அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் நான்கிலும் இழுக்காது” இயன்றதே அறமாம். இதையே மெய்யுணர்வு அதிகார ஈற்றில் “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமுன்றன், நாமம் கெடக்கெடும் நோய்” என்றும், அவா அறுத்தல் அதிகார ஈற்றில் “ஆராவியற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே, பேராவியற்கை தரும்” என்றும் முடிந்த முடிபாக வற்புறுத்தியுள்ளார். “மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்; அனைத்தறன்; ஆகுல நீர பிற” என்ற அறமுடிபே சமயமுடிபுமாகும். மனத்துக்கண் மாசறும் முதிர்ந்த நிலை, இல்வாழ்க்கை வழியாக அடையப்படுவது இயல்பாகுமென்பதை அறிவிக்கவே, முதற்கண் இல்வாழ்க்கை நெறியை வைத்து, அதில் வளர்க்கும் அன்பு நெறியைக் கூறி, அதன் பயனாகிய துறவொழுக்க நெறியை அடுத்து வைத்துள்ளார் ஆசிரியர். இல்லறமாகிய பெரும்பள்ளியில் அன்பைப் பயின்று, எவ்வாறு தமக்கெனவே வாழாது பிறர்க்குரியாளருமாவது என்று தேர்ந்தபிறகே, மெய்யுணர்வுப்பட்டம் பெரும்பாலார்க்குக் கிடைக்கக் கூடிய இயற்கை நெறி. மாணுக்கராயிருந்து கல்வி கற்று, கல்விப் பயனைப் பெற இல்வாழ்க்கையேற்று, அவ்வாழ்க்கையில் அன்பும் அருளும் விளங்கப் பெற்று, எவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணாளராகி மேன்மையுறல், ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் அரும்பு, மலர், காய், கனிபோல அடுத்தடுத்துப் படிப்படியாய்

வருகின்றன. ஒரோவழி, முற்றத்துறந்த முனிவர் சிலர் முற்பிறவி களிற் பெற்ற நற்பயிற்சிகளின் பயனாய் இவ்வாழ்க்கை வழியினன்றி நேரேயும் துறவறமெய்யுணர்வுகளை அடைவதுண்டு.

எவ்வழியில் இந்நிலை எய்தினும், இந்நிலையில் அருளுடைமை சிறப்பாக விளங்கும். இவ்வாழ்க்கையில் விளங்கிய அன்பு விரிந்து கொண்டே சென்று, உயர்ந்த நிலையை அடைந்தபொழுது, தொடர்பு பற்றாது, இனம், குலம், நாடு, இடம், காலம் முதலியவற்றைக் கடந்து, எல்லா உயிர்களிடத்தும் இயல்பாகவே செல்கிறது. இவ்வாழ்க்கையில் மிளிரும் சமய வாழ்க்கையில் மனைவி, மக்கள், ஒக்கல் என்ற தொடர்பு பற்றி நிகழ்ந்த இவ்வன்பு, துறவறமாகிய சமய வாழ்க்கையில் அக்காரணங்களெல்லாவற்றையும் கடந்து, இயல்பாகவே எல்லா மக்களிடத்தும், எல்லா உயிர்களிடத்தும், முன்னர்க் காட்டிய இராமலிங்க அடிகளார் முறையில் செல்லாநிற்கும். இந்நிலையில் இது 'அருள்' என்னும் பெயரைப் பெறுகின்றது. இறைவர் எல்லா உயிர்களையும் பொது நோக்கக் கண்கொண்டே நோக்கி, வேற்றுமை பாராட்டாது, ஒரு படியாகவே அவ்வவற்றிற்குத் தக்க வாறு அருள் புரிகின்றனர். இதுவே அருள் உளங்கனிந்த தூய வுள்ளமுடைய துறவிகளின் மனமிளகுந்தன்மையும் அருள் எனப் பெறும். அன்பே இதற்கு அடிப்படையாதலின், ஆசிரியர், "அருள் எனும் அன்பின் குழவி" என்று தாய் சேய் உவமை வாயிலாக அன்பையும் அருளையும் விளக்குகின்றார். அருளுடைமை அனைத்துயிர் மாட்டும் செல்லுந்தன்மைத்தாகலின், அருளுடையோர், "யாதுமூரே; யாவரும் கேளிர்", "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்", "அன்பே சிவம்" என்ற உயர்ந்த பொதுநோக்கில் நிற்பவராவர்.

அருள் நெறியாளர்—அருட்செயல்கள்

அருள் நெறியாளரின் ஒழுக்கமுறை :

இனி இவ்வருளாளரின் ஒழுகலாற்றை மனத்துக்கண் மாசில ராகி உள்ளத்துறவியராய்த் திகழ்ந்த திருவள்ளுவர் தாம் உலகத்தில் வாழ்ந்து காட்டிய உண்மை நெறியையே, 'யாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்' எனத் தமது துறவற இயலில் வைத்துள்ளார் எனக்கருதலாற்படுமிழுக்கு ஒன்றில்லை. போலி உருத்தாங்கி உலகை ஏமாற்றும் போலித்துறவிகளும் அக்காலத்தே உண்டுகொல்? ஆதலினன்றே திருவள்ளுவர் 'கூடாவொழுக்கத்தில்' அன்னுர்தம் போலிப் புன்னெறியைச் சாலவும் வெறுத்துரைக்கின்றார்? அன்னுர்தம் கூடா ஒழுக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்தித் தூய துறவறச் சமய

நெறியையே எடுத்து மொழிகின்றார். உண்மைத் துறவிகள் உலகிடையிலேயேயிருப்பினும், ‘பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தார், பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்’ என்று சிவஞான சித்தியார் கூறுமாறு மெய்ப்பொருள் நாட்டமே உடைய ராயிருப்பர். இத்தகையோர், இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தினால் தான் என்ன, பற்றற்ற துறவற நெறியில் நின்றால்தான் என்ன? பயன் ஒன்றே.

அருள் நெறியாளர் அருட்செயல்கள் :

தூய துறவற நெறிக்கு—சமய வாழ்விற்கு—அருளுடைமை அடிப்படையாவதால், அருளுடைமை பற்றுக்கோடாகப் பிறக்கும் பல அருட்செயல்களையே அன்னார் மேற்கொள்வர். பொருள் அற்றார் ஒரோ வழி ஊழ்வழியால் அதையும் பெறலாம். அருளற்றார் ஒன்றையும் பெற முடியாது. இவ்வருளாளர் செயல்களாக வள்ளுவர் புலால் மறுத்தல், இன்னொசெய்யாமை, கொல்லாமை முதலிய வற்றை வைத்தார். திருவள்ளுவர் போல அருள் பழுத்த தூய துறவிகளாகிய தாயுமானவரும், இல்லறத்தோருக்கு லுப்புறுத்திக் கூறிய வெ.காமை, பயனில சொல்லாமை, தீவினையச்சம் முதலியவற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். திருவள்ளுவர் போல அருள் பழுத்த தூய துறவிகளாகிய தாயுமான அடிகளாரும், இராமலிங்க அடிகளாரும் கொல்லாமையும் மன்னுயிர்க்கன்பும் குவலயமெல்லாம் விளங்கப் பாடுபட்டதைத் தமிழ் நாட்டிற் கேளாதாரும் படித்தறியாதாரும் உண்டோ?

தவநெறி :

இந்நெறி நிற்போர், மேல் தள்ளத் தக்கனவெனக் கூறிய வற்றோடு, மனமொழிக் குற்றங்களாகிய கள்ளாமை, பொய்யாமை, வெகுளாமைகளையும் வேரறக் களையவேண்டும். இவ்வருள் ஒழுக்க நெறி நின்றார் மனம் பொறிவழிப் போகாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருங்கல் முதலிய செயல்களை ஏற்று அவற்றால் வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு, பிறவுயிர்களுக்கும் துன்பஞ் செய்யாது அவம் ஒழிக்கும் தவநெறியில் நின்றல் இயல்பென்பர். தாம்மேற்கொண்ட நெறியில் தவம் இன்றியமையாத ஓர் உறுப்பாகும். “உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை; அற்றே தவத்திற்குரு.” தவமுறையால் மெய்யுணர்வு பெருகிக் கொண்டே வரும். தொல்காப்பியனாரும் தவசிகளுக்கிலக்கணம்

கூறியுள்ளதையும், பரிமேலழகரைப்போலவே, நச்சினார்க்கினியரும் தவஞ்செய்வோரென்றும், தவஞ்செய்து யோக நெறியில் நிற்போர் என்றும், தவசிகளை இருகூறுகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவதையும் வாகைத்திணையில் பரக்கக் காணலாகும். போலித் துறவிகளின் கூடாவொழுக்கம் அடாததென வள்ளுவர்,

‘மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்.’

என்று அறுதியிட்டுரைக்கின்றார்.

அருள்நெறிப் பயன்—துறவு மெய்யுணர்வு

துறவு மெய்யுணர்வு:

இத்தவவொழுக்கத்தின் பயனாக மெய்யுணர்வு முறையாக வந்தெய்தும். அது வந்தெய்தும் முறையாது? அதற்கு முதற்படி, இவ்வுலகில் தோன்றிய பொருள்கள் நிலையற்றவை என்ற உணர்ச்சியாகும். செல்வம், உடல், இளமை, அழகு முதலிய நிலையற்றன என்ற உணர்ச்சி வரவேண்டும். உடம்புக்கு உயிரோடு உள்ள தொடர்பு, கருவும் தானும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வேறு வேறுகப் பிரியும் வரை தனக்காதாரமாயிருந்த முட்டையைப் பருவம் வந்தவுடன் விட்டுப் பிரியும் பறவைக்கும், அது பிரிந்த முட்டைக்கும் உள்ள தொடர்பையே ஒக்கும். இறப்பதும் பிறப்பதும், உறங்குவதும் விழிப்பதும் போலப் புதியவல்ல. இவ்வுலக வாழ்வும் பொருள்களும் நிலையற்றன என உணர்ந்த பெரியோர், புறமாகிய, செல்வமாகிய பொருள்களின்மேலும், அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணுமுள்ள பற்றுக்களை—அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களைச்—சிறிது சிறிதாக விட்டுத் துறப்பர். “தலைப்பட்டார் தீர்த்துறந்தார்; மயங்கி, வலைப்பட்டார் மற்றையவர்”. “பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும், மற்று நிலையாமை காணப்பெறும்.” உலகப் பற்றை விடுவதற்குப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்ற வேண்டும்.

கடவுள் வாழ்த்து:

இனிக் கடவுள் வாழ்த்திலேயே இறைவனது திருவடியே உற்ற துணையாக வள்ளுவர் அமைத்து வைத்திருப்பதை இதோடு இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். பிறவிப்பெருங்கடலை இறைவன் திருவடிப்புணையாலேயே கடக்கவேண்டும். பற்று நீக்குவான் பரம் பொருளைப் பற்றுவாரே பிறப்பு வீடுகளையும், பிறப்பின் காரணத்தையும், வீட்டை அடையும் வழியையும், ஐயம், திரிபு விபரீதங்களின்றி

உண்மையாக உணர்வார்கள். இவ்வுணர்வே மெய்யுணர்வு எனப்படும். உலகில் உள்ள பல அறிவியற் கலைகளும் பல வகையான உலகப்பொருள்களை ஆராய, இவ்வுணர்வுகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு “எல்லா வுலகுமாய்த் தழைத்துப் பிழைத்தவை அல்லவாய்” நிற்கும் இறைவனது உண்மையை—தத்துவத்தை—உணரும் உணர்வே மெய்யுணர்வாகும். இவ்வுணர்வைத் திருஞானசம்பந்தர் உற்ற நிலையைச் சேக்கிழார்,

“செவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு செவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்”

என்ற ஒப்பற்ற தம் தெய்வத் திருப்பனுவலில் விளங்கியுள்ளார். இம்மெய்யுணர்வைக் கற்றறிந்தடங்கிய நற்றேசிகர்பால் கேட்டு அறிவதோடு நின்றவிடாமல், அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றும் தெளிய ஆராய்ந்துணர்ந்து, பின் வாழ்க்கையில் செயலிலும் கொண்டு செலுத்த வேண்டும். இவ்வாறு முன்னும் பின்னும் உள்ள வினைத் தொடர்பறுத்த துறவியர் ஒருவருக்கு அப்போது நின்ற உடம்பும், அதற்கேற்ற வினைப்பயன்களுமுள்ளவையாகையால், அவர் மனத்துறவொழுக்கநெறி நின்றாராயினும், பழைய வழக்கம் காரணத்தால் அவர் வென்றடக்கிய புலன்களின்மீது நினைவுமீட்டும் செல்லும். அந்நினைவு அவ்விச்சையை உண்டு பண்ணிப் பிறவிக்குக் காரணமர்க நிற்கும். இதையே, திருவள்ளுவர் ‘அவா’ என்பர். இவ்வவாவையும் இடைவிடாத மெய்ப்பொருள் உணர்வால் ஒழித்தல் வேண்டும். இதுவே அவாவறுத்தலாம்.

“ஆரா வியற்கை யவாரீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்.”

இப்பெற்றியராகிய தூய துறவிகளை வள்ளுவர் ‘நீத்தார்’ என்பர். இவர்தம் பெருமை பேசவும்படுமோ? முற்றத்துறந்த முனிவர்தம் பெருமை, நன்று என்பவற்றுள் எல்லாம் நன்று. விழுமிய பொருள் கள் பலவற்றுள்ளும் விழுமிது என்று நூல்கள் பேசாநிற்கும். செயற்கரிய செய்தவராகிய இவரே பெரியர். இவரே நிறைமொழி மாந்தர். இவர் அருளுக்கு எல்லோரும் உரியராதல் வேண்டும். இவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் அருளாளர் ஆதல் வேண்டும். இதுவேதான் சமய நெறி செல்வோர் பெறும் பயனாகும்.

எனவே, அன்பு நெறி நிற்கும் இல்லற நெறி நிற்போரும், அருள் நெறியாம் துறவற நெறி நிற்போரும், முடிவில் சமய வாழ்க்கையில்

ஈடுபட்டு, உள்ளத்துறவடைந்து மெய்யுணர்வெய்தவேண்டுமென்பதே வள்ளுவர் வகுத்த சமய நெறியாகும். இந்நெறி பொது நோக்கப் பார்வையே பெற்றிருக்கிறது. ஒழுக்கமுடைமையும் அருள் நெறியும் எல்லாச் சமயவாதிகளும் மேற்கொள்ளுவனவே. உலக நிலையாமையுணர்ந்து, அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை அறவே ஒழித்து, காம வெகுளி மயக்கங்களினீங்கி, மெய்யுணர்வு பெறுதல், எல்லா நாட்டு மக்களும் சமயத்தினரும் அடையமுயலுகின்றதொன்றன்றோ? மேலும், பல்சமயப் பெருமை கொண்ட கடவுள் வாழ்த்தை, வள்ளுவர் அமைத்திருப்பதும், நூல் முழுவதும் கடவுளுக்கு வீட்டிற்கும் வழங்கும் சொற்களும் எச்சமயத்தினரும், எந்நாட்டினரும், எக்காலத்தினரும், எம்மொழியினரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வையாய் உள்ளன. இது பற்றியேதான், தமிழ் மறையாகிய திருக்குறள், உலகப் பொதுமறையாகவும், அன்றும் இன்றும் இனி என்றும் நின்று நிலவும். அச்சொற்களுட்சில பின் வருவன :

கடவுளுக்கு வருவன : சிறப்பு, செம்பொருள், உள்ளது, மெய்ப்பொருள், மெய்ம்மை, வகுத்தான், பற்றற்றான், சார்பு, தெய்வம், வாலறிவன், ஆதிபகவன், அறவாழி அந்தணன், தனக்குவமையில்லாதான், இறைவன், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் என்பன.

வீட்டிற்கு வருவன : சிறப்பு, தூய்மை, பேராவியற்கை, வானோக்குயர்ந்தவுலகம், வானம், ஈண்டு வாராநெறி, பிறவாமை, இன்பம், தூய்மை என்பன.

இறுதியாக, உலகமுழுவதும் ஒரே கண் கொண்டு பார்த்து எல்லோருக்கும் ஒத்த நீதியையே கூறிக் குலம், சமயம், காலம், இடம், மொழி, நிறவேற்றுமைகளைக் கடந்து நிற்கும் இத்தமிழ் மறைப் பொதுத்தன்மை பற்றிப் பிற புலவர் கூறுவதென்ன என்ற சில புறச்சான்றுகளைக் காட்டுவாம். M. Ariel என்பவர், *Journal Asiatique* (1848) என்னும் ஆராய்ச்சி இதழில், இந்நூலின் பொது நோக்கப் போக்கைப்பற்றி, எழுதிப் போந்த புகழுரை அறிஞர்கள் போற்றிப் படித்தற்குரியதாகும். அது பின் வருமாறு :

“The Kural is the masterpiece of Tamil Literature; one of the highest and purest expressions of human thought. That which above all is wonderful in Kural, is the fact that its author addresses himself without regard to castes, peoples or beliefs to the

whole community of mankind, the fact that he formulates sovereign morality and absolute reason, that he proclaims in their very essence, in their eternal abstractedness virtue and truth, that he presents, as it were in one group the highest laws of domestic and social life."

எனவே, திருக்குறள் எக்குலத்தினருக்கும், எச்சமயத்தினருக்கும், எக்காலத்தினருக்கும் பொதுவாகிய சமய உண்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட தனி நூலாய் விளங்குகின்றது. தாம் எழுந்த காலத்து மக்களின் கருத்தைக் கவரும் பொருள் பற்றி மட்டும் கூறிச் செல்லும் சில 'இக்கால' நூல்களைப் போலன்றி, எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற உறுதிப் பொருள்களைக் கூறும் நூல்கள், என்றும் நின்று நிலவும். பிறவிப்பேறுகளாகிய அறம் பொருளின் பங்களையும், அவற்றின் வழி வீட்டின் திறத்தையும் தெரிந்து திருவள்ளுவர் செய்த நூலும் எக்காலத்திலும் மாறப்பயன் தரும் மாண்புடை நூலாய் விளங்குகிறது. இதைச் சொல்லின் செல்வர் பேராசிரியர் டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை 'காலங்கடந்த நூல்' என்றே கருதுவர்.

காலத்தைக் கடந்ததைப் போலவே குலத்தையும் கடந்த நலத்தகு நூலாகவும் இது விளங்குகின்றது. நான்கு 'வருணம்' என்ற குலப் பிரிவுகளைப்பற்றித் தம்முரையிற்பலவிடங்களிற் பரிமேல் அழகர், வலிந்தும் நலிந்தும் பொருள் கூறியிருப்பினும், நான்கு வருணப் பிரிவுகளைப் பற்றியும் அவை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை யென்று போற்றியுரைத்தும், தம் நூலில் ஆசிரியர் யாண்டும் கூறினரில்லை; 'சமன்செய்து சீர் தூக்கும் கோல்' போலவே, அறங்களையும் ஒழுக்கமுறைகளையும் வகுத்து அனைவரையும் பொதுநோக்கக் கண் கொண்டே பார்க்கின்றார். இந்நூலுக்கு எல்லோரும் உரியர்.

“செய்யா மொழிக்குத் திருவன் னுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே;—செய்யா
அதற்குரியா ரந்தணரே; ஆராயி னேனை
இதற்குரியா ரல்லாதா ரில்.” —வெள்ளி வீதியார்

“ஆற்ற வழியுமென் றந்தணர்க ணன்மறையைப்
போற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழுதார்;—ஏட்டெழுதி
வல்லுநரும் வல்லாரும் வள்ளுவனார் முப்பாலைச்
சொல்லிடினும் ஆற்றல்சோர் வின்று.” —கோதமனார்

என்னும் திருவள்ளுவமரலைப் பாக்களும்,

“வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மனுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி?”

என்ற திருவனந்தைப் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை வாக்கும் இந்நூலின் குலப்பொதுத் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. அரிதுணர் கேள்விப் பரிமேலழகரும், “எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக்கூறுதல் இவர்க்கியல்பு” என்பர்.

இனி, இதன் சமயப் பொதுத்தன்மைக்கு நேரடியான ஓரிரு புறச்சான்றுகள் தருதும். அக்காலத்துத் தமிழ் நாட்டுப் பல சமயங்களும் திருவள்ளுவரைத் தம் சமயத்தவர் என்று உரிமை கொண்டாடின. ஆனால், திருக்குறள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் இடம் கொடுத்தது.

“சமயக் கணக்கர்தம் மதிவழி கூற
துலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற வள்ளுவன்”

என்று கல்லாடமுடையாரும்,

“ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
அன்றென்ப வாறு சமயத்தார்;—நன்றென
எப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி.”

என்று கல்லாடரும்,

“நால்வர்சொல் சைவர் வேதம்
நளிருரு கூரன் சொல்லைப்
போல்வலார் சிலர்தாம் சொல்லும்
பொருளில்பா கவதர் வேதம்
வால்வனை யுலவும் வீதி
மயிலைவன் னுவன்சொல் யார்க்கும்
கீழ்மையை யகற்றி மேன்மை
யருளுநல் வேத மாமே.”

என்று புலவர் புராணமுடையாரும் இதன் சமயப் பொதுத் தன்மையைப் பலருமறியப் பாங்குடன் சாற்றுகின்றனர். கிறிஸ்தவரும் இதன் பெருமையை அறியமுற்பட்ட காலத்தில், திருக்குறளை; ஓங்கெழில் பொருந்திய ஆங்கில நடையில் பெயர்த்தருளிய டாக்டர் போப்புப்பாதிரியார் இதனைக் கிறித்துப்பெருமான் மலைமேற் பொழிந்த அறவுரையின் எதிர்ஒலியாகக் கருதினார். எது முதல் ஒலி, எது எதிர் ஒலி என்று அறுதியிட்டுரைக்குமாராய்ச்சியில் இப்பொழுதிருங்காது, திருக்குறளின் பொதுமைக்கு இதுவுமோர் எடுத்துக் காட்டாகும் என்ற அளவில் அமைவோமாக.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு.”

என்று பாரதியாரும்,

“பொதுமறையான திருக்குறளில்
இல்லாத தில்லை இணையில்லை முப்பாலுக் கிந்நிலத்தே”

என்று அவர் வழிவந்த புரட்சிக்கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் திருக்குறளின் ஈடுமெடுப்புமற்ற பொது நோக்கப் பெருமையை எடுத்து அறைகூவிக் காட்டியுள்ளனரன்றோ? திருக்குறளைத் தமிழ் மாதின் உயிர்நிலையாகவும், திருவள்ளுவரைத் தமிழுக்கு உயிரை ஊட்ட வந்தவர் எனவும் கவிமணி நவீனரூபினர். இது போன்றே சென்னை அரசவைப்புலவராய் விளங்கிய நாமக்கல் கவிஞரும் இதன் பொது நோக்கப் போக்கைப் புகழாநிற்பர்.

இன்றிவ்வுலகில் இணக்கம் நீங்கிப் பிணக்கமும், அறம் நீங்கி மறமும், நேர்மையுணர்ச்சி நீங்கிப் போரும், நேசம் நீங்கிப் பூசலும் எம்மருங்குஞ் சுற்றிச் சூழ்ந்து பற்றிப் பதிந்து கிடக்கும் நிலையில் பொதுவாகத் திருக்குறளின் இல்லற சமுதாய வாழ்வியல் களிதிறிவும், சிறப்பாகப் பொதுநோக்கச் சமய வாழ்வியலறிவும், மக்கள் வாழ்வு செம்மையுற இன்றியமையாது ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டப்படுவதொன்றும்.

வள்ளுவர் வாழ்வியல் நிலவுக உலகெலாம்!